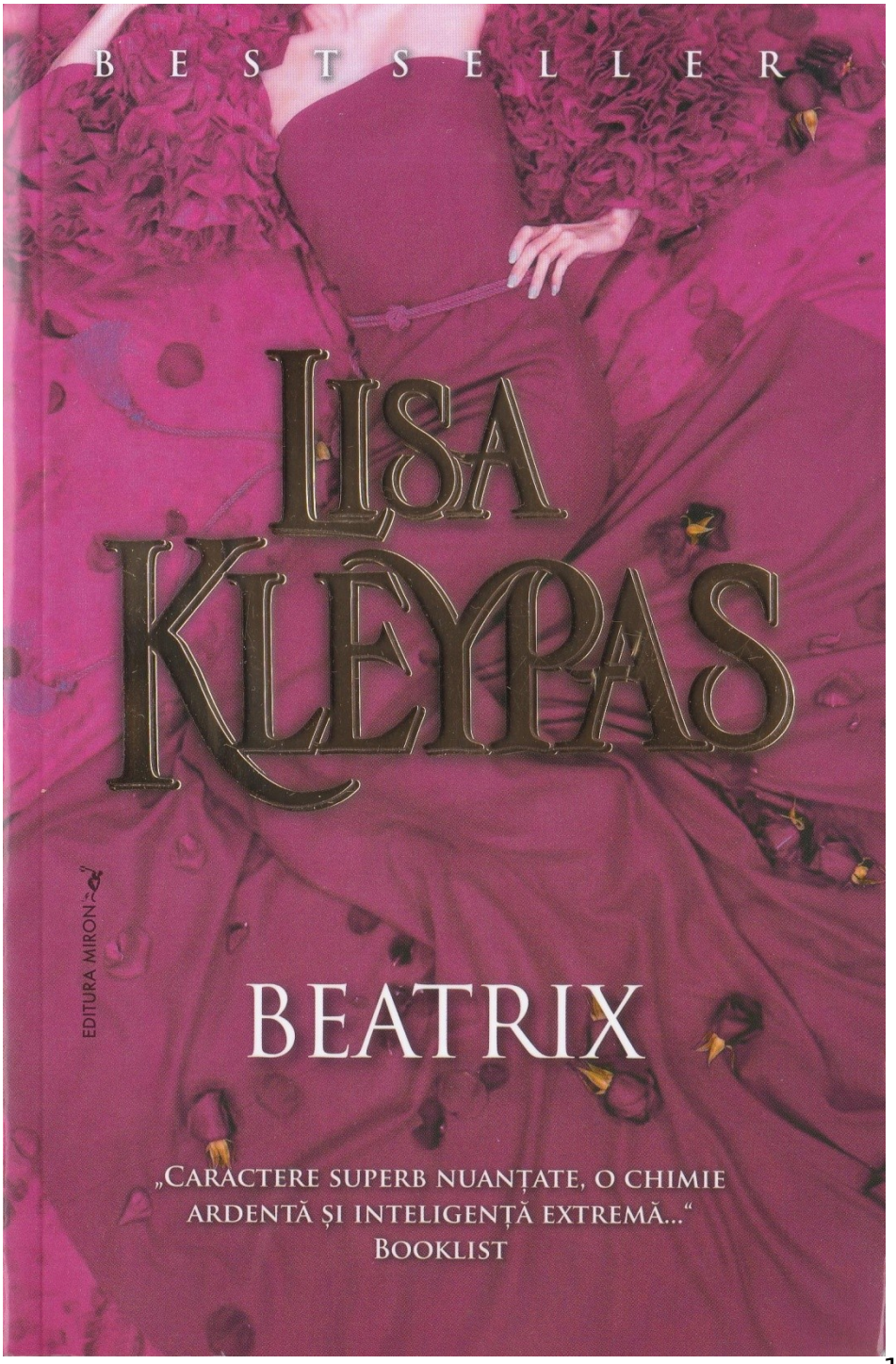
BESTSELLER
LISA KLEYPAS
EDITURA MIRON
BEATRIX
„Caractere superb nuanțate, o chimie ardentă și inteligență extremă...“
Booklist

Lisa Kleypas

Beatrix

Love in Afternoon
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii Miron

fedprint
tipografie

Lisa Kleypas

Beatrix

Traducere: Lucia Ostafi-Iliescu

Cuprins

Prolog.....7

Capitolul 1.....7
Capitolul 2.....24
Capitolul 3.....38
Capitolul 4.....51
Capitolul 5.....57
Capitolul 6.....62
Capitolul 7.....70
Capitolul 8.....89
Capitolul 9.....112
Capitolul 10.....115
Capitolul 11.....123
Capitolul 12.....131
Capitolul 13.....139
Capitolul 14.....155
Capitolul 15.....171
Capitolul 16.....192
Capitolul 17.....213
Capitolul 18.....225
Capitolul 19.....239
Capitolul 20.....253
Capitolul 21.....268
Capitolul 22.....280

Capitolul 23.....298
Capitolul 24.....302
Capitolul 25.....322
Capitolul 26.....331
Capitolul 27.....343
Epilog.....354

Prolog

Căpitanului Christopher Phelan
Batalionul 1, Brigada de Infanterie
Cap Mapan
Crimeea

Iunie 1855
Dragă Christopher,
Nu pot să-ţi mai scriu.
Nu sunt cine crezi tu că sunt.
N-am intenţionat să-ţi trimit scrisori de dragoste, dar asta au devenit. În drumul lor spre tine, cuvintele mele s-au transformat în bătăi de inimă aşternute pe hârtie.
Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă.
(nesemnată)

Capitolul 1

Hampshire, Anglia
Opt luni mai devreme

Totul a început cu o scrisoare.

Pentru a fi exacţi, a fost vorba de menţionarea câinelui.

— Despre ce câine e vorba? întrebă Beatrix Hathaway. Al cui?

Prietena ei, Prudence, frumuseţea comitatului Hampshire, ridică ochii de pe scrisoarea trimisă de curtezanul ei, căpitanul Christopher Phelan.

Deşi nu era indicat ca un gentleman să corespondeze cu o fată nemăritată, aranjaseră să-şi trimită scrisorile prin cumnata lui Phelan, ca intermediar.

Prudence se încruntă ironică.

— Realmente, Bea, tu îi acorzi o atenţie mult mai mare unui câine, decât i-ai acordat vreodată căpitanului Phelan.

— Căpitanul Phelan nu are nevoie de atenţia mea, rosti Beatrix pragmatică. Se află în atenţia fiecărei domnişoare de măritat din Hampshire. În afară de asta, el a ales să se ducă la război şi eu sunt sigură că petrece o vreme adorabilă umblând ţanţoş în uniforma lui elegantă.

— Nu e deloc elegantă, veni răspunsul posac al lui Prudence. De fapt, noul lui regiment are nişte uniforme *îngrozitoare* – foarte simple, de culoare verde închis cu galoane negre şi fără niciun fel de şnururi sau trese de aur. Şi când l-am întrebat de ce, căpitanul Phelan mi-a spus că au făcut asta pentru a-i ajuta pe infanterişti să se ascundă, ceea ce nu are niciun sens, pentru că toată lumea ştie că un soldat britanic este mult prea curajos şi mândru, pentru a se ascunde în timpul bătăliei. Dar Christopher – vreau să spun căpitanul Phelan – a spus că e ceva legat de… o, a folosit un cuvânt franţuzesc…

— Camouflage? întrebă Beatrix intrigată.

— Da, de unde ai ştiut?

— Multe animale au diverse moduri de a se camufla, pentru a nu fi văzute. Cameleonii, de exemplu. Sau felul cum penajul bufniţei e

împestriţat, pentru a o ajuta să se confunde cu scoarţa copacilor. Genul acela…

— Dumnezeule, Beatrix, *nu* începe să-mi ţii o prelegere despre animale.

— Mă opresc, dacă îmi spui de câine.

Prudence îi întinse scrisoarea.

— Citeşte tu însăţi.

— Dar Pru, protestă Beatrix, când paginile mici şi frumos împăturite îi fură băgate în mână. Căpitanul Phelan poate că ţi-a scris ceva personal.

— Nu cred să am eu norocul ăla! E o scrisoare cu adevărat sumbră. Nimic, doar lupte şi informaţii proaste.

Deşi Christopher Phelan era ultimul om, pe care Beatrix ar fi vrut vreodată să-l apere, nu putu totuşi să nu sublinieze:

— Luptă în permanenţă în Crimeea, Pru. Nu sunt sigură dacă există multe lucruri plăcute acolo în timp de război, despre care să scrie.

— Ei bine, nu mă interesează ţările străine şi nici n-am pretins asta vreodată.

Un zâmbet şovăielnic se răspândi pe faţa lui Beatrix.

— Pru, eşti sigură că vrei să devii soţie de ofiţer?

— Ei bine, *sigur că da*… cei mai mulţi soldaţi gradaţi din ordin regal nu se duc la război. Există mulţi bărbaţi eleganţi prin oraş şi, dacă sunt de acord să accepte jumătate de soldă, nu au nicio obligaţie şi nu trebuie să-şi petreacă timpul cu regimentul. Asta a fost situaţia şi cu căpitanul Phelan, până când a fost numit să-şi facă serviciul

în străinătate. Prudence ridică din umeri. Presupun că războaiele sunt întotdeauna situaţii care nu convin nimănui. Mulţumesc cerului, căpitanul Phelan se va întoarce în curând în Hampshire.

— Adevărat? De unde ştii?

— Părinţii mei spun că războiul se va termina până la Crăciun.

— Am auzit şi eu asta. Totuşi, mă întreb dacă nu cumva subestimăm serios măiestria ruşilor şi o supraestimăm pe a noastră proprie.

— Ce lipsă de patriotism! exclamă Prudence, cu o licărire jucăuşă în priviri.

— Patriotismul nu are nimic de a face cu faptul că Ministerul de Război, în entuziasmul său, nici măcar nu şi-a făcut un plan, înainte de a trimite treizeci de mii de oameni în Crimeea. Nu avem nici măcar cunoştinţe corespunzătoare despre locul acela şi nicio strategie pentru cucerirea lui.

— De unde ştii aşa de multe despre asta?

— Din *Times*. Se dau rapoarte zilnice. Nu citeşti ziarele?

— Pagina politică, nu. Părinţii mei spun că e dăunător pentru o tânără să acorde atenţie acestui fel de treburi.

— Familia mea discută politică în fiecare seară, la cină, iar eu şi surorile mele luăm parte la discuţii. Beatrix făcu intenţionat o pauză, înainte de a adăuga cu un zâmbet diabolic: ne exprimăm chiar *opiniile*.

Ochii lui Prudence se deschiseră mari.

— Dumnezeule! Ei bine, n-ar trebui să fiu surprinsă. Toată lumea ştie că familia ta e… altfel.

— Altfel, e un adjectiv mult prea amabil, faţă de cele folosite adesea, pentru a descrie familia Hathaway.

Familia ei era formată din cinci fraţi, cel mai mare, Leo, era urmat de Amelia, Winnifred, Poppy şi Beatrix. După moartea părinţilor lor, familia Hathaway a trecut printr-o schimbare a norocului surprinzătoare. Deşi erau născuţi în cadrul păturii de mijloc, erau totuşi înrudiţi cu o ramură aristocratică a familiei. Printr-o serie de evenimente neaşteptate, Leo moşteni titlul de viconte, pentru care el şi surorile lui nu fuseseră nici pe departe pregătiţi. Se mutară din micul lor sat Primrose Place pe moşia Ramsay, în comitatul sudic Hampshire.

După şase ani, familia Hathaway reuşi să înveţe destul, pentru a se simţi bine în înalta societate. Totuşi, niciunul dintre ei nu învăţase să gândească aşa ca nobilii şi nici nu căpătase valori sau maniere aristocratice. Aveau avere, dar asta nu era la fel de important ca naşterea şi relaţiile. Şi, în timp ce o familie în aceleaşi circumstanţe s-ar fi străduit să-şi îmbunătăţească poziţia căsătorindu-se cu cei de rangul lor social, cei din familia Hathaway au ales să se căsătorească din dragoste.

În ceea ce o privea pe Beatrix, era îndoielnic că se va căsători vreodată. Era educată doar pe jumătate, petrecând cel mai mult timp în aer liber, călărind sau hoinărind prin pădurile, mlaştinile şi pajiştile din Hampshire. Oamenilor, Beatrix le prefera compania animalelor, adunând creaturi

rănite sau orfane şi îngrijindu-le. Şi cele care nu puteau să supravieţuiască în mediul lor sălbatic, erau reţinute ca animale de companie şi Beatrix se ocupa ea însăși de ele. În natură, era fericită şi realizată. În interioarele castelelor, viaţa nu era la fel de perfectă.

Din ce în ce mai des, Beatrix deveni conştientă de sentimentul enervant al insatisfacţiei. Al dorului. Problema era că nu întâlnise încă un bărbat potrivit pentru ea. În mod cert, niciunul dintre specimenele acelea palide şi binecrescute din saloanele londoneze, pe care le frecventa, nu-i plăcea în mod deosebit. Şi cu toate că bărbaţii mai robuşti, de la ţară, erau atrăgători, niciunul dintre ei nu avea acel *ceva*, *ce* nu putea fi numit, după care ofta Beatrix. Visa la un bărbat a cărui putere de voinţă să se potrivească cu a ei. Voia să fie iubită cu pasiune… provocată… surprinsă.

Beatrix se uită la scrisoarea împăturită din mâinile ei.

Nu era doar faptul că-l displăcea pe Christopher Phelan, dar recunoaşterea că era total opusul a tot ce era ea. Sofisticat şi născut în privilegii, era în stare să se mişte cu uşurinţă în mediul civilizat, care îi era aşa de străin ei. Era cel de al doilea fiu al unei binecunoscute familii locale, bunicul lui matern era conte, iar familia tatălui său se distingea printr-o avere semnificativă, câştigată din transporturi navale.

Deşi familia Phelan nu urma în linie la câştigarea unui titlu, cel mai mare fiu, John, la moartea contelui, moştenea moşia Riverton din

Warwickshire. John era un bărbat sobru şi contemplativ, devotat soţiei sale, Audrey.

Dar fratele mai mic, Christopher era cu totul alt fel de om. Aşa cum se întâmpla adesea, cel de al doilea fiu, Christopher, căpătase un grad în armată prin ordin regal, la vârsta de douăzeci şi doi de ani. La început activase ca stegar la cavalerie, ceea ce era o ocupaţie perfectă pentru un tip, care arăta aşa de splendid, pentru că principala lui responsabilitate era să poarte culorile cavaleriei, în timpul paradelor şi instrucţiilor. De asemenea, era şi un mare favorit al doamnelor din Londra, localitate în care se ducea frecvent, fără să o părăsească vreodată cu adevărat, petrecându-şi vremea dansând, bând, jucând cărţi, cumpărând îmbrăcăminte frumoasă şi permiţându-şi scandaloase legături de dragoste.

Beatrix îl întâlnise pe Christopher Phelan de două ori, prima dată la un bal local, unde îl judecase ca cel mai arogant bărbat din Hampshire. Următoarea dată când l-a întâlnit a fost la un picnic, unde îşi revizui părerea: era cel mai arogant bărbat din toată lumea.

— Fata asta, Hathaway, e o creatură neobişnuită, îl auzise Beatrix spunându-i unui amic.

— Eu o găsesc fermecătoare şi originală, protestase amicul lui. Şi poate vorbi despre cai, mai bine decât oricare altă femeie, pe care am întâlnit-o.

— Normal, veni replica seacă a lui Phelan. Se potriveşte mai bine la grajduri, decât într-un salon.

De atunci, Beatrix îl evitase de câte ori putuse.

Nu că îi păsa de comparaţia indirectă cu un cal, deoarece caii erau animale adorabile, cu firi generoase şi nobile. Şi ştia că, deşi nu era o mare frumuseţe, avea propriul ei farmec. Mai mulţi bărbaţi făcuseră comentarii favorabile despre părul ei şaten închis şi ochii albaştri.

Totuşi, aceste atracţii moderate nu erau nimic, în comparaţie cu splendoarea aurie a lui Christopher Phelan. Era la fel de blond ca Lancelot, Gabriel, probabil Lucifer, dacă credeai că a fost unul din cei mai frumoşi îngeri din rai. Phelan era înalt şi cu privirea argintie, cu părul de culoarea grâului de iarnă, închis la culoare de atingerea soarelui. Silueta lui era puternică şi militărească, umerii drepţi şi fermi, şoldurile înguste. Chiar atunci când se mişca cu o graţie indolentă, exista o putere incontestabilă în el, ceva de prădător egocentric.

Recent Phelan fusese unul dintre puţinii aleşi, selectaţi din diverse regimente, pentru a face parte din *Brigada de Infanterie*. „*Infanteriştii*” cum se numeau ei, era o categorie neobişnuită de soldaţi, antrenaţi să-şi folosească propria iniţiativă. Erau încurajaţi să ocupe poziţii înaintea liniilor frontului propriu şi să împuşte ofiţerii şi caii duşmani, care erau de obicei în afara liniei de tragere. Din cauza îndemânării lui deosebite, Phelan fusese promovat la căpitănia *Brigăzii de infanterie*.

Pe Beatrix o amuza gândul că onoarea aceasta probabil nu-i plăcea deloc lui Phelan. Mai ales de când fusese obligat să schimbe uniforma lui frumoasă de husari, cu mantaua neagră şi

nenumăratele trese de aur, cu altele verde închis.

— Eşti binevenită să o citeşti, rosti Prudence aşezându-se la masa de toaletă. Trebuie să-mi aranjez părul, înainte de a pleca la plimbare.

— Părul tău arată adorabil, protestă Beatrix, incapabilă să vadă vreo fisură în coada elaborat fixată a cosiţelor blonde. Şi nu mergem decât până în sat. Niciunul dintre săteni nu va şti, sau nici unuia nu-i va păsa, dacă e sau nu coafura ta perfectă.

— Ştiu. Dar, în afară de asta, nimeni nu ştie cu cine te poţi întâlni.

Obişnuită cum era cu pieptănatul neîncetat al prietenei ei, Beatrix zâmbi şi scuturã din cap.

— În regulă. Dacă eşti sigură că nu-ţi pasă că mă uit la scrisoarea căpitanului Phelan, am să citesc doar partea legată de câine.

— Vei adormi, cu mult înainte de a da peste câine, rosti Prudence implantându-și expert o agrafă în cosiţele împletite.

Beatrix se uită la rândurile mâzgălite. Cuvintele erau înghesuite, şiruri strânse de litere gata să sară din pagină.

> Dragă Prudence
>
> Stau în acest cort prăfuit, încercând să mă gândesc să scriu ceva valoros. Mă aflu la capătul puterilor. Tu meriţi cuvinte frumoase, dar tot ce mi-a rămas, sunt astea: mă gândesc la tine în permanenţă. Mă gândesc la această scrisoare în mâna ta şi la mireasma parfumului de pe încheietura

mâinii tale. Îmi doresc linişte, aer curat şi un pat cu o pernă moale şi albă…

Beatrix îşi simţi sprâncenele ridicându-se şi o undă rapidă de căldură pe sub gulerul înalt al rochiei. Făcu o pauză şi se uită la Prudence.

— Găseşti asta plictisitor? întrebă ea cu blândeţe, în timp ce îmbujorarea i se răspândi, ca vinul vărsat pe o faţă de masă.

— Începutul e singura parte bună, rosti Prudence. Citeşte mai departe.

… Acum două zile, în marşul nostru de pe coastă, spre Sevastopol, ne-am luptat cu ruşii pe râul Alma. Mi s-a spus că a fost victoria noastră. Dar nu s-a simţit aşa. Am pierdut cel puţin două treimi dintre ofiţerii regimentului nostru şi un sfert dintre soldaţi. Ieri am săpat morminte. Înregistrării finale a morţilor şi răniţilor i se spune „jetonul măcelarului”. Trei sute şaizeci de britanici ucişi, şi mai mulţi soldaţi morţi în urma rănilor.

Unul dintre cei căzuţi, căpitanul Brighton, avea un terrier zburlit, cu numele Albert, care e fără îndoială câinele cu cel mai urât comportament care există, După ce Brighton a fost înmormântat, câinele a rămas lângă mormântul lui, a scheunat ore întregi şi a încercat să-i muşte pe toţi cei care se apropiau. Am făcut greşeala să-i ofer un biscuit şi acum ignoranta creatură mă

urmăreşte peste tot. În acest moment se află în cortul meu, privindu-mă cu ochii lui pe jumătate nebuni. Scheunatul arareori încetează. De câte ori mă apropii, încearcă să-şi înfigă dinţii în mâna mea. Vreau să-l împuşc, dar sunt prea obosit de atâta moarte. Familii întregi bocesc vieţile pe care le-am luat eu. Fii, fraţi, părinţi. Pentru faptele mele, mi-am cucerit un loc în iad şi războiul de abia a început. M-am schimbat, nu în bine, şi mi-e teamă că s-ar putea să nu-ţi placă prea mult ce am devenit. Mirosul morţii, Pru… e peste tot.

Câmpurile de bătaie sunt presărate cu bucăţi de trupuri, haine, pingele de la cizme. Imaginează-ţi o explozie ce poate smulge pingelele cizmelor! După o bătălie, au spus că florile sălbatice vor fi mai abundente în sezonul viitor – pământul este atât de răscolit şi de fărâmiţat, încât va oferi loc noilor seminţe să-şi dezvolte rădăcinile. Aş vrea să-i plâng pe morţi, dar nu e loc pentru aşa ceva. Nici timp. Trebuie să-mi înăbuş într-un fel sentimentele.

Oare mai este vreun loc pe lume plin de pace?

Te rog scrie-mi. Spune-mi despre lucrul de mână la care lucrezi, sau despre cântecul tău favorit. Plouă în Stony Cross? Frunzele au început să-şi schimbe culoarea?

Al tău, Christopher Phelan

Când Beatrice termină scrisoarea, deveni conştientă de un sentiment deosebit, un fel de compasiune surprinzătoare, care-i apăsa inima.

Părea imposibil ca o astfel de scrisoare să fi venit din partea arogantului Christopher Phelan. Nu era deloc ceea ce se aşteptase. Exista un fel de vulnerabilitate, o nevoie de blândeţe, care o mişca.

— Trebuie să-i scrii, Pru, rosti ea împăturind scrisoarea cu mult mai multă grijă decât îi acordase înainte.

— Nu fac astfel de treburi. Asta n-ar face decât să-l încurajeze să se lamenteze şi mai mult. Voi tăcea şi probabil că asta îl va determina să scrie ceva mai vesel data viitoare.

Beatrix se încruntă.

— După cum ştii, nu-l apreciez prea mult pe căpitanul Phelan, dar scrisoarea aceasta… merită simpatia ta, Pru. Scrie-i măcar câteva rânduri. Câteva cuvinte de reconfortare. Nu îţi va lua timp deloc. Şi în legătură cu câinele, am nişte sfaturi…

— Nu scriu nimic despre câinele ăla dat dracului. Prudence scoase un suspin nerăbdător. Scrie-i tu.

— *Eu*? Nu aşteaptă veşti de la mine. Consideră că sunt o creatură neobişnuită.

— Nu pot să-mi imaginez de ce. Poate din cauză că ai adus-o pe Medusa la picnic…

— E un arici cu un comportament foarte agreabil, rosti în defensivă Beatrix.

— Domnul, a cărui mână a fost înţepată, nu pare să fie de aceeaşi părere.

— Asta numai pentru că a încercat să o

mânuiască incorect. Când iei în mână un arici…

— Nu, nu e cazul să-mi spui mie, pentru că niciodată n-am să pun mâna pe vreunul. Iar în ce-l priveşte pe căpitanul Phelan… dacă simţi aşa o nevoie puternică, scrie-i un răspuns şi semnează-mă pe mine.

— Nu va recunoaşte că nu e scrisul tău?

— Nu, pentru că nu i-am scris niciodată.

— Dar nu e pretendentul meu, protestă Beatrix. Nu ştiu nimic despre el.

— De fapt, ştii tot atât de multe, ca şi mine. Eşti obişnuită cu familia lui, eşti foarte apropiată de cumnata lui. Iar eu n-aş spune că acest căpitan Phelan e pretendentul meu. Cel puţin nu singurul, în mod cert nu i-am promis că mă mărit cu el, până nu se întoarce de la război cu toate membrele întregi. Nu vreau un soţ, pe care să trebuiască să-l împing într-un scaun de invalid, tot restul vieţii mele.

— Pru, ai profunzimea unei mlaştini.

Prudence zâmbi.

— Cel puţin sunt cinstită.

Beatrix îi aruncă o privire îndoielnică.

— O însărcinezi cu adevărat pe una dintre prietenele tale, cu scrierea unei scrisori de dragoste?

Prudence dădu din mână într-un gest de negare.

— Nu o scrisoare de dragoste. Nu există nimic despre dragoste în scrisoarea trimisă de el. Scrie-i doar ceva vesel şi încurajator.

Beatrix răscoli prin buzunarul rochiei de

promenadă pe care o purta şi ascunse scrisoarea înăuntru. În sinea ei se lupta cu ea însăşi, reflectând că niciodată nu se sfârşeşte bine, când cineva face ceva dubios moralmente, chiar cu bune intenţii. Pe de altă parte... nu putea să-şi scoată din minte imaginea unui soldat epuizat mâzgălind o scrisoare grăbită în cortul lui, cu mâinile pline de băşici de la săpatul mormintelor camarazilor lui. Şi a unui câine flocos scheunând într-un colţ.

Se simţea complet inadecvată, pentru sarcina de a-i scrie. Şi suspecta că şi Prudence simţea la fel.

Încercă să-şi imagineze ce însemna pentru Christopher, să-şi lase în urmă viaţa lui elegantă şi să se trezească într-o lume, unde supravieţuirea îi era ameninţată zi de zi. Minut de minut. Era imposibil să-şi imagineze un bărbat ca arătosul Christopher Phelan, confruntat cu pericolul şi dificultăţile. Foamea. Singurătatea.

Beatrix se uită gânditoare la prietena ei, privirile lor întâlnindu-se în oglindă.

— Care e cântecul tău preferat, Pru?

— De fapt, nu am niciunul. Spune-i care e al tău.

— N-ar trebui să discutăm asta cu Audrey? întrebă Beatrix referindu-se la cumnata lui Phelan.

— Categoric, nu. Audrey are o problemă cu cinstea. N-ar trimite scrisoarea, dacă ar şti că nu am scris-o eu.

Beatrix scoase un sunet, ce putea să fie şi hohot de râs şi geamăt.

— N-aş numi asta o *problemă* cu cinstea. O, Pru, te rog schimbă-ţi gândul şi scrie-i tu. Ar fi mult mai uşor.

Dar Pru, când era forţată să facă ceva, de obicei devenea intransigentă, şi situaţia prezentă nu era o excepţie.

— Ar fi mai uşor pentru oricine, nu pentru mine, rosti ea ţâfnoasă. Sunt sigură că nu ştiu cum să răspund la o astfel de scrisoare. Şi probabil că el a şi uitat că a scris-o. Întorcându-şi atenţia spre oglindă, îşi aplică pe buze o tuşă de alifie roz.

Ce drăguţă era Prudence, cu faţa ei în formă de inimă, cu sprâncenele subţiri şi delicat arcuite deasupra ochilor verzi. Dar ce puţin dintr-o fiinţă reflecta oglinda! Era imposibil să ghiceşti ce simţea Prudence cu adevărat faţă de Christopher Phelan. Un singur lucru era sigur: era mai bine să-i răspundă, indiferent cât de absurd părea, decât să refuze să-i scrie. Deoarece uneori tăcerea poate răni tot atât de rău, ca un glonţ.

*

În intimitatea camerei ei din Casa Ramsay, Beatrix se aşează la birou şi înmuie tocul în călimara cu cerneală bleumarin. O pisică cenuşie cu trei picioare, cu numele Lucky, era tolănită pe colţul biroului, privind-o atentă. Ariciul de companie al lui Beatrix, Medusa, ocupa cealaltă parte a biroului. Lucky, fiind o creatură sensibilă din născare, nu-l plictisea pe micul arici ţepos.

După ce a mai consultat o dată scrisoarea de

la Phelan, Beatrix scrise:

Căpitanului Christopher Phelan
Batalionul I, Brigada de Infanterie
Divizia 2-a, Crimeea

17 octombrie 1854

Făcând o pauză, Beatrix întinse mâna să mângâie laba din faţă, ce-i rămăsese lui Lucky, atingând-o blând cu degetele.

— Cum ar începe Pru o scrisoare? se întrebă ea cu glas tare. I-ar spune dragă? Iubitule? Strâmbă din nas la această idee.

Scrisul scrisorilor nu prea era latura forte a lui Beatrix. Deşi provenea dintr-o familia mare, întotdeauna a apreciat instinctul şi acţiunea, mai mult decât vorbele. De fapt, putea să afle mult mai multe despre o persoană, în timpul unei scurte plimbări în aer liber, decât stând şi conversând ore întregi.

După ce a analizat diverse moduri, în care putea cineva să se adreseze unei persoane complet străine, în timp ce înlocuia pe altcineva, Beatrix renunţă până la urmă.

— Să terminăm odată, am să scriu cum îmi place mie. Probabil că va fi prea epuizat din cauza luptelor, pentru a observa că scrisoarea nu seamănă cu Pru.

Lucky îşi aşează bărbia lângă laba rămasă şi închise ochii pe jumătate. Îi scăpă un oftat, parcă torcea.

Beatrix începu să scrie.

Dragă Christopher,

Am citit reportajele despre bătălia de pe Alma.

Conform ideii domnului Russell de la Times, *tu şi alţi doi din* Brigada de Infanterişti *aţi mers înaintea Gărzilor Coldstream şi aţi împuşcat mulţi ofiţeri inamici, dezorganizându-le astfel rândurile. De asemenea, domnul* Russel *a remarcat cu admiraţie că* Infanteriştii *nu au bătut în retragere niciodată şi nici nu şi-au ascuns capetele, când gloanţele şuierau*.

Deşi îi împărtăşesc admirata, dragă domnule, vreau să-ţi comunic că, după părerea mea, nu vă va diminua din vitejie, dacă vă ascundeţi capul când se trage în voi. Fereşte-te, evită, dă-te deoparte, sau de preferat ascunde-ţi capul în spatele unei pietre. Promit că n-am să cred mai puţin în tine!

Albert e tot cu tine? *Tot mai muşcă*? *Conform prietenei mele Beatrix* (*cea care a adus ariciul la picnic*), *câinele este suprasurescitat şi înfricoşat. Deoarece câinii sunt lupi în inima lor şi au nevoie de un conducător, tu trebuie să-ţi instaurezi dominaţia asupra lui. De câte ori încearcă să te muşte, ia-i botul în mână, strânge-l uşor şi spune-i „nu”, cu voce fermă*.

Cântecul meu preferat e „Peste dealuri şi

mai departe". Ieri a plouat în Hampshire, o aversă blândă, care n-a prea smuls frunzele. Daliile nu mai sunt pe tulpini şi îngheţul a ofilit crizantemele, dar aerul miroase divin, ca frunzele veştede, ca scoarţa udă şi ca merele răscoapte. Ai observat vreodată că fiecare lună a anului are propriul ei parfum? Mai şi octombrie sunt lunile care miros cel mai frumos, după părerea mea.

Întrebi dacă există pe lume un loc plin de pace şi, regret să spun, acesta nu se află în Stony Cross. Recent măgarul domnului Mawdsley a scăpat din grajd, a fugit pe stradă şi, într-un fel, şi-a găsit drumul pe o păşune închisă. Iapa premiată a domnului Caird păştea inocentă, când seducătorul prost-crescut s-a dus la ea. Acum se pare că iapa a rămas grea şi s-a iscat o vrajbă între Caird, care cere compensaţii financiare şi Mawdsley, care insistă că, dacă gardul păşunii ar fi fost mai bine reparat, întâlnirea clandestină n-ar fi avut loc niciodată. Încă şi mai rău, s-a sugerat că iapa e o fluşturatică fără ruşine, care nu a încercat suficient de tare să-şi păstreze virtutea.

Crezi cu adevărat că ţi-ai câştigat un loc în iad?... Eu nu cred în iad, cel puţin nu după ce murim. Eu cred că iadul este creat de om, chiar aici pe pământ.

Spui că domnul pe care îl cunoşteam s-a schimbat. Cât de mult aş vrea să-ţi pot oferi reconfortare, decât să spun că, nu contează

cât de mult te-ai schimbat, vei fi binevenit, când te vei întoarce. Fă ceea ce trebuie. Dacă te ajută să înduri, alungă-ţi sentimentele pentru moment şi încuie uşa. Poate că, le vom elibera împreună, cândva.

Cu sinceritate, Prudence

Beatrix n-a înşelat intenţionat pe nimeni, niciodată. S-ar fi simţit infinit mai bine scriindu-i lui Phelan, ca din partea ei însăşi. Dar încă îşi mai aducea aminte de remarcile dispreţuitoare, pe care le făcuse odată despre ea. Nu ar fi vrut o scrisoare de la „creatura aia neobişnuită de Beatrix Hathaway". Ceruse o scrisoare de la frumoasa Prudence Mercer, cea cu părul de aur. Dar, oare o scrisoare scrisă prin înşelăciune, nu era mai bună decât nimic? Un om în situaţia lui Christopher avea nevoie de toate cuvintele de încurajare, pe care putea cineva să i le ofere.

Avea nevoie să ştie că îi păsa cuiva.

Şi, din nu se ştie ce motive, după ce i-a citit scrisoarea, Beatrix a găsit că ei într-adevăr îi păsa.

Capitolul 2

Luna culesului a adus cu ea o climă uscată, senină, aşa că arendaşii şi muncitorii Ramsay au cules cea mai bogată recoltă, din câte îşi aminteau. Ca toţi ceilalţi de pe moşie, Beatrix era ocupată cu culesul şi festivităţile locale ce urmau. O uriaşă chermeză în aer liber cu dans s-a organizat pe pământurile Casei Ramsay, pentru

mai mult de o mie de persoane, inclusiv arendaşi, servitori şi săteni.

Spre dezamăgirea lui Beatrix, Audrey Phelan n-a putut să participe la sărbătorire, deoarece soţul ei John suferea de o tuse persistentă. Rămăsese acasă să aibă grijă de el. „Medicul ne-a lăsat nişte medicamente, care deja l-au ajutat pe John, cu mare eficienţă” îi scrisese Audrey, „dar ne-a avertizat că este importantă odihna neîntreruptă la pat, pentru o recuperare completă”.

Aproape de sfârşitul lui noiembrie, Beatrix s-a dus la casa familiei Phelan, urmând un drum direct prin pădurea populată de stejari noduroşi şi de fagi foşnitori. Copacii cu ramuri întunecate păreau că sunt înmuiaţi în zahăr tos. Când soarele străpungea prin perdeaua norilor, arunca licăriri strălucitoare pe promoroaca de pe ei. Tălpile ghetelor zdravene ale lui Beatrix muşcau din amestecul îngheţat de frunze uscate şi muşchi.

Se apropie de Casa Phelan, iniţial o fostă cabană de vânătoare, o casă mare acoperită cu iederă, situată în mijlocul pădurii. Ajungând la o încântătoare cărare pavată, Beatrix ocoli o parte a casei şi se îndreptă spre intrare.

— Beatrix!

Auzind o voce blândă, se întoarse şi dădu de Audrey Phelan stând singură pe o bancă de piatră.

— O, bună! rosti veselă Beatrix. Nu te-am văzut de zile întregi, aşa că m-am gândit să… Vocea ei se stinse, când se uită mai îndeaproape la prietena ei.

Audrey ea îmbrăcată cu o rochie simplă de zi,

materialul cenuşiu confundându-se cu pădurea din spatele ei. Stătea aşa de liniştită şi nemişcată, încât Beatrix nici măcar n-o observase.

Erau prietene de trei ani, exact de când Audrey se măritase cu John şi se mutase în Stony Cross. Există un gen de prietenie, când faci vizite atunci când nu sunt probleme – cazul Prudence. Dar mai există un gen, când apari în vremuri de necaz sau de nevoi – era cazul Audrey.

Beatrix se încruntă văzând figura palidă a lui Audrey, lipsită de culoarea ei sănătoasă obişnuită, precum şi ochii şi nasul roşii şi inflamaţi.

Se încruntă şi mai mult, îngrijorată.

— Nu ţi-ai pus pe tine nicio haină, niciun şal.

— Sunt bine, murmură Audrey deşi umerii îi tremurau. Clătină din cap şi făcu un gest de invitaţie, în timp ce Beatrix îşi scoase haina grea de lână şi o puse pe silueta subţire a lui Audrey. Nu, Bea, nu…

— M-am încălzit mergând, insistă Beatrix. Se aşează lângă prietenea ei, pe banca de piatră îngheţată. Trecu un moment fără să-şi spună nimic, în timp ce gâtul lui Audrey se mişca vizibil. Ceva era cu adevărat rău. Beatrix aşteptă forţându-se să rabde şi cu inima în gât. Audrey, rosti în final, i s-a întâmplat ceva căpitanului Phelan?

Audrey răspunse cu o privire absentă, parcă ar fi încercat să înţeleagă o limbă străină.

— Căpitanul Phelan, repetă ea blând şi dădu din cap. Nu, după câte ştim, Christopher e bine. De fapt, ieri a sosit un teanc de scrisori de la el. Una

dintre ele e pentru Prudence.

Beatrix fu aproape copleşită de uşurare.

— I-o duc eu, dacă vrei, se oferi ea imediat, încercând să pară nepăsătoare.

— Da. Ai fi de mare ajutor. Degetele palide ale lui Audrey se încrucişară în poală, înnodându-se şi deznodându-se.

Încet Beatrix întinse mâna şi o puse peste a lui Audrey.

— Tusea soţului tău e mai rea?

— Tocmai a plecat doctorul. Trăgând profund aer în piept, Audrey rosti năucită: John are tuberculoză.

Mâna lui Beatrix se încleştă.

Rămaseră amândouă tăcute, în timp ce o adiere îngheţată făcea să trosnească copacii.

Enormitatea nedreptăţii era greu de conceput. John Phelan era un om la locul lui, întotdeauna primul care intervenea, când auzea că cineva are nevoie de ajutor. Plătise tratamentul medical al soţiei unui ţăran, pe care aceştia nu şi-l puteau permite, îşi pusese pianul din casă la dispoziţia copiilor locali, pentru a lua lecţii şi finanţase reconstruirea plăcintăriei din Stony Cross, după ce a ars aproape până la temelie. Şi a făcut toate acestea cu mare discreţie, părând aproape stânjenit când era prins asupra faptului. De ce, cineva ca John trebuia să fie astfel lovit?

— Nu e o condamnare la moarte, rosti până la urmă Beatrix. Unii oameni au supravieţuit.

— Unul din cinci, fu de acord Audrey morocănoasă.

— Soţul tău e tânăr şi puternic. Şi *cineva* trebuie să fie acel unu, din cinci. Va fi John.

Audrey făcu un semn din cap, dar nu răspunse.

Amândouă ştiau că tuberculoza era o boală deosebit de virulentă, care distrugea plămânii, cauzând pierderi dramatice în greutate şi oboseală. Şi cel mai rău dintre toate, tusea tuberculozei devenea din ce în ce mai persistentă şi sângerai, până când plămânii se umpleau în final prea tare, pentru a mai putea să respiri.

— Cumnatul meu Cam e un bun cunoscător al ierburilor şi al medicamentelor, se oferi voluntar Beatrix. Bunica lui a fost tămăduitoarea tribului.

— Un tratament ţigănesc? întrebă Audrey plină de îndoială.

— Trebuie să încerci orice, insistă Beatrix. Inclusiv tratamentele ţigăneşti. Ţiganul trăieşte în natură şi ştie totul despre puterea ei tămăduitoare. Am să-l rog pe Cam să facă un tonic, care să ajute plămânii domnului Phelan şi…

— Probabil că John nu-l va lua, rosti Audrey. Şi mama lui va obiecta. Cei din familia Phelan sunt oameni foarte convenţionali. Dacă nu provine dintr-o sticluţă din geanta unui medic, sau de la farmacie, nu-l vor agrea.

— Oricum, intenţionez să aduc ceva de la Cam.

Audrey îşi lăsă capul pe o parte, până ajunse pe umărul lui Beatrix.

— Eşti o prietenă bună, Bea, voi avea nevoie de tine în lunile următoare.

— O să fiu aici, rosti simplu Beatrix.

O nouă adiere le dădu ocol, muşcând din

mânecile lui Beatrix. Audrey se scuturã de nefericirea ei zguduitoare şi se ridicã, dându-i haina înapoi.

— Sã mergem în casã, sã gãsesc scrisoarea aceea pentru Pru.

Interiorul casei era plãcut şi cald, camerele erau mari, cu tavane joase cu grinzi aparente şi ferestre cu geamuri groase, ce lãsau sã pãtrundã lumina coloratã a iernii. Pãrea cã fiecare şemineu din casã ardea, cãldura rãspândindu-se blând prin camerele curate. Totul în Casa Phelan era intim şi plin de bun gust, cu mobilierul ei impunãtor, ce ajunsese confortabil la o vârstã venerabilã.

O cameristã pãrând tristã sosi sã ia haina lui Beatrix.

— Unde e soacra ta? întrebã aceasta urmând-o pe Audrey spre scarã.

— S-a dus sã se odihneascã în camera ei. Noutãţile sunt deosebit de grele pentru ea. O pauzã fragilã. John a fost întotdeauna preferatul ei.

Beatrix era foarte conştientã de asta, aşa cum erau cei mai mulţi din Stony Cross. Doamna Phelan îşi adora fii, singurii copii care-i rãmãseserã, în afarã de alţi doi, tot bãieţi, care muriserã în copilãrie şi o fiicã, nãscutã moartã. Dar John fusese cel în care doamna Phelan îşi investise toatã mândria şi ambiţiile. Din pãcate, în ochii mamei, nicio femeie nu era suficient de bunã pentru John. Audrey suportase o mulţime de critici în cei trei ani de mariaj, mai ales din cauza neputinţei ei de a avea copii.

Beatrix şi Audrey urcarã scara trecând pe

lângă șiruri de portrete de familie în rame grele aurite. Cele mai multe dintre acestea reprezentau familia Beauchamp, latura aristocratică a familiei. Nimeni nu se putea opri să nu observe că printre generaţiile reprezentate, cei din familia Beauchamp erau oameni extraordinar de frumoşi, cu nasuri subţiri, ochi strălucitori şi păr des revărsat în valuri.

Când ajunseră în vârful scărilor, o tuse înăbuşită insistentă se auzi din camera din capătul coridorului. Beatrix se înfioră auzind acest sunet dubios.

— Bea, nu te superi dacă aştepţi o clipă? întrebă îngrijorată Audrey. Trebuie să mă duc la John – e timpul să-şi ia medicamentul.

— Sigur, cum să nu.

— Camera lui Christopher – cea în care stă el când vine în vizită – e chiar acolo. Am pus scrisoarea pe măsuţa de toaletă.

— O iau eu.

Audrey se duse la soţul ei, în timp ce Beatrix intră cu prudenţă în camera lui Christopher, la început uitându-se în jur, de pe prag.

Camera era întunecoasă. Beatrix se duse şi dădu la o parte una din draperiile grele, lăsând lumina zilei să se aştearnă pe duşumeaua acoperită cu covor, într-un dreptunghi strălucitor. Scrisoarea se afla pe măsuţa de toaletă. Beatrix o luă în grabă, cu degete nerăbdătoare să-i rupă sigiliul.

Însă, îşi aminti că îi era adresată lui Prudence.

Cu un oftat de nerăbdare, strecură scrisoarea

nedeschisă în buzunarul rochiei de promenadă. Zăbovind la măsuţa de toaletă, se uită la articolele aranjate ordonat pe o tavă din lemn.

O pensulă de bărbierit cu mâner de argint… un brici închis… un vas gol pentru săpun… o cutie de porţelan cu capac de argint. Incapabilă să reziste, Beatrix înălţă capacul şi se uită înăuntru. Descoperi trei perechi de butoni de manşetă, două de argint, una de aur, un lanţ de ceas şi un nasture de alamă. Punând la loc capacul, Beatrix ridică pensula şi îşi atinse cu ea obrazul. Părul pensulei era mătăsos şi moale. Odată cu mişcarea uşoară a firelor, pensula eliberă o mireasmă plăcută. O undă parfumată de săpun de bărbierit.

Ţinând pensula mai aproape de nas, Beatrix inspiră mirosul… intensitate masculină… cedru, lavandă, frunze de dafin. Şi-l imagină pe Christopher întinzând spuma pe faţă, strâmbându-şi gura într-o parte, toate acele grimase masculine, pe care le văzuse la tatăl şi la fratele ei, făcute în timpul acţiunii de înlăturare de pe feţele lor a ţepilor bărbii.

— Beatrix?

Vinovată, puse deoparte pensula şi ieşi pe hol.

— Am găsit scrisoarea, rosti ea. Am dat la o parte draperiile – am să le trag înapoi şi…

— O, nu-ţi bate capul cu asta, lasă să intre lumina. Nu pot suferi camerele întunecoase. Audrey îi adresă un zâmbet tensionat. John și-a luat medicamentele, rosti ea. Îl ajută să doarmă. În timp ce se odihneşte, mă duc jos să vorbesc cu bucătăreasa. John crede că ar putea să mănânce

nişte budincă.

Coborâră împreună scările.

— Mulţumesc că-i duci scrisoarea lui Prudence, roşi Audrey.

— E foarte amabil din partea ta, că facilitezi corespondenţa dintre ei.

— O, nu e niciun deranj. Am fost de acord, de dragul lui Christopher. Admit că am fost surprinsă că Prudence şi-a făcut timp să-i scrie.

— De ce spui asta?

— Nu cred că dă vreun ban pe el. De fapt, l-am atenţionat pe Christopher despre ea, înainte de a pleca. Dar era aşa de prins de felul cum arată şi de personalitatea ei, încât a reuşit să se convingă că între ei există ceva autentic.

— Am crezut că-ţi place Prudence.

— Îmi place. Sau cel puţin… încerc să-mi placă. Din cauza ta. Audrey zâmbi strâmb văzând expresia lui Beatrix. Am hotărât să semăn mai mult cu tine, Bea.

— Cu *mine*? O, n-aş face asta. N-ai observat cât de neobişnuită sunt?

Grimasa lui Audrey se transformă într-un zâmbet şi, pentru o clipă, arătă ca tânăra lipsită de griji, care fusese înainte de boala lui John.

— Tu îi accepţi pe oameni aşa cum sunt. Cred că îi priveşti ca pe animalele tale de companie – eşti răbdătoare, le respecţi obiceiurile şi dorinţele şi nu îi judeci.

— Pe cumnatul tău l-am judecat aspru, sublinie Beatrix simţindu-se vinovată.

— Mulţi oameni ar trebui să fie mai aspri cu

Christopher, rosti Audrey cu zâmbetul persistând. Ar trebui să-şi îmbunătăţească rapid caracterul.

*

Scrisoarea nedeschisă din buzunarul lui Beatrix nu era altceva decât un motiv de chin. Se grăbi să ajungă acasă, înşeuă un cal şi călări până la Casa Mercer, o casă elaborat proiectată cu turnuri, piloni de porticuri răsuciţi complicat şi ferestre cu vitralii.

Pentru că tocmai se sculase, după ce participase la un dans ce a durat până la ora trei dimineaţa, Prudence o primi pe Beatrix într-un halat de catifea garnisit cu o risipă de dantelă albă.

— O, Bea, ar fi trebuit să vii şi tu la dans azi-noapte! Au fost atât de mulţi tineri frumoşi, inclusiv un detaşament de cavalerie ce urma să fie trimis în Crimeea peste două zile. Arătau aşa minunat în uniformele lor…

— Tocmai am fost să o văd pe Audrey, roşi Beatrix cu răsuflarea tăiată, intrând în salonul privat de la etaj şi închizând uşa. Bietul domnul Phelan nu e bine – dar, am să-ţi vorbesc despre asta într-o clipă, mai întâi – uite scrisoarea de la căpitanul Phelan!

Prudence zâmbi şi luă scrisoarea.

— Mulţumesc, Bea. Acum, în ceea ce priveşte ofiţerii pe care i-am întâlnit azi-noapte… era un locotenent cu părul negru, care m-a invitat la dans şi…

— Nu intenţionezi să o deschizi? întrebă Beatrix privind panicată cum Prudence pune

scrisoarea pe o masă.

Prudence îi aruncă un zâmbet uimit.

— Doamne, astăzi eşti cam nerăbdătoare. Vrei să o deschid chiar acum?

— *Da*. Imediat Beatrix se aşează pe un scaun tapiţat cu un material imprimat cu flori.

— Dar vreau să-ţi povestesc despre locotenent.

— Nu dau doi bani pe locotenent, vreau să aud ce spune căpitanul Phelan.

Prudence chicoti uşor.

— Nu te-am văzut aşa de surescitată, de când ai furat vulpea aceea, pe care lordul Campdon a importat-o anul trecut din Franţa.

— N-am furat-o, am salvat-o. Să importi o vulpe pentru a o vâna... Aş numi asta ceva foarte lipsit de sportivitate. Beatrix făcu un semn spre scrisoare. Deschide-o!

Prudence rupse sigiliul, despături scrisoarea şi clătină din cap cu o neîncredere amuzată.

— Acuma scrie despre măgari. Îşi dădu ochii peste cap şi îi înmână scrisoarea lui Beatrix.

D-şoarei Prudence Mercer
Stony Cross
Hampshire, Anglia
7 noiembrie 1854

Dragă Prudence,

În ce priveşte reportajele care îi descriu pe soldaţii britanici ca fiind neşovăielnici, te asigur că atunci când noi infanteriştii suntem sub foc, în mod sigur ne ferim, evităm şi

fugim să ne ascundem. Conform sfatului tău, eu am adăugat la repertoriul meu şi un pas lateral şi o ocolire, cu rezultate excelente. După mine, vechiul mit şi-a demonstrat netemeinicia: există momente în viaţă când cineva doreşte în mod clar să fie iepure, nu broască ţestoasă.

Pe 24 octombrie, am luptat în portul de sud ai Balaklavei. Dintr-un motiv de neînţeles, Cavaleriei Uşoare i s-a ordonat să atace direct o baterie de tunuri ruseşti. Cinci regimente de cavalerie au fost secerate, fără niciun sprijin. Două sute de oameni şi aproape patru sute de cai pierduţi în douăzeci de minute. Alte lupte au fost pe cinci noiembrie, la Inkerman.

Ne-am dus să-i salvăm pe soldaţii căzuţi pe câmpul de bătaie, înainte ca ruşii să poată ajunge la ei. Albert a venit cu mine, sub o furtună de gloanţe şi schije şi m-a ajutat să-i identific pe răniţi, pentru a-i putea duce în afara tirului armelor. Cel mai apropiat prieten al meu din cadrul regimentului a fos ucis.

Te rog mulţumeşte-i prietenei tale, Beatrix, pentru sfatul privindu-l pe Albert. Muşcăturile lui sunt mai rare şi nu mi le mai adresează, deşi i-a agresat pe vizitatorii cortului meu.

Mai şi octombrie, lunile care miros cel mai bine?

Eu aş considera decembrie: brebenei,

gheaţă, miros de lemn, scorţişoară. În ce priveşte cântecul tău preferat... ţi-ai da seama că „Peste Dealuri şi Mai Departe” e cântecul oficial al Brigăzii de infanterie?

Se pare că aproape toată lumea de aici a căzut pradă unui fel de boală, cu excepţia mea. Nu am avut niciun simptom de holeră, sau de ăla boală ce a bântuit prin ambele divizii. Simt că ar trebui cel puţin să mă prefac bolnav de un fel de probleme de digestie, de dragul decenţei.

În ce privește vrajba privind măgarul: deşi am simpatie pentru Caird şi iapa lui cam fără virtute, mă simt obligat să subliniez că naşterea unui catâr nu e deloc un eveniment rău. Catârii au picioare mai rezistente decât caii, în general sunt mai sănătoşi şi, mai presus de orice, au nişte urechi foarte expresive. Şi nu sunt deloc încăpăţânaţi fără motiv, atâta timp cât îi tratezi bine. Dacă te miră aparentul meu ataşament faţă de catâri, trebuie probabil să-ţi explic că, atunci când eram copii, am avut drept animal de companie un catâr cu numele Hector, după catârul menţionat în Iliada.

Nu sunt de părere să te rog să mă aştepţi, Pru, dar te voi ruga să-mi mai scrii. Am citit ultima ta scrisoare, de mai multe ori decât aş putea să socotesc. Într-un fel, eşti mai reală pentru mine acuma, la patru mii de kilometri depărtare, decât ai fost vreodată înainte.

Al tău pentru totdeauna, Christopher
P.S. Includ schiţa lui Albert.

În timp ce Beatrix citea, era pe rând interesată, mişcată şi scoasă din pantofi.

— Lasă-mă să-i răspund şi să te semnez pe tine, imploră ea. Încă o scrisoare. *Te rog*, Pru. Ţi-o arăt înainte de a o expedia.

Prudence izbucni în râs.

— Cinstit, ăsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am… O, foarte bine, scrie-i din nou şi distrează-te.

În următoarea jumătate de oră Beatrix luă parte la o conversaţie insignifiantă despre dans, oaspeţii care participaseră şi ultimele bârfe din Londra. Îşi strecură scrisoarea de la Christopher Phelan în buzunar… şi înţepeni, când simţi înăuntru un obiect neobişnuit. Un mâner metalic… şi ţepii mătăsoşi ai pensulei de bărbierit. Pălind, realiză că o luase neintenţionat de pe masa de toaletă a lui Christopher.

Problemele reveniseră.

Într-un fel, Beatrix reuşi să continue să zâmbească şi să pălăvrăgească senină cu Prudence, în timp ce în sinea ei era sufocată de nelinişte.

Întotdeauna, când Beatrix era nervoasă sau îngrijorată, băga în buzunar mici obiecte luate de la prăvălie, sau din case. Făcuse asta de când părinţii ei au murit. Uneori nu era deloc conştientă că lua ceva, în timp ce altă dată nevoia era atât de irezistibilă, încât începea să transpire şi să tremure, până când în final lua obiectul.

Furatul obiectelor nu fusese niciodată prea greu. Numai returnarea lor prezenta dificultăţi. Beatrix şi familia ei reuşiseră întotdeauna să repună obiectele la locurile lor. Dar uneori aceasta impunea măsuri extreme – să deranjeze la o oră nepotrivită a zilei, sau să inventeze scuze disperate, pentru faptul de a cutreiera prin casa cuiva – şi aceasta nu făcea decât să întărească reputaţia de excentrică a familiei Hathaway.

Slavă Domnului, nu va fi aşa de greu să pună înapoi pensula de bărbierit. Putea să o facă data viitoare, când o va vizita pe Audrey.

— Presupun că acum trebuie să mă îmbrac, rosti în sfârşit Prudence.

Fără să ezite, Beatrix înţelese aluzia.

— Categoric, e timpul să mă duc şi eu acasă, să iau parte la vreo treabă. Zâmbi şi adăugă uşor: inclusiv scrierea altei scrisori.

— Nu pune nimic ciudat în ea, rosti Prudence. Am o reputaţie, să ştii.

Capitolul 3

Căpitanului Christopher Phelan
Batalionul 1, Brigada de Infanterie.
Home Ridge Camp
Inkerman, Crimeea
3 decembrie 1854

Dragă Christopher,

În dimineaţa aceasta am citit că, mai mult de două mii din oamenii noştri au fost

ucişi într-o bătălie recentă. Un ofiţer de la Infanterişti se spune că a fost străpuns cu baioneta. Nu ai fost tu, nu-i aşa? Eşti rănit? Mi-e aşa de teamă pentru tine. Şi regret aşa de mult că prietenul tău a fost omorât.

Împodobim casa de sărbători, atârnând ilice şi vâsc. Anexez o ilustrată de Crăciun, executată de un artist local. Fi atent la ciucurele şi aţa de jos – când tragi de ei, grupul de oameni din stânga sorb din cupele cu vin. „Sorb" e un cuvânt ciudat, nu-i aşa? Dar e unul din preferatele mele.

Îmi plac vechile cântece din familie. Îmi place cum se aseamănă fiecare Crăciun. Îmi place să mănânc budincă de prune, deşi nu-mi place cu adevărat budinca de prune. Există reconfortare în ritualuri, nu-i aşa?

Albert arată ca un căţel drăguţ, poate nu din cale afară de domn la exterior, dar în interior e un prieten loial şi sufletist.

Sunt îngrijorată să nu ţi se întâmple ceva. Sper că eşti în siguranţă. În fiecare seară, aprind pentru tine o lumânare în pom.

Răspunde-mi cât de repede poţi.

Cu sinceritate, Prudence

P.S. Împărtăşesc afecţiunea ta pentru catâri. Nişte animate foarte nepretenţioase, care niciodată nu se laudă cu strămoşii lor. Ar fi de dorit ca unii oameni să fie puţin mai catâri în această privinţă.

Domnişoarei Prudence Mercer

Stony Cross
Hampshire
1 februarie 1854

Dragă Pru,

Mi-e teamă că am fost cu adevărat străpuns de baionetă. Cum de ai ghicit? S-a întâmplat când urcam pe o înălţime, pentru a cuceri o baterie de tunuri ruseşti. A fost o rană uşoară la umăr, în mod cert nu merita să fie menţionată.

Pe paisprezece noiembrie a fost o furtună, care a spulberat tabăra şi a înecat vasele franţuzeşti şi britanice din port. Deci alte pierderi de vieţi şi, din păcate, cele mai multe dintre proviziile şi echipamentul de iarnă au pierit. Cred că asta este ceea ce e cunoscut ca „o campanie dură”. Sunt flămând. Noaptea trecută am visat mâncare. De obicei te visez pe tine, dar noaptea trecută, îmi pare rău să spun, ai fost eclipsată de nişte miel cu sos de mentă.

E îngrozitor de frig. Acuma dorm cu Albert. Suntem o pereche de colegi de pat morocănoşi, dar amândoi dorim să facem efortul de a nu muri îngheţaţi. Albert a devenit indispensabil pentru companie – duce mesaje sub tirul gloanţelor şi aleargă mult mai repede decât poate un om. De asemenea, e şi o excelentă santinelă şi iscoadă.

Iată câteva lucruri pe care le-am învăţat

de la Albert…

1. Orice hrană este ceva ce meriţi, până când nu e înghiţită de altcineva.

2. Aţipeşte de câte ori poţi.

3. Nu lătra, dacă nu e ceva important.

4. Să te apuci de coada cuiva e uneori imposibil de evitat.

Sper că aţi avut un Crăciun minunat. Mulţumesc pentru ilustrată – a ajuns la mine pe douăzeci şi patru decembrie şi am arătat-o întregii companii, cei mai mulţi dintre ei nevăzând în trecut o ilustrată de Crăciun. Înainte de a-mi fi returnată, domnii ataşaţi de ciucure au reuşit o mulţime de sorbituri.

Şi mie îmi place verbul „a sorbi”. De fapt, întotdeauna mi-au plăcut cuvintele neobişnuite, iată unul pentru tine: „potcovire”, care se referă la punerea unei potcoave la cal. Sau „a cuibări” un cuib. Iapa domnului Caird a fătat deja? Poate că am să-l rog pe fratele meu să-i facă o ofertă. Nimeni nu ştie când s-ar putea să ai nevoie de un catâr bun.

Dragă Christopher

Mă simt mult prea prozaică pentru că-ţi trimit scrisoarea prin poştă. Aş vrea să fi putut găsi un mod mai interesant… Mi-ar plăcea să leg un mic sul de hârtie de piciorul unui porumbel, sau să-ţi trimit un mesaj într-o sticlă. Totuşi, pentru eficienţă, va trebui să o trimit prin Poşta Regală.

Tocmai am citit în Times că ai fost implicat în mai multe acte de eroism. De ce trebuie să-ţi iei astfel de riscuri? Atribuţiile obişnuite ale unui soldat sunt destul de periculoase. Ai grijă de siguranţa ta, Christopher – fă asta pentru mine, dacă nu pentru tine însuţi. Dorinţa mea e cu desăvârşire egoistă... nu pot suporta ca scrisorile tale să înceteze să-mi mai parvină.

Sunt aşa de departe, Pru. Stau în exteriorul propriei mele vieţi şi mă uit înăuntru. Printre toate aceste brutalităţi, am descoperit plăcerea simplă de a mângâia un câine, a citi o scrisoare şi a privi cerul nopţii. Azi-noapte aproape mi s-a părut că văd bătrâna constelaţie numită Argos... după vasul cu care Jason şi echipajul său au navigat, în încercarea lor de a găsi lâna de aur. Se presupune că nu poţi să vezi Argos, dacă nu te afli în Australia, totuşi, am fost aproape sigur că am zărit-o.

Te rog să uiţi ce am scris înainte. Vreau să mă aştepţi. Nu te mărita cu nimeni, până nu vin eu acasă.

Aşteaptă-mă.

Dragă Christopher,

Acesta e parfumul lunii martie: ploaie, pământ reavăn, funigei, mentă. În fiecare dimineaţă şi după-amiază beau un ceai proaspăt de mentă, îndulcit cu miere. În

ultima vreme am mers mult pe jos. Se pare că gândesc mai bine în aer liber.

Noaptea trecută a fost remarcabil de senin. M-am uitat la cer să-l găsesc pe Argos. Sunt o catastrofă în privinţa constelaţiilor. N-am putut niciodată s-o localizez pe niciuna, cu excepţia lui Orion şi a centurii lui. Dar cu cât m-am uitat mai mult, cu atât cerul părea asemănător unui ocean şi apoi am văzut o întreagă flotă de nave formată din stele. O flotilă era ancorată la lună, în timp ce altele erau izgonite de acolo. Mi-am imaginat că ne aflăm pe unul din aceste vase, plutind în lumina lunii.

Dar, cu adevărat, găsesc oceanul cam lipsit de vigoare. Prea vast. Prefer pădurile din jurul lui Stony Cross. Sunt întotdeauna fascinante şi pline de miracole banale... pânze de păianjen sclipind în ploaie, noi copaci crescând din trunchiurile stejarilor căzuţi. Aş vrea să-i poţi vedea împreună cu mine. Şi împreună am asculta vântul foşnind printre frunze, deasupra capetelor noastre, o melodie adorabilă... muzica divină a copacilor!

Stând aici şi scriindu-ţi, mi-am apropiat prea mult picioarele încălţate în ciorapi de vatra căminului. De fapt, cu această ocazie ciorapii s-au pârlit şi a trebuit să tropăi din picioare, când au început să fumege. Şi chiar şi după asta, se pare că tot nu pot să scap de acest obicei. Astfel încât, ai putea să mă

descoperi în mulţime cu ochii legaţi. Ar trebui doar să urmăreşti mirosul ciorapilor pârjoliți.

Anexez o pană de prihor, pe care am găsit-o în timpul plimbării din dimineaţa aceasta. Ca să-ţi poarte noroc. Ţine-o în buzunar.

Acuma, când îţi scriam această scrisoare, am avut un sentiment ciudat, ca şi cum te aflai în cameră cu mine. Ca şi cum tocul devenise o baghetă magică, cu care te-am chemat aici. Dacă doreşti ceva destul de mult...

Scumpă Prudence,

Ţin pana de prihor în buzunarul meu. De unde ai ştiut că am nevoie de un talisman, pe care să-l port în luptă? În ultimele două săptămâni am stat într-o tranşee trăgând în ruşi, în dreapta şi în stânga. Nu mai e un război de cavalerie, totul este numai maşinării şi artilerie. Albert a stat în şanţ cu mine, ieşind doar pentru a duce mesaje de-a lungul liniei.

În timpul acalmiilor, am încercat să-mi imaginez că mă aflu în alt loc. Mi te-am imaginat pe tine cu picioarele proptite de cămin şi respiraţia ta dulce de la ceaiul de mentă. M-am imaginat plimbându-mă prin pădurile de la Stony Cross, alături de tine. Mi-ar plăcea să văd şi eu nişte miracole banale, dar nu cred că le-aş putea găsi fără

tine. Am nevoie de ajutorul tău, Pru. Cred că tu ai putea să fii singura mea şansă de a redeveni o parte din omenire.

Simt ca şi cum aş avea mai multe amintiri despre tine, decât am de fapt. Am fost cu tine doar în câteva ocazii. Un dans. O conversaţie. Un sărut. Vreau să pot să retrăiesc aceste momente. Le-aş aprecia acum mai mult. Aş aprecia totul mai mult. Noaptea trecută te-am visat din nou. Nu pot să-ţi văd faţa, dar simt că eşti lângă mine. Îmi şopteai.

Ultima dată când te-am ţinut în braţe, nu am ştiut cine eşti cu adevărat. Sau cine eram eu în acest caz. N-am privit niciodată mai profund decât în aparenţe. Poate că e mai bine că n-am făcut-o – nu cred că aş fi putut să te părăsesc, dacă aş fi simţit pentru tine ceea ce simt acum.

Am să-ţi spun pentru ce lupt. Nu pentru Anglia, nici pentru aliaţii ei, nici pentru vreo cauză patriotică. Tot ce fac este în speranţa de a fi cu tine.

Dragă Christopher,

M-ai făcut să-mi dau seama că vorbele sunt cele mai importante lucruri din lume. Şi niciodată ca acum. În clipa în care Audrey mi-a dat ultima ta scrisoare, inima mea a început să bată mai repede şi a trebuit să fug în casa mea secretă, pentru a o citi în intimitate.

Încă nu ţi-am spus... primăvara trecută, în una din hoinărelile mele, am găsit în pădure cea mai ciudată construcţie, un turn singuratic din cărămidă şi piatră, acoperit cu iederă şi muşchi. E la o distanţă mare de moşia Stony Cross, care îi aparţine lordului Westcliff. Mai târziu, când am întrebat-o pe lady Westcliff despre el, mi-a spus că a poseda o casă secretă a fost un obicei local din timpurile medievale. Stăpânul conacului trebuie că a folosit-o ca un loc unde să-şi adăpostească metresele. Odată, un strămoş Westcliff s-a ascuns acolo de propriile lui slugi însetate de sânge. Lady Westcliff spune că pot să vizitez casa secretă de câte ori doresc, deoarece e de atâta timp abandonată. Mă duc adesea acolo. E ascunzătoarea mea, sanctuarul meu... şi acum, că ştii despre el, e şi al tău.

Am aprins o lumânare şi am pus-o la fereastră. O foarte mică stea călăuzitoare, pe care să o urmezi venind acasă.

Scumpă Prudence,

Prin tot zgomotul, oamenii şi nebunia, încerc să mă gândesc la tine în casa ta secretă... prinţesa mea din turn. Şi steaua mea călăuzitoare de la fereastră.

Lucrurile pe care trebuie să le faci la război... am crezut că totul va deveni mai uşor, odată cu trecerea timpului. Dar îmi pare rău să spun că n-am avut dreptate. Mi-e

teamă pentru sufletul meu. Faptele pe care le-am făcut, Pru. Faptele pe care încă mai trebuie să le fac. Dacă nu mă aştept ca Dumnezeu să mă ierte, cum aş putea să te rog pe tine să mă ierţi?

Dragă Christopher,

Dragostea iartă totul. Nici măcar nu e nevoie să-mi ceri.

De când mi-ai scris de Argos, am citit despre stele. Avem o mulţime de cărţi despre ele, deoarece subiectul a fost de un interes deosebit pentru tatăl meu. Aristotel credea că stelele sunt făcute din alte materii decât cele patru elemente pământeşti – o chintesenţă a lor – care se întâmplă să fie şi materia din care e făcut psihicul uman. Iată de ce spiritul omului corespondează cu stelele. Poate că nu e o viziune foarte ştiinţifică, dar mie îmi place ideea, că există puţină lumină stelară în fiecare din noi.

Am grijă de gândurile mele despre tine, ca de o constelaţie personală. Cât de departe eşti, scump prieten, dar nu mai departe decât aceste stele fixate în sufletul meu.

Dragă Pru,

Ne pregătim pentru un asediu îndelungat. Nu e sigur când voi avea şansa de a-ţi scrie din nou. Aceasta nu e ultima mea scrisoare, doar ultima pentru o vreme.

Să nu te îndoieşti că într-o zi am să vin înapoi la tine.

Până când voi putea să te ţin în braţe, aceste cuvinte obosite şi improvizate sunt singurul mod de a ajunge la tine. Ce biată interpretare a iubirii sunt! Cuvintele nu vor putea niciodată să-ţi spună adevărul, sau să ilustreze ce însemni pentru mine.

Deci… te iubesc. Jur pe lumina stelelor… Nu voi părăsi acest pământ, până nu vei auzi aceste cuvinte din gura mea.

Stând pe un stejar masiv doborât în adâncul pădurii, Beatrix ridică ochii de pe scrisoare. Nu realizase că plângea, până când nu simţi o adiere pe obrajii umezi. Muşchii feţei o dureră în încercarea de a-şi reveni.

El îi scrisese pe treizeci iunie, fără să ştie că şi ea îi scrisese în aceeaşi zi. Nu puteai să nu iei asta drept un semn.

Nu trecuse printr-o asemenea profunzime a unei pierderi amare, a unui dor agonizant, de când muriseră părinţii ei. Era un gen diferit de durere, desigur, dar purta aceeaşi mireasmă de dorinţă lipsită de speranţă.

Ce am făcut?

Ea, care întotdeauna trecuse prin viaţă cu o cinste plină de dăruire, acum căpătase o decepţie de neiertat. Şi adevărul va face problemele şi mai rele. Dacă Christopher Phelan va descoperi vreodată că ea i-a scris înşelându-l, o va dispreţui. Şi dacă nu va afla niciodată, Beatrix va rămâne

pentru totdeauna „fata care aparţine grajdurilor”. Nimic mai mult.

„Să nu te îndoieşti că am să vin la tine…”

Aceste cuvinte îi erau menite lui Beatrix, nu contează că îi fuseseră adresate lui Prudence.

— Te iubesc, şopti ea şi lacrimile i se revărsară şi mai abundent.

Cum au cuprins-o oare aceste sentimente? Dumnezeule mare, de abia îşi putea aminti cum arăta Christopher Phelan şi totuşi inima ei se dezlănţuise de dragul lui. Şi cel mai rău era că, aceste declaraţii ale lui Christopher fuseseră inspirate de greutăţile războiului. Christopher acela pe care îl cunoştea din scrisori… omul pe care-l iubea… ar putea dispărea, odată ce s-ar întoarce acasă.

Nimic bun nu va ieşi din această situaţie. Trebuia să-i pună capăt. Nu putea să mai pretindă că e Prudence. Nu era corect faţă de niciunul dintre ei, mai ales faţă de Christopher.

Beatrix se îndreptă încet spre casă. Când intră în Casa Ramsay, o întâlni pe Amelia, care îl scotea la plimbare pe tânărul ei fiu, Rye.

— Iată-te, exclamă Amelia. N-ai vrea să mergi cu noi la grajduri? Rye intenţionează să-şi călărească poneiul.

— Nu, mulţumesc. Beatrix îşi simţea zâmbetul parcă ar fi fost prins în ace. Fiecare membru al familiei ei era dornic să o includă în viaţa lui. Erau cu toţii extraordinar de generoşi în legătură cu asta. Şi totuşi ea se simţea părăsită, de neiertat, ca o mătuşă necăsătorită.

Se simţea marginalizată şi singură. O inadaptabilă, ca animalele pe care le avea.

Mintea ei făcu un salt incoerent, invocând amintirea bărbaţilor pe care i-a întâlnit la dans, la dineuri, la serate. Nu-i lipsise niciodată atenţia bărbaţilor. Poate că ar fi trebuit să-l încurajeze pe unul dintre ei, să-l reţină drept candidat la atenţia ei. Poate că având propria ei viaţă ar fi meritat să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Dar asta ar fi fost o altă formă de durere.

Degetele ei alunecară în buzunarul rochiei, pentru a atinge scrisoarea de la Christopher Phelan. Simţind hârtia pe care o împăturise, stomacul ei se strânse cu o împunsătură arzătoare, plăcută.

— În ultima vreme ai fost foarte tăcută, continuă Amelia cercetând-o cu ochii ei albaştri. Arăţi ca şi cum ai fi plâns. Ceva te tulbură, draga mea?

Beatrix ridică încurcată din umeri.

— Presupun că sunt melancolică din cauza bolii domnului Phelan. Conform lui Audrey, e din ce în ce mai rău.

— O... expresia Ameliei era blândă şi îngrijorată. Aş vrea să existe ceva ce putem face şi noi. Dacă umplu un coş cu tărie din prune şi cu legume, o să li-l duci?

— Desigur. Mă duc mai târziu, după-amiază. Retrăgându-se în intimitatea camerei ei, Beatrix se aşează la birou şi scoase scrisoarea. Are să-i scrie lui Christopher pentru ultima oară, ceva impersonal, o retragere amabilă. Mai bine, decât

să continue să-l înşele.

Cu grijă scoase capacul călimării şi înmuie peniţa începând să scrie.

Dragă Christopher,

Având în vedere cât de mult te stimez, dragă prietene, ar fi lipsit de înţelepciune pentru fiecare dintre noi să ne grăbim, în timp ce tu eşti încă departe. Ai urările mele cele mai sincere pentru sănătatea şi siguranța ta. Totuşi, cred că e mai bine ca orice menţionare a unor sentimente mai personale să fie amânată până la întoarcerea ta. De fapt, ar fi probabil cel mai bine să punem capăt corespondenţei noastre.

Cu fiecare propoziţie devenea din ce în ce mai greu să-şi facă degetele să scrie cum trebuie. Tocul îi tremura în mână şi simţi din nou cum îi izvorăsc lacrimile.

— Fleacuri, rosti ea.

Pur şi simplu o durea să scrie astfel de minciuni. Gâtul i se strânsese atât de tare, încât nu putea să respire.

Hotărî ca, înainte de a termina, să scrie adevărul, o scrisoare pe care ar fi dorit din tot sufletul să i-o trimită, apoi să o distrugă.

Respirând cu greutate, Beatrix luă o altă coală de hârtie şi scrise grăbită câteva rânduri, doar pentru ochii ei, sperând că îşi va uşura durerea intensă ce îi încleştase inima.

Dragul meu Christopher,
Nu mai pot să-ţi scriu.
Nu sunt cine crezi că sunt.
N-am intenţionat să-ţi trimit scrisori de dragoste, *dar asta au devenit. În drumul lor spre tine*, *cuvintele mele s-au transformat în bătăi de inimă aşternute pe hârtie*.
Vino înapoi, *te rog vino acasă şi găseşte-mă*.

Ochii lui Beatrix erau înrouraţi. Punând foaia alături, se întoarse la scrisoarea ei iniţială şi o termină, exprimându-şi dorinţa şi rugămintea de a se întoarce în siguranţă.

Iar în ce priveşte scrisoarea de dragoste, o mototoli şi o aruncă într-un sertar. Mai târziu o va arde într-o ceremonie intimă şi va privi cum fiecare cuvânt venit din inimă se va transforma în cenuşă.

Capitolul 4

Mai târziu după-amiază, Beatrix se duse la Casa Phelan. Căra un coş substanţial, încărcat cu o băutură alcoolică şi legume, o roată de brânză albă necondimentată şi o mică „prăjitură de casă”, uscată şi fără glazură, doar uşor îndulcită. Dacă familia Phelan aveau sau nu nevoie de astfel de alimente, nu conta la fel de mult ca gestul în sine.

Amelia o sfătui pe Beatrix să se ducă la Casa Phelan cu trăsura sau cu cabrioleta, deoarece coşul era destul de greu. Totuşi, Beatrix voia să facă acest efort de a merge pe jos, în speranţa că

aceasta o va ajuta să-şi calmeze nervii tulburaţi. Îşi potrivi mersul într-un ritm constant şi trase în plămâni aerul începutului de vară. *Acesta e mirosul lunii iunie*, ar fi vrut să-i scrie lui Christopher… *caprifoi*, *fân de abia cosit*, *rufe ude întinse la soare ca să se usuce*…

Când ajunse la destinaţie, ambele braţe o dureau, pentru că purtase coşul atât de mult timp.

Casa, acoperită cu iederă deasă, semăna cu un om ghemuit în pardesiul lui. Beatrix simţi o urmă de anxietate, când se apropie de uşa din faţă şi bătu. Fu primită înăuntru de un valet cu faţa solemnă, care îi luă coşul şi o îndrumă spre camera de primire din faţă.

Casa părea supraîncălzită, în special după ce mersese atât de mult. Beatrix simţi o undă de transpiraţie emanând de sub straturile rochiei ei de promenadă şi din ghetele solide şi înalte până la gleznă.

Audrey intră în încăpere, subţire şi neîngrijită, cu părul pe jumătate ridicat, jumătate lăsat pe spate. Purta un şorţ cu pete de un roşu întunecat.

Pete de sânge.

Când Audrey întâlni privirea îngrijorată a lui Beatrix, încercă să zâmbească slab.

— După cum vezi, nu sunt pregătită să primesc oaspeţi. Dar tu eşti una dintre puţinele persoane, pentru care nu trebuie să salvez aparenţele. Realizând că încă mai purta şorţul, îl dezlegă şi îl adună într-o mică grămadă. Mulţumesc pentru coş. I-am spus majordomului să toarne alcool de prune într-un pahar şi să i-l dea doamnei Phelan. A fost

băgată în pat.

— E bolnavă? întrebă Beatrix, în timp ce Audrey se aşeza lângă ea.

Aceasta dădu din cap drept răspuns.

— Doar înnebunită.

— Şi… soţul tău?

— E pe moarte, rosti Andrei inexpresivă. Nu mai are mult. Chestiune de zile, spune doctorul.

Beatrix întinse mâna spre ea, dorind să o mângâie, aşa cum ar fi făcut cu una din animăluţele ei rănite.

Audrey tresări şi îşi ridică mâinile în defensivă.

— Nu, nu face asta. Nu pot fi atinsă. Sunt sfărâmată în bucăţi. Dar trebuie să fiu puternică, pentru John. Hai să vorbim repede. Nu am decât câteva minute.

Imediat Beatrix îşi încrucişă mâinile în poală.

— Lasă-mă să fac ceva, rosti ea cu voce joasă. Lasă: mă să stau cu el, în timp ce tu te odihneşti. Cel puţin o oră.

Audrey reuşi să zâmbească slab.

— Mulţumesc, draga mea. Dar nu pot să las pe nimeni altcineva să stea cu el. Eu trebuie să fiu aceea.

— Atunci, să nu mă duc la mama lui?

Audrey se frecă la ochi.

— Eşti amabilă că te oferi. Totuşi, nu cred că doreşte companie. Oftă. După cât se pare, ar vrea mai curând să moară cu John, decât să continue să trăiască fără el.

— Dar mai are un fiu.

— Nu are mare afecţiune pentru Christopher.

John e totul.

Pe când Beatrix încerca să asimileze afirmaţia, ceasul înalt de perete ticăi, ca şi cum ar fi dezaprobat-o, limba lui pendulând, ca o mişcare negativă din cap.

— Nu poate fi adevărat, rosti ea în final.

— Ba poate, confirmă Audrey cu un zâmbet slab şi trist. Unii oameni au de oferit o cantitate infinită de dragoste. Ca aceia în familia ta. Dar pentru alţii, resursa e limitată. Dragostea doamnei Phelan s-a epuizat. A avut ceva doar pentru soţul ei şi pentru John. Audrey ridică din umeri într-o mişcare de epuizare. Dar n-are nicio importanţă, dacă îl iubeşte pe Christopher sau nu. Nimic nu pare important în acest moment.

Beatrix băgă mâna în buzunar şi scoase scrisoarea.

— Asta e pentru el, rosti ea. Pentru căpitanul Phelan. De la Pru.

Audrey o luă, cu o expresie de nedescifrat.

— Mulţumesc. Am să o trimit odată cu scrisoarea despre starea lui John. Va dori să ştie. Bietul Christopher… aşa departe!

Beatrix se întreba dacă nu ar fi cazul să ia scrisoarea înapoi. Ar putea să fie cel mai prost moment posibil, pentru a se depărta de Christopher. Pe de altă parte, poate că era momentul cel mai bun. O mică rană, produsă simultan cu una mult mai mare.

Audrey privi jocul emoţiilor de pe faţa ei.

— Intenţionezi vreodată să-i spui? întrebă ea blând.

Beatrix clipi.

— Ce să-i spun?

Întrebarea provocă un mic pufăit exasperat.

— Nu sunt lipsită de judecată, Bea. În clipa aceasta, Prudence e la Londra participând la baluri, serate şi la toate evenimentele prosteşti şi triviale ale Sezonului. N-a putut să scrie ea scrisoarea asta.

Beatrix simţi cum roşeşte, apoi păli.

— Mi-a dat-o înainte de a pleca.

— Datorită devotamentului ei faţă de Christopher? Audrey îşi încreţi buzele. Ultima oară când am văzut-o, nici măcar nu şi-a amintit să întrebe de el. Şi de ce eşti tu aceea care livrezi şi îi iei scrisorile? Îi aruncă lui Beatrix o privire afectuoasă, dar mustrătoare. Din ce a scris Christopher în scrisorile trimise mie şi lui John, este evident că e pur şi simplu aprins după Prudence. Din cauza celor scrise de *ea*. Şi dacă am să sfârşesc să o am pe această neroadă drept cumnată, Bea, va fi doar din vina ta. Văzând cum îi tremură acesteia bărbia, ca şi sclipirea din ochii ei, Audrey îi luă mâna şi i-o strânse. Cunoscându-te, nu am nicio îndoială că intenţiile tale au fost bune. Dar totodată, mă îndoiesc că şi rezultatele vor fi la fel. Oftă. Trebuie să mă întorc la John.

Pe când Beatrix se îndrepta spre holul de la intrare împreună cu Audrey, se simţea copleşită de certitudinea că prietena ei va trebui în curând să îndure moartea soţului ei.

— Audrey, rosti ea nesigură. Aş vrea să pot suporta asta în locul tău.

Audrey se uită la ea o clipă îndelungată, cu faţa roşind de emoţie.

— Asta, Beatrix, este ceea ce face din tine o prietenă adevărată.

*

Două zile mai târziu, familia Hathaway primi vestea că John Phelan a decedat noaptea trecută. Plină de compasiune, familia studie cum ar putea să le ajute pe bietele femei. De obicei, ar fi trebuit ca Leo, stăpânul conacului, să se ducă la familia Phelan şi să-şi ofere serviciile. Totuşi, Leo se afla la Londra, pentru că Parlamentul era încă în sesiune. Era o dezbatere politică axată pe incompetenţa şi indiferenţa, rezultate din situaţia trupelor din Crimeea, ce au fost atât de îngrozitor de rău sprijinite şi prost aprovizionate.

Deci s-a hotărât să se ducă la Casa Phelan, în numele familiei, Merripen, soţul lui Win... Nimeni nu se aştepta să fie primit, deoarece participanţii la doliu vor fi fără îndoială prea trişti pentru a sta de vorbă cu cineva. Totuşi, Merripen le va da o scrisoare, prin care să ofere orice fel de ajutor ce ar putea fi necesar.

— Merripen, îl rugă Beatrix înainte de a pleca, eşti bun să-i transmiţi lui Audrey afecţiunea mea şi să o întrebi dacă nu pot să o ajut cu ceva la organizarea funeraliilor? Sau întreabă dacă nu vrea să stea cineva cu ea.

— Desigur, răspunse Merripen, cu ochii lui negri plini de căldură. Fiind crescut de familia

Hathaway din copilărie, Merripen era ca un frate cu toţi ceilalţi. De ce nu-i scrii un bileţel? Am să-l dau servitorilor.

— Durează doar un minut. Beatrix fugi sus pe scări, adunându-şi fustele în pumni, ca să nu o împiedice, în timp ce se grăbea spre camera ei.

Se îndreptă spre birou şi scoase colile de scris, tocul şi întinse mâna la capacul călimării. Dar mâna i se opri în aer, când văzu scrisoarea pe jumătate mototolită din sertar.

Era scrisoarea politicoasă şi distantă, pe care o scrisese lui Christopher Phelan.

Nu fusese trimisă.

Beatrix simţi o răceală în tot trupul, genunchii ameninţând să se îndoaie sub ea.

— O, Doamne, şopti ea aşezându-se pe cel mai apropiat scaun, cu o asemenea forţă încât se clătină periculos.

Trebuie că i-a dat lui Audrey scrisoarea cealaltă. Cea nesemnată, care începea cu: „Nu mai pot să-ţi scriu. Nu sunt cine crezi tu că sunt…”

Inima lui Beatrix se zvârcoli, încordată de forţa panicii. Încercă să-şi calmeze gândurile zbârnâitoare, suficient cât să poată gândi. A fost pusă deja la poştă? Poate că mai are timp să o retragă. O va ruga pe Audrey… dar nu, ar fi cel mai egoist lucru şi o lipsă de consideraţie. Soţul lui Audrey tocmai murise. În acest moment, nu trebuia să fie deranjată cu astfel de trivialităţi.

Era prea târziu. Beatrix trebuia să lase totul să se desfăşoare normal şi să-i permită lui Christopher Phelan să facă ce voia cu biletul acela ciudat.

„Vino înapoi, te rog vino acasă şi găseşte-mă…” Gemând, Beatrix se aplecă înainte şi-şi puse capul pe birou. Transpiraţia făcu ca fruntea ei să se lipească de lemnul lustruit. Era conştientă de Lucky, care sărise pe birou şi îşi înfipsese botul în părul ei torcând.

Te rog, *Dumnezeule*, gândi ea cu disperare, *nu-l lăsa pe Christopher să răspundă*. *Fie ca totul să se termine*. *Nu-l lăsa să afle vreodată că eu eram*.

Capitolul 5

Scutari, *Crimeea*

— Mie mi se pare, rosti Christopher cu ton de conversaţie, în timp ce ducea o ceaşcă de supă la buzele unui rănit, că un spital s-ar putea să fie cel mai rău loc posibil, pentru un om care încearcă să se însănătoşească.

În timp ce bea, tânărul soldat pe care-l hrănea – nu mai în vârstă de nouăsprezece sau douăzeci de ani – scoase un uşor sunet amuzat.

Christopher fusese adus la baraca-spital din Scutari cu trei zile în urmă. Fusese rănit în timpul unui asalt la Redan, prilejuit de asediul nesfârşit al Sevastopolului. Cu o secundă în urmă însoţea un grup de pionieri, care cărau o scară spre buncărul rusesc, şi în următoarea secundă se produse o explozie şi avu impresia că a fost atins simultan atât într-o parte, cât şi în piciorul drept.

Baraca transformată în spital era plină de

răniţi, şobolani şi paraziţi. Singura sursă de apă era o fântână, unde ordonanţele stăteau la coadă, pentru a aduna în găleţi câteva picături fetide. Cum apa nu era bună de băut, se folosea pentru a spăla şi a uda bandajele.

Christopher plăti nişte ordonanţe să-i aducă o cană cu spirt. Vărsă alcoolul tare peste răni, în speranţa că le va opri să mai sângereze. Prima oară când a făcut-o, explozia violentă a usturimii îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa şi să alunece din pat pe pardoseală, un spectacol ce stârnise râsetele fără sfârşit ale celorlalţi pacienţi din pavilion. După aceea Christopher le suportă glumele cu naturaleţe, conştient că un moment de distracţie uşoară era extrem de necesar în acest loc sordid.

Schija i-a fost extrasă din picior şi rănile se vindecau bine. Dar în dimineaţa aceasta descoperise că pielea din jurul lor era roşie şi întinsă. Perspectiva de a se îmbolnăvi serios în acest loc era înspăimântătoare.

Ieri, în ciuda protestelor vehemente ale soldaţilor din lungul şir de paturi, sanitarii se apucară să coasă un om în pătura pătată de propriul lui sânge, pentru a-l duce la groapa comună, înainte de a fi mort. Ca răspuns la strigătele furioase ale pacienţilor, sanitarii au replicat că omul nu simţea nimic, că mai avea doar câteva minute până să moară şi că era o nevoie disperată de paturi. Totul era adevărat. Totuşi, ca unul dintre puţinii oameni în stare să coboare din pat, Christopher interveni, spunându-le că va aştepta lungit pe jos, alături de omul acela, până

când îşi va da ultima suflare. Timp de o oră a stat pe piatra tare, alungând insectele şi lăsând capul omului să se odihnească pe piciorul lui sănătos.

— Crezi că i-ai făcut un bine? întrebă sardonic unul dintre sanitari, când bietul om muri în sfârşit şi Christopher le permise să-l ia.

— Poate nu lui, răspunse Christopher cu voce scăzută. Dar lor, da. Făcu un gest cu capul în direcţia şirului de paturi jerpelite de campanie, unde zăceau pacienţii şi îi priveau. E important pentru ei să creadă că, dacă le vine şi lor rândul, vor fi trataţi măcar cu o urmă de umanism.

Tânărul soldat din patul de lângă Christopher nu era în stare să facă prea multe, deoarece pierduse un braţ întreg şi o mână de la celălalt. Cum nu existau asistente disponibile, Christopher îşi luă sarcina să-l hrănească. Cutremurându-se şi înfiorându-se când îngenunche lângă patul de campanie, înălţă capul omului şi îl ajută să bea din bolul cu supă.

— Căpitane Phelan, se auzi vocea aspră a uneia dintre surori. Cu comportamentul ei sever şi expresia respingătoare, călugăriţa intimida în aşa hal, încât unii dintre soldaţi sugeraseră – în afara posibilităţii de fi auziţi de ea, desigur – că, dacă ar fi fost trimisă să lupte cu ruşii, războiul ar fi fost câştigat în câteva ore. Sprâncenele ei zburlite şi cenuşii se ridicară, când îl văzu pe Christopher alături de patul rănitului. Provoci iar necazuri? continuă ea. Întoarce-te în patul tău, căpitane. Şi nu-l mai părăsi… dacă nu intenţionezi să te îmbolnăveşti mai rău şi să fim forţaţi să te ţinem

aici la nesfârşit. Supus, Christopher se urcă înapoi în pat. Ea veni la el şi îi puse o mână rece pe frunte. Febră, o auzi el anunţând. Să nu te mişti din patul ăsta, sau va trebui să te leg de el, căpitane. Mâna ei fu retrasă şi ceva îi fu pus pe piept.

Deschizând ochii, Christopher văzu că îi lăsase un pachet cu scrisori.

Prudence.

Le apucă cu înflăcărare, bâjbâind în nerăbdarea lui de a rupe sigiliul.

În pachet existau două scrisori.

Aşteptă până plecă sora, apoi o deschise pe cea de la Prudence. Vederea scrisului ei îl sufocă de emoţie. O voia, avea nevoie de ea, cu o intensitate pe care nu putea să o stăpânească.

Într-un fel, cu toate că era de cealaltă parte a lumii, se îndrăgostise de ea. Nu conta că de abia o cunoştea. Iubea acel puţin, pe care îl ştia despre ea.

Christopher citi câteva rânduri disparate.

Cuvintele păreau că se rearanjează între ele, ca un joc de alfabet pentru copii.

Încercă să le descifreze, până când deveniră coerente:

„Nu sunt cine crezi tu că sunt... te rog vino acasă şi găseşte-mă”.

Buzele lui îi rostiră numele, fără să scoată un sunet. Îşi puse mâna pe piept, apăsând scrisoarea pe inima lui zbuciumată.

Ce s-a întâmplat cu Prudence?

Biletul ciudat şi impulsiv stârni în el un tumult.

„Nu sunt cine crezi tu că sunt” se trezi repetând fără glas.

Nu, sigur că nu era. Nici el nu mai era cel ce fusese. Nu era el, această creatură zdrobită şi febrilă de pe un pat de campanie dintr-un spital, iar ea nu era o fluşturatică insipidă, aşa cum considerase toată lumea că e. Prin scrisorile lor, descoperiseră unul despre altul promisiunea a ceva mult mai mult.

„... te rog vino acasă şi găseşte-mă...”

Îşi simţi mâinile umflate şi încordate, când bâjbâi după cealaltă scrisoare, cea de la Audrey. Febra îl făcea neîndemânatic. Capul începuse să-l doară... zvâcnind nesănătos... trebuia să citească cuvintele printre pulsaţiile durerii.

Dragă Christopher,

Nu am nicio posibilitate să-ţi spun asta cu mai multă blândeţe.

Starea lui John s-a înrăutățit. *Se confruntă cu perspectiva morţii*, *cu aceeaşi răbdare şi grație demonstrate şi în timpul vieţii*.

Când vei primi această scrisoare, *fără îndoială că va fi plecat dintre noi*...

Mintea lui Christopher se blocă, împotriva restului scrisorii. Mai târziu va avea destul timp să citească tot. Va avea timp să sufere.

Nu se presupunea că John e bolnav. Se presupunea că se află în siguranţă la Stony Cross

şi devine tatăl copiilor lui Audrey. Se presupunea că va fi acolo când se va întoarce Christopher acasă.

Acesta reuşi să se ghemuiască pe o parte. Trase pătura până sus, creându-şi un adăpost pentru el însuşi. În jurul lui, ceilalţi soldaţi continuau să-şi piardă timpul... vorbind, jucând călii când era posibil. Slavă Domnului, deliberat, nu-i dădeau nicio atenţie, permiţându-i intimitatea de care avea nevoie.

Capitolul 6

N-a mai sosit nicio corespondenţă de la Christopher Phelan, în următoarele zece luni, după ce Beatrix i-a scris ultima dată. Făcuse schimb de scrisori cu Audrey, dar în durerea ei pentru moartea lui John, lui Audrey îi fu dificil să vorbească cu cineva, chiar şi cu Beatrix.

Christopher a fost rănit, i-a relatat Audrey, dar s-a recuperat în spital şi s-a întors pe front. Căutând în permanenţă orice era pomenit în ziare despre Christopher, Beatrix descoperi nenumărate relatări ale curajului său. În timpul asediului Sevastopolului, care a durat luni întregi, devenise cel mai decorat soldat din infanterie. Nu numai că i-a fost acordat *Ordinul Bath* şi medalia *Campaniei Crimeei*, cu agrafe pentru Alma, Inkerman, Balaklava şi Sevastopol, dar francezii l-au făcut cavaler al *Legiunii de Onoare* şi a primit *Medjidie* de la turci.

Spre regretul lui Beatrix, prietenia ei cu

Prudence s-a răcit, începând din ziua în care Beatrix i-a spus că nu mai poate să-i scrie lui Christopher.

— De ce? a protestat Prudence. Am crezut că îţi face plăcere să corespondezi cu el.

— Nu-mi mai place, replică Beatrix cu voce gâtuită.

Prietena ei îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu-mi vine să cred că îl vei abandona. Ce va crede, când scrisorile vor înceta să mai sosească?

Întrebarea făcu stomacul lui Beatrix să se strângă de vinovăţie. Cu greu reuşi să vorbească:

— Nu pot continua să-i scriu, fără să-i spun adevărul. Totul a devenit prea personal. Eu... au fos implicate nişte sentimente. Înţelegi ce încerc să-ţi spun?

— Tot ce înţeleg este că eşti o egoistă. Ai făcut în aşa fel, încât acum eu să nu pot să-i trimit o scrisoare, deoarece ar observa diferenţa dintre scrisul tău şi al meu. Cel mai mic lucru pe care poţi să-l faci este, să-l ţii agăţat pentru mine, până când se întoarce.

— De ce îl vrei? întrebă Beatrix încruntându-se. Nu-i plăcea fraza „să-l ţii agăţat”, ca şi cum Christopher ar fi fost un peşte mort. Unul dintre mulţi alţii. Ai destui pretendenţi.

— Da, dar căpitanul Phelan a devenit erou de război. S-ar putea chiar să fie invitat să cineze cu regina, la întoarcere. Şi acum, că fratele lui e mort, va moşteni moşia Riverton. Toate astea îl fac aproape la fel de bun de păstrat, ca pe oricare nobil.

Deşi Beatrix fusese cândva amuzată de lipsa de profunzime a lui Prudence, acum simţi o urmă de plictiseală. Christopher merita mai mult, decât să fie evaluat datorită unor lucruri atât de superficiale.

— Ţi-a trecut prin cap că s-a schimbat, ca urmare a războiului? întrebă ea calmă.

— Ei bine, s-ar putea să fie rănit, dar în mod cert nu cred.

— Am vrut să spun, cu alt caracter.

— Pentru că a fost în bătălii? Prudence ridică din umeri. Presupun că au avut un efect asupra lui.

— Ai urmărit vreun reportaj despre el?

— Am fost foarte ocupată, rosti Prudence în defensivă.

— Căpitanul Phelan a câştigat medalia *Medjidie* salvând un ofiţer turc rănit. Câteva săptămâni mai târziu, căpitanul Phelan s-a târât într-un depozit de muniţii, ce tocmai fusese bombardat, unde zece soldaţi francezi fuseseră ucişi şi cinci tunuri scoase din luptă. A pus mâna pe tunul rămas şi a apărat singur poziţia aceea împotriva inamicului, timp de opt ore. Cu altă ocazie…

— Nu am nevoie să aud aşa ceva, protestă Prudence. Ce urmăreşti cu asta, Bea?

— Vreau să spun că ar putea să se întoarcă alt om. Şi dacă îţi pasă de el cât de cât, trebuie să încerci să înţelegi prin ce a trecut. Îi dădu lui Prudence un pachet de scrisori legate cu o panglică albastră îngustă. Pentru început, trebuie să le citeşti pe astea. Ar fi trebuit să fac o copie şi de pe scrisorile pe care i le-am scris eu, ca să le

poţi citi şi pe acelea. Dar mi-e teamă că nu m-am gândit la asta.

Prudence le acceptă cu reticenţă.

— Foarte bine, am să le citesc. Dar sunt sigură că Christopher nu va dori să vorbească despre scrisori, când se întoarce – mă va avea personal.

— Ar trebui să încerci să-l cunoşti mai bine, afirmă Beatrix. Cred că îl vrei din motive eronate… când există aşa de multe motive corecte. Pe acestea le-a câştigat. Nu datorită curajului său în bătălie şi a medaliilor acelora strălucitoare… De fapt, asta e o mică parte din ceea ce e el acum. Rămânând tăcută o clipă, Beatrix reflectă cu tristeţe că, de acum înainte va trebui să-i evite pe oameni şi să se întoarcă să-şi petreacă timpul cu animalele. Căpitanul Phelan a scris că atunci când tu şi cu el vă veţi cunoaşte mai bine, niciunul dintre voi nu vă veţi uita doar la suprafaţă.

— Ce suprafaţă?

Beatrix îi aruncă o privire mohorâtă, reflectând că pentru Prudence suprafaţa era cu adevărat doar suprafaţă.

— A spus că s-ar putea să fii singura lui şansă de a aparţine din nou omenirii.

Prudence se uită la ea ciudat.

— Poate că, după toate astea, e într-adevăr mai bine să încetezi să-i mai scrii. Se pare că ai făcut o fixaţie pentru el. Sper că nu te gândeşti ca Christopher să fie vreodată… Făcu o pauză delicată. Nu mai contează.

— Ştiu ce ai vrut să spui, rosti Beatrix într-o manieră realistă. Sigur că nu îmi fac iluzii în

legătură cu asta. Nu am uitat că odată m-a comparat cu un cal.

— Nu te-a comparat cu un cal, rosti Prudence. Mai curând a spus că aparţii grajdurilor. E un bărbat sofisticat şi nu ar fi niciodată fericit cu o fată, care petrece cea mai mare parte a timpului cu animalele.

— Prefer compania animalelor celei a oricărei persoane pe care o cunosc, îi aruncă Beatrix. Regretă imediat declaraţia lipsită de tact, mai ales când văzu că Prudence o primise ca pe un afront personal. Regret. N-am vrut să spun…

— Atunci, poate că ar fi mai bine să pleci şi să te duci la animalele tale de companie, rosti Prudence cu voce îngheţată. Vei fi fericită să faci conversaţie cu cineva care nu-ţi poate răspunde. Pedepsită şi vexată, Beatrix părăsi Casa Mercer. Dar nu înainte ca Prudence să fi adăugat: pentru liniştea noastră, Bea, trebuie să-mi promiţi că n-o să-i spui niciodată căpitanului Phelan că tu ai scris scrisorile. Nu va avea niciun sens. Şi chiar dacă îi spui, el tot nu te va vrea. Totul va provoca doar stânjeneală şi o sursă de resentimente. Un bărbat ca el nu ar ierta niciodată o astfel de decepţie.

Chiar din acea zi, Beatrix şi Prudence nu s-au mai văzut, decât în trecere. Şi n-au mai fost scrise alte scrisori.

Beatrix se chinuia întrebându-se cum se simţea Christopher, dacă Albert mai era cu el, dacă rănile i s-au vindecat cum trebuie… dar nu avea dreptul să-i pună întrebări.

Şi niciodată nu avusese.

*

Spre entuziasmul întregii Anglii, Sevastopolul căzu în septembrie 1855, iar negocierile de pace începură în februarie anul următor. Cumnatul lui Beatrix, Cam, remarcă faptul că, chiar dacă Marea Britanie a învins, războiul e întotdeauna o victorie à la Pyrrhus, pentru că nimic nu putea compensa sacrificiul fiecărei vieţi, rănită sau pierdută. În total, mai mult de o sută cincizeci de mii de soldaţi aliaţi au murit în lupte, au fost răniţi, sau s-au îmbolnăvit, precum şi peste o sută de mii de ruşi.

Când s-a dat mult aşteptatul ordin ca regimentele să se întoarcă acasă, Audrey şi doamna Phelan au aflat că *Brigada de Infanterişti* a lui Christopher va sosi la Dover la jumătatea lunii aprilie, după care îşi va continua drumul spre Londra. Sosirea *Infanteriştilor* a fost foarte aşteptată, deoarece Christopher era considerat erou naţional. Fotografia lui era tăiată din ziare şi expusă în vitrinele prăvăliilor şi actele lui de vitejie era enumerate în cârciumi şi în cafenele. Satele şi districtele au întocmit lungi liste de omagii, care să-i fie prezentate şi nu mai puţin de trei săbii de ceremonial, gravate cu numele lui şi bătute în pietre preţioase, fuseseră comandate de politicienii dornici să-l răsplătească pentru serviciile aduse.

Totuşi, în ziua în care *Infanteriştii* au acostat la Dover, Christopher a fost absent în mod misterios de la festivităţi. Mulţimea de pe chei aclama numele *Brigăzii de Infanterişti* şi cerea să apară

trăgătorul cel mai dotat, dar se pare că Christopher alesese să evite mulţimea care ovaţiona, ceremoniile şi banchetele... şi renunţă chiar să apară la dineul festiv oferit de regină şi de prinţul consort.

— Ce bănuieşti că i s-a întâmplat căpitanului Phelan? întrebă sora mai mare a lui Beatrix, Amelia, după ce el dispăruse de trei zile de la sosirea regimentului. Din ceea ce îmi amintesc eu despre acest om, era un tip sociabil, care ar fi adorat să fie în centrul unei asemenea atenţii.

— A câştigat şi mai multă atenţie prin absenţă, sublinie Cam.

— Nu vrea atenţie, nu rezistă Beatrix să nu afirme. S-a ascuns într-o vizuină.

Cam ridică o sprânceană neagră, arătând amuzat.

— Ca o vulpe? întrebă el.

— Da. Vulpile sunt viclene. Chiar când par că se îndepărtează de ţinta lor, întotdeauna se întorc şi, până la urmă, fac totul cum trebuie. Beatrix ezită, privirea ei era distantă, în timp ce se uita pe fereastra cea mai apropiată, la pădurea copleşită de o primăvară aspră şi întârziată... prea mult vânt de la răsărit, prea multă ploaie. Căpitanul Phelan voia să vină acasă. Dar va sta pitit în vizuină, până când câinii de vânătoare vor înceta să-l mai hărţuiască.

După aceasta, rămase liniştită şi visătoare, în timp ce Cam şi Amelia continuau să vorbească. Era poate imaginaţia ei... dar avea sentimentul curios că Christopher Phelan era pe undeva, pe aproape.

— Beatrix! Amelia veni lângă ea la fereastră, punându-i blând un braţ pe umeri. Te simţi melancolică, draga mea? Poate că ar fi trebuit să te duci la Londra, să participi la Sezon, cum a făcut prietena ta Prudence. Poţi să stai cu Leo şi Catherine, sau la hotel, cu Poppy şi Harry…

— Nu mă interesează deloc să iau parte la Sezon, afirmă Beatrix. Am făcut-o de patru ori şi a fost cu de trei ori prea mult.

— Dar după asta ai fost foarte căutată. Domnii te-au adorat. Şi poate că a mai apărut cineva nou pe acolo.

Beatrix îşi ridică privirea spre cer.

— Nu există nimeni nou în societatea londoneză.

— Adevărat, rosti Amelia după ce se gândi puţin. Totuşi, cred că ar fi mai bine să stai la oraş, decât aici la ţară. Aici e prea linişte pentru tine.

Un băieţel cu părul negru intră în cameră, călare pe un băţ sub formă de cal, scoţând un strigăt războinic, în timp ce agita o sabie. Era Rye, fiul de patru ani şi jumătate al lui Cam şi al Ameliei. Cum băiatul se grăbi să treacă de ele, capătul băţului lovi accidental un lampadar cu un abajur albastru, din sticlă. Din reflex, Cam se repezi şi prinse lampa, înainte de a se sfărâma de duşumea.

Întorcându-se, Rye îl zări pe tatăl lui pe podea şi sări pe el chiuind.

Cam se luptă cu fiul său, oprindu-se scurt pentru a-şi informa soţia:

— Nu e chiar aşa de multă linişte pe aici.

— Mi-e dor de Jado, se plânse Rye referindu-se

la vărul şi tovarăşul lui de joacă preferat. Când se întoarce?

Merripen, Win, sora Ameliei, şi tânărul lor fiu Jason, supranumit Jado, plecaseră în Irlanda cu o lună mai înainte, pentru a vizita moşia pe care Merripen urma să o moştenească. Deoarece bunicul lui era suferind, Merripen a fost de acord să rămână acolo o perioadă de timp nedeterminată, pentru a se familiariza cu moşia şi arendaşii ei.

— Nu prea curând, îl informă Cam cu regret. Probabil că nu înainte de Crăciun.

— E aşa de mult până atunci, rosti Rye cu un oftat plin de nostalgie.

— Mai ai şi alţi veri, dragul meu, sublinie Amelia.

— Toţi sunt la Londra.

— Edward şi Emmaline vor fi aici la vară. Între timp, îl ai pe frăţiorul tău.

— Dar Alex nu e deloc nostim, rosti Rye. Nu poate vorbi, nici să arunce mingea şi îi curg balele.

— Pe la ambele capete, adăugă Cam cu ochii de ambră sclipind, în timp ce-şi privea soţia. Amelia încercă, fără succes, să-şi înăbuşe râsul.

— N-o să-i curgă tot timpul.

Încălecat pe pieptul tatălui său, Rye se uită la Beatrix.

— Nu te joci cu mine, mătuşă?

— Sigur că da. Bile? Jack-Sperietoarea?

— De-a *războiul*, rosti băiatul încântat. Eu voi fi cavalerist şi tu ruşii, şi am să te urmăresc în jurul tufişurilor.

— În loc de asta, n-am putea să reconstituim

tratatul de la Paris?

— Nu poţi încheia un tratat, înainte de a avea război, protestă Rye. N-ar fi nimic de discutat.

Beatrix îi zâmbi surorii ei.

— Cât se poate de logic.

Rye sări în sus şi apucă mâna mătuşii lui, apoi se apucă să o tragă de acolo.

— Vino, mătuşă, încercă el să o convingă. Promit că n-am să te lovesc cu sabia, ca ultima dată.

— Nu te duce în pădure, Rye, strigă Cam după ei. Unul dintre arendaşi mi-a spus că un câine rătăcit a ieşit din aluniş în dimineaţa asta şi aproape l-a atacat. Crede că animalul ar fi turbat.

Beatrix se opri şi se uită la Cam.

— Ce fel de câine?

— O corcitură cu o blana aspră, ca a terierilor. Arendaşul spune că i-a furat una dintre găini.

— N-ai grijă, Papa, rosti încrezător Rye. Cu Beatrix voi fi în siguranţă. Toate animalele o iubesc, chiar şi cele turbate.

Capitolul 7

După o oră de zbenguială printre tufişuri şi prin livadă, Beatrix îl duse pe Rye înapoi acasă, pentru lecţiile de după-amiază.

— Nu-mi plac lecţiile, afirmă Rye scoţând un oftat, când se apropiară de uşile franţuzeşti, de pe una din laturile casei. Îmi place mai mult să mă joc.

— Da, dar trebuie să înveţi şi matematică.

— Nu am nevoie, cu adevărat. Deja ştiu să

număr până la o sută. Şi sunt sigur că nu voi avea nevoie niciodată, de mai mult de o sută din orice.

Beatrix zâmbi.

— Atunci repetă literele alfabetului. Şi vei putea să citeşti o mulţime de istorii de aventuri.

— Dar dacă îmi pierd timpul *citind* despre aventuri, rosti Rye, nu o să am aşa ceva cu adevărat.

Beatrix clătină din cap şi râse.

— Ar trebui să ştiu că e mai bine să nu te contrazic, Rye. Eşti tot atât de deştept, ca o căruţă plină cu maimuţe.

Copilul alergă în sus pe scări, apoi se întoarse să se uite la ea.

— Nu vii, mătuşă?

— Nu încă, rosti ea absentă, cu privirea spre pădurea din spatele Casei Ramsay. Cred că mă duc să mă plimb puţin.

— Să nu vin cu tine?

— Mulţumesc, Rye, dar pentru moment am nevoie de o plimbare solitară.

— Te duci să cauţi câinele, rosti el plin de înţelepciune.

Beatrix zâmbi.

— S-ar putea.

Rye o privi speculativ.

— Mătuşă?

— Da?

— O să te măriţi vreodată?

— Aşa sper, Rye. Dar mai întâi, trebuie să găsesc domnul potrivit.

— Dacă nimeni altcineva nu te va lua, o voi

face eu, când am să cresc. Dar numai dacă sunt mai înalt, fiindcă nu vreau să mă uit la tine privind în sus.

— Mulţumesc, rosti ea grav, înăbuşindu-şi un zâmbet, în timp ce se întoarse şi porni cu paşi mari spre pădure.

Era o plimbare pe care o făcuse de sute de ori. Peisajul îi era familiar, umbrele erau străpunse de razele soarelui, care pătrundeau printre ramurile copacilor. Scoarţele pomilor erau tapetate cu muşchi de un verde palid, cu excepţia eroziunilor întunecate, unde lemnul se transformase în praf. Pe jos, pădurea era înmuiată de la noroiul depus pe frunzele ca hârtia, pe ferigi şi pe mâţişorii alunului. Şi sunetele îi erau familiare, ciripit de păsări, foşnetul frunzelor şi freamătul a milioane de fiinţe mici.

Dar cu toate cunoştinţele ei despre această pădure, totuşi, Beatrix era conştientă de un nou simţământ. Sentimentul că trebuia să fie prudentă. Aerul era încărcat de promisiunea a… ceva. Pe măsură ce înainta, senzaţia se intensifica. Inima ei se comporta ciudat, o pulsaţie sălbatică în încheieturi, în gât şi chiar în genunchi.

În faţa ei observă o mişcare, o umbră alunecând pe jos printre copaci clătinând ferigile. Nu era o siluetă umană.

Ridicând o ramură căzută, Beatrix o rupse cu dibăcie de lungimea unui baston de promenadă.

Animalul rămase nemişcat şi liniştea coborî peste pădure.

— Vino aici, chemă Beatrix.

Un câine veni sărind spre ea, doborând tufişuri şi frunze. Scoase un lătrat distinctiv de terier. Oprindu-se la câţiva metri de ea, câinele mârâi şi-şi arătă colţii albi şi lungi.

Beatrix rămase liniştită şi-l studie cu calm. Era slab, cu blana sârmoasă tunsă scurt, cu excepţia unor pămătufuri comice de pe faţă, de pe urechi şi aproape de ochi. Nişte ochi aşa de expresivi şi luminoşi, rotunzi ca nişte bănuţi.

Nu putea să confunde această figură deosebită. O mai văzuse.

— Albert? rosti ea minunându-se. Urechile câinelui se mişcară când îşi auzi numele. Ghemuindu-se, mârâi gutural, un sunet de supărare tulburată. Te-a luat cu el, rosti Beatrix aruncând băţul. Ochii o usturară la apariţia unor lacrimi, cu toate că lăsă să-i scape un mic hohot. Sunt aşa încântată că ai reuşit să scapi în siguranţă din război. Vino, Albert, hai să fim prieteni. Rămase nemişcată şi-l lăsă să se apropie de ea cu prudenţă. Îi amuşină fustele, ocolind-o încet. În momentul în care îi simţi nasul ud şi rece împungându-i dosul mâinii, nu se mişcă să-l mângâie, îi permise doar să se familiarizeze cu mirosul ei. Când văzu schimbarea de pe figura lui, muşchii fălcilor relaxându-se şi limba atârnându-i din gura deschisă, i se adresă fermă: jos, Albert.

Se lăsă pe pământ, pe labele din spate. Din gât îi scăpă un scâncet. Beatrix întinse mâna să-l mângâie pe cap şi să-l scarpine după urechi. Albert gâfâi nerăbdător şi cu ochii pe jumătate închişi de plăcere.

— Deci ai fugit de la el, nu-i aşa? întrebă Beatrix netezind ciuful sârmos de pe capul câinelui. Băiat neascultător ce eşti! Presupun că ai petrecut bine în pădure vânând şoareci şi veveriţe. Şi există şi zvonul urât despre o găină lipsă. Ar fi bine să stai departe de curţile orătăniilor, sau nu o să o duci prea bine în Stony Cross. Să te duc acasă, băiete? Probabil că te cauă. El…

Se opri auzind ceva… pe cineva… mişcându-se prin desiş. Albert întoarse capul şi scoase un lătrat fericit, ţopăind spre silueta care se apropia.

Beatrix ridică capul încet. Se lupta să-şi modereze respiraţia şi încerca să-şi calmeze bubuitul frenetic al inimii. Era conştientă de câinele care veni înapoi la ea sărind vesel şi cu limba scoasă. Apoi se uită înapoi la stăpânul lui, ca şi cum i-ar fi mărturisit: *Uite pe cine am găsit*!

Dând drumul încet respiraţiei pe care o reţinuse, Beatrix ridică ochii la omul care se oprise la aproximativ trei metri de ea.

Christopher.

Părea că tot mapamondul se oprise în loc.

Beatrix încercă să-l compare pe omul care stătea înaintea ei, cu cavalerul libertin care fusese odată. Părea imposibil să fie aceeaşi persoană. Nu cu mult timp în urmă, un zeu coborât din Olymp… acum, un luptător aprig, marcat de experienţe amare.

Tenul lui era un amestec profund de aur şi aramă, ca şi cum ar fi umblat tot timpul prin soare. Şuviţele ca spicul de grâu întunecat ale părului său fuseseră tăiate scurt, cu eficienţă. Faţa îi era

impasibilă, totuşi exista ceva volatil în nemişcarea lui.

Ce deprimat arăta… Cât de singur!

Ar fi vrut să alerge la el. Ar fi vrut să-l atingă. Efortul de a rămâne nemişcată făcu ca muşchii să-i vibreze protestând.

Se auzi vorbind, cu o voce destul de nesigură.

— Bine ai venit acasă, căpitane Phelan. El rămase tăcut, privind-o aparent fără să o recunoască. Dumnezeule mare… ochii aceia… gheaţă şi foc, privirea lui arzându-i conştiinţa. Sunt Beatrix Hathaway, reuşi ea să îngaime. Familia mea…

— Îmi amintesc de tine.

Catifeaua aspră a vocii lui era o mângâiere plăcută pentru urechile ei. Fascinată, tulburată, Beatrix se uita fix şi precaută la faţa lui.

Pentru Christopher Phelan, era o străină. Dar amintirea scrisorilor lui persista între ei, chiar dacă el nu era conştient de asta.

Mâna ei se mişcă blând peste blana aspră a lui Albert.

— Ai lipsit de la Londra, rosti ea. S-a făcut o groază de tam-tam în numele tău.

— Nu eram pregătit pentru aşa ceva.

Atât de multe erau exprimate în aceste câteva cuvinte simple. Sigur, nu era pregătit. Contrastul ar fi fost prea supărător, brutalitatea însângerată a războiului urmată de fanfară, parade, trompete şi petale de trandafiri!

— Nu pot să-mi imaginez un om normal, care să fi fost pregătit, afirmă ea. E pur şi simplu doar

zarvă. Fotografia ta se află în toate vitrinele prăvăliilor. Se dă numele tău unor lucruri.

— Lucruri, repetă el prudent.

— Există o pălărie Phelan.

Sprâncenele lui coborâră.

— Nu se poate!

— O, ba da, există. Cu calota rotundă şi borurile înguste. Vândută în nuanţe de cenuşiu şi negru. Au fost imaginate de o modistă din Stony Cross. Încruntându-se, Christopher murmură ceva în barbă. Beatrix se juca calmă cu urechile lui Albert. Am… aflat despre Albert, de la Prudence. Ce drăguţ că l-ai adus cu tine.

— A fost o greşeală, rosti el inexpresiv. S-a comportat ca un nebun, de când am acostat la Dover. A ajuns să încerce să muşte două persoane, inclusiv pe unul din servitorii mei. Şi nu s-a oprit din lătrat. Noaptea trecută a trebuit să-l închid într-un adăpost din grădină, dar a scăpat.

— E îngrozit, afirmă Beatrix. Crede că dacă acţionează aşa, nimeni nu-l va răni.

Nerăbdător, câinele se aşeză pe picioarele dinapoi şi îşi puse labele din faţă pe ea. Beatrix îl lovi uşor cu genunchiul în piept.

— *Aici*, rosti Christopher cu un ton plin de o atare ameninţare calmă, încât îi trimise lui Beatrix un fior pe spinare. Câinele se furişă spre el, cu coada între picioare. Christopher scoase o zgardă de piele, din buzunarul hainei şi o fixă în jurul gâtului câinelui. Se uită la Beatrix, cu privirea trecând de la cele două pete de noroi de pe fustă, la curbele molcome ale sânilor ei. Scuze, roşi

brusc.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu-mi pasă. Dar trebuie învăţat să nu sară pe oameni.

— Nu a stat decât cu soldaţii. Nu ştie nimic în legătură cu o companie politicoasă.

— Poate să înveţe. Sunt sigură că va fi un câine minunat, odată ce se obişnuieşte cu noul lui mediu. Beatrix făcu o pauză înainte de a se oferi: pot să lucrez eu cu el, data viitoare când o vizitez pe Audrey. Sunt foarte bună cu câinii.

Christopher îi aruncă o privire gânditoare.

— Am uitat că eşti prietenă cu cumnata mea.

— Da. Beatrix ezită. Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme, că îmi pare foarte rău pentru pierderea…

Mâna lui se ridică într-un gest de stopare. Când şi-o lăsă în jos, degetele i se strânseră într-un pumn puternic.

Beatrix înţelese. Durerea pricinuită de moartea fratelui său era încă prea acută. Era un teren pe care încă nu putuse să-l traverseze.

— N-ai avut timp să-l plângi, nu-i aşa? întrebă ea blândă. Presupun că moartea lui nu a fost cu adevărat reală pentru tine, până când nu te-ai întors la Stony Cross.

Christopher îi aruncă o privire de avertizare.

Beatrix văzuse privirea aceasta la animalele prinse de ea: animozitate neajutorată adresată oricui se apropia. Învăţase să respecte o astfel de privire, înţelegând că animalele sălbatice erau mai periculoase, când aveau cele mai mici posibilităţi de apărare. Îşi întoarse atenţia spre câine, mângâindu-i repetat blana.

— Ce mai face Prudence? îl auzi întrebând. O duru să audă nota de dor plin de grijă din vocea lui.

— Destul de bine, cred. E la Londra pentru Sezon. Beatrix ezită înainte de a adăuga cu grijă. Suntem încă prietene, dar probabil nu chiar aşa de apropiate cum eram odată.

— De ce?

Privirea lui era alertă. În mod clar, orice menţionare a lui Prudence îi stârnea o atenţie sporită.

Din cauza ta, gândi Beatrix şi reuşi să schiţeze un zâmbet slab şi crispat.

— Se pare că avem interese diferite. *Eu sunt interesată de tine*, *ea e interesată de moştenirea ta*.

— Nu sunteţi croite din acelaşi material.

Auzind nota sardonică din glasul lui, Beatrix clătină din cap şi îl privi curioasă.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

El ezită.

— Vreau să spun că domnişoara Mercer este o fiinţă convenţională. Iar tu... nu eşti. Tonul lui era asezonat cu destulă condescendenţă... dar nu putea fi confundat.

Brusc toate sentimentele de compasiune şi tandreţe din ea dispărură, când îşi dădu seama că, într-o anumită privinţă, Christopher Phelan nu se schimbase: continua să nu o placă.

— Niciodată n-am dorit să fiu o persoană convenţională, rosti ea. Acestea sunt de obicei insensibile şi superficiale.

Se pare că el luă aceasta drept dispreţ faţă de Prudence.

— În comparaţie cu persoanele care aduc la picnic animale de companie Pacostea Grădinilor? Într-adevăr, nimeni nu poate să te acuze că eşti insensibilă, domnişoară Hathaway.

Beatrix simţi cum sângele i se scurge din obraji. O insultase. Realizând aceasta amorţi.

— Poţi să mă insulţi, rosti ea uluită pe jumătate, că încă mai putea să vorbească. Dar lasă-mi în pace ariciul.

Răsucindu-se, plecă de lângă el cu paşi mari şi apăsaţi. Albert scânci şi încercă să o urmeze, ceea ce îl făcu pe Christopher să-l cheme înapoi.

Beatrix nu se uită peste umăr, înainta doar cu greu. Era destul de rău, că se îndrăgostise de un bărbat care nu o iubea. Dar exponenţial, era şi mai rău să iubească un bărbat care nici măcar nu o plăcea.

Ridicol, dar ar fi vrut să poată să-i scrie lui Christopher *al ei*, despre străinul pe care l-a întâlnit.

Era aşa de dispreţuitor, i-ar fi scris. *M-a respins ca pe cineva*, *care nu merită nici minimum de respect. În mod clar*, *crede că sunt sălbatică şi*, *mai mult decât atât*, *puţin nebună*. *Şi partea cea mai rea este că*, *probabil are dreptate*.

Îi trecu prin minte că, de aceea prefera ea compania animalelor în locul celei a oamenilor. Animalele nu te decepţionează. Nu dau o impresie diferită de ceea ce sunt în realitate. Şi nimeni nu a fost tentat vreodată să-şi închipuie, că un animal

poate să-şi schimbe caracterul.

*

Christopher se îndreptă spre casă, cu Albert tropăind liniştit alături de el. Dintr-un motiv oarecare, comportamentul câinelui părea îmbunătăţit, după întâlnirea cu Beatrix Hathaway. Când Christopher îi aruncă o căutătură critică, Albert ridică privirea spre el cu dinţii rânjiţi şi limba atârnând.

— Idiot, bombăni Christopher, deşi nu era sigur dacă epitetul era adresat câinelui, sau lui însuşi.

Se simţea tulburat şi vinovat. Ştia că se comportase cu Beatrix Hathaway ca un ticălos. Ea încercase să fie prietenoasă şi el fusese rece şi condescendent.

Nu intenţionase să o ofenseze. Doar că era aproape nebun de dor după Prudence, după vocea dulce, directă, care îi salvase sănătatea mintală. Fiecare cuvânt al fiecărei scrisori pe care i-o trimisese, încă stârnea ecou în sufletul lui.

„În ultima vreme am făcut o mulţime de plimbări. Se pare că gândesc mai bine în aer liber...”

Şi când Christopher ieşise să-l caute pe Albert, s-a trezit că se plimbă prin pădure, cu ideea nebună ce îi trecuse prin cap... că *ea* era aproape şi soarta îi va pune faţă în faţă, repede şi simplu.

Dar, în loc de a o găsi pe femeia la care visa, pe care o dorea cu înfocare, de care avea nevoie de atâta timp, dăduse peste Beatrix Hathaway.

Nu că nu i-ar fi plăcut de ea. Beatrix era o creatură ciudată, dar extrem de drăguţă şi cu mult mai atractivă decât îşi amintea. De fapt, în absenţa lui devenise o frumuseţe, silueta ei de mânz greoi şi jucăuş, căpătase acum forme şi graţie…

Christopher clătină din cap cu nerăbdare, încercând să-şi redirecţioneze gândurile.

Dar imaginea lui Beatrix Hathaway persista. O faţă ovală drăguţă, o gură uşor senzuală şi nişte ochi albaştri cuceritori, un albastru aşa de bogat şi de profund, încât părea că are urme de purpuriu. Şi părul acela negru mătăsos, adunat neglijent în creştet, cu şuviţe adorabile desprinzându-se libere!

Cristoase, era prea mult de când nu avusese o femeie. Era excitat ca dracu', singur şi plin atât de tristeţe, cât şi de furie. Avea aşa de multe nevoi neîmplinite şi nu începuse să-şi dea seama, cum să le rezolve pe niciuna dintre ele. Găsirea lui Prudence părea un bun început.

Va rămâne aici câteva zile. Când se va simţi aşa cum fusese înainte, se va duce la Londra, la Prudence. Pentru moment însă, îi era perfect clar că vechiul lui fel de a fi îl părăsise. Ştia că, în timp ce cândva fusese relaxat şi încântător, acum era precaut şi rigid.

O parte a problemei era că nu dormea bine. Cel mai uşor zgomot, un trosnet al casei ce se aşeza, izbirea unei ramuri de fereastră, îl trezeau cu inima bătând cu repeziciune. Şi se întâmpla şi în timpul zilei. Ieri, Audrey scăpase o carte din teancul pe care-l ducea în braţe şi Christopher aproape că sărise din pantofi. Instinctiv întinsese

mâna după armă, înainte de a-şi aminti, în clipa următoare, că nu mai avea armă. Se obişnuise aşa de mult cu puşca, parcă era o prelungire a mâinilor lui… adesea o simţea ca pe o prezenţă fantomatică.

Christopher păşea încet. Apoi se opri şi se ghemui lângă Albert, uitându-se la faţa lui miţoasă.

— E greu să laşi în urmă războiul, nu-i aşa? murmură el mângâindu-l cu o duritate plină de afecţiune. Albert oftă şi se lipi de el încercând să-l lingă pe faţă. Bietul de tine, nu ai idee ce se întâmplă, nu-i aşa? După câte ştii tu, obuzele ar putea să înceapă să explodeze deasupra capului, în orice clipă. Albert se lăsă pe spate şi îşi arcui burtica, cerând să fie scărpinat. Christopher îl satisfăcu, apoi se ridică. Hai să ne ducem acasă, continuă el. Am să te las să intri înăuntru din nou – dar Dumnezeu să te ajute, dacă ai să muşti pe cineva.

*

Din păcate, imediat ce intrară în conacul acoperit cu iederă, Albert demonstră aceeaşi ostilitate, pe care o arătase şi înainte. Înverşunat, Christopher îl trase în salon, unde luau ceaiul mama lui şi Audrey.

Albert lătră la cele două femei. Lătră şi la camerista îngrozită. Lătră şi la o muscă de pe perete. Lătră şi la ceainic.

— *Taci*, *se* răsti Christopher cu dinţii încleştaţi, trăgând nebunul de câine lângă canapea. Apoi legă

capătul lesei de un picior al ei. *Culcat*, Albert. Jos.

Prudent, câinele se aşează pe duşumea şi mârâi în surdină.

Audrey afişă un zâmbet fals şi iniţie o parodie a felului cum se servea ceaiul:

— Pot să torn?

— Mulţumesc, rosti Christopher cu glas sec şi se duse să se aşeze alături de ele, la măsuţa pentru ceai.

Faţa mamei lui era toată numai cute, ca un acordeon, şi vocea ei se auzi cu ton silit:

— A făcut murdărie pe covor. Chiar trebuie să ni-l bagi pe gât pe animalul ăsta, Christopher?

— Da, trebuie. Va trebui să se obişnuiască să stea în casă.

— *Eu* n-am să mă obişnuiesc cu el, replică mama lui. Înţeleg că acest câine te-a sprijinit în timpul războiului. Dar în mod cert, acum nu mai ai nevoie de el.

— Zahăr? Lapte? întrebă Audrey, cu ochii ei căprui blânzi, dar fără să zâmbească, în timp ce se uita de la Christopher la mama lui.

— Doar zahăr. Christopher privi cum mestecă cu linguriţa în ceai, unde pusese o cantitate generoasă de zahăr. Apucă ceaşca şi se concentră asupra lichidului aburind, în timp ce se lupta cu o furie refractară. Şi aceasta era o problemă nouă, aceste valuri de sentimente, cu totul disproporţionate în comparaţie cu circumstanţele. Când se calmă suficient pentru a vorbi, zise: Albert a făcut mai mult decât m-a sprijinit. Odată, când am petrecut zile întregi într-o tranşee plină de

noroi, a continuat să vegheze asupra mea, astfel încât am putut să dorm, fără frica de a fi surprins în somn. Ducea mesaje în sus şi-n jos, de-a lungul liniilor noastre, aşa că n-am încurcat niciodată ordinele. Ne alerta când simţea că se apropie inamicul, cu mult înainte ca ochii sau urechile noastre să fi putut detecta pericolul. Christopher făcu o pauză privind faţa încordată şi nefericită a mamei lui. Îi datorez viaţa şi loialitatea mea. Şi cu toate că e urâcios şi lipsit de maniere, se întâmplă să-l iubesc. Îi aruncă o privire lui Albert.

Coada acestuia lovi duşumeaua cu entuziasm.

Audrey arăta şovăielnică. Mama lui arăta furioasă.

Christopher îşi bău ceaiul în tăcerea ce urmă. I se rupea inima văzând schimbările survenite în ambele femei. Erau amândouă slabe şi palide. Părul mamei lui albise. Fără îndoială, înainte de a muri, îndelungata boală a lui John făcuse ravagii şi aproape un an de doliu desăvârşise treaba.

Nu pentru prima oară, Christopher se gândi că e o ruşine că regulile doliului impuneau oamenilor o atare solitudine, când probabil ar fi fost în beneficiul lor ca, în această perioadă, să aibă companie şi distracţii plăcute.

Punând jos cana cu ceai pe jumătate băută, mama lui se retrase de la masă. Christopher se ridică, pentru a o ajuta trăgându-i scaunul.

— Nu pot să mă bucur de ceai, cu bestia asta uitându-se la mine, rosti ea. În orice clipă, ar putea să sară să-mi sfâşie gâtul.

— E legat cu lesa de canapea, mamă, sublinie

Audrey.

— Asta nu contează. E o creatură sălbatică şi eu îl detest. Ieşi din cameră ca o furtună, indignată şi cu capul sus.

Eliberată de necesitatea de a afişa bune maniere, Audrey îşi puse coatele pe masă şi îşi lăsă bărbia pe mână.

— Unchiul şi mătuşa ta au invitat-o să stea la ei, în Hertfordshire, îl informă ea. Am încurajat-o să le accepte oferta. Are nevoie de o schimbare de atmosferă.

— Casa e prea întunecoasă, sublinie Christopher. De ce sunt lăsate toate jaluzelele şi draperiile trase?

— Lumina o deranjează la ochi.

— O deranjează pe naiba! Christopher o privi cu o uşoară încruntare. Trebuie să se ducă, adăugă el. E ţintuită în această morgă, de prea multă vreme. Şi tu la fel.

Audrey oftă.

— Este aproape un an. În curând nu va mai trebui să ţin doliu total şi voi trece la semidoliu.

— Ce înseamnă exact semidoliu? întrebă Christopher având doar o vagă noţiune despre ritualurile impuse femeilor în această situaţie.

— Înseamnă că pot să încetez să mai port voalul, rosti Audrey fără entuziasm. Pot să port rochii cenuşii şi de culoarea levănţicii şi podoabe fără strălucire. Şi pot să particip la unele evenimente sociale, atâta timp cât nu par că mă distrez cu adevărat.

Christopher sforăi în bătaie de joc.

— Cine a inventat regulile astea?

— Nu ştiu. Dar, cerul să ne ajute, trebuie să le respectăm, sau să înfruntăm oprobriul societăţii. Audrey făcu o pauză. Mama ta spune că nu va trece la semidoliu. Intenţionează să poarte negru tot restul vieţii.

Christopher dădu din cap deloc surprins. Devotamentul mamei lui a fost accentuat de moartea lui John.

— E clar că, de fiecare dată când se uită la mine, se gândeşte că eu ar fi trebuit să fiu fiul dispărut.

Audrey deschise gura pentru a protesta, apoi o închise la loc.

— Cu greu poate fi considerată vina ta, că te-ai întors viu, rosti ea până la urmă. Eu sunt încântată că eşti aici. Şi cred că într-un fel, în inima ei, şi mama ta e încântată. Dar a devenit uşor dezechilibrată, în anul care a trecut. Nu cred că e întotdeauna pe deplin conştientă de ceea ce spune, sau ce face. Cred că o vreme departe de Hampshire îi va face bine. Făcu o pauză. Am să plec şi eu, Christopher. Vreau să-mi văd familia din Londra. Şi nici n-ar fi potrivit, ca noi două să stăm aici lipsite de protecţie.

— Peste câteva zile, am să te conduc eu la Londra, dacă doreşti. Deja am făcut planul să mă duc, să o văd pe Prudence Mercer.

Audrey se încruntă.

— Ohooo!

Christopher îi aruncă o privire întrebătoare.

— Bănuiesc că părerea ta despre ea nu s-a

schimbat.

— O, s-a schimbat. În mai rău.

Nu se putu abţine să nu ia o atitudine defensivă, în numele lui Prudence.

— De ce?

— În ultimii doi ani, Prudence şi-a câştigat o reputaţie de fată care flirtează fără ruşine. Ambiţia ei de a se mărita cu un bărbat bogat, de preferinţă un nobil, este cunoscută tuturor. Sper că nu ţi-ai făcut iluzii, că în absenţa ta s-a prăpădit după tine.

— Nici nu mă aşteptam să-şi pună cenuşă în cap, cât timp am fost plecat.

— Foarte bine, pentru că nu a făcut-o. De fapt, după toate aparenţele, i-ai pierit cu desăvârşire din minte. Audrey făcu o pauză, înainte de a adăuga cu amărăciune: totuşi, curând după ce John a murit şi tu ai devenit noul moştenitor al moşiei Riverton, Prudence a demonstrat pentru tine un mare interes, reînnoit.

Christopher rămase lipsit de expresie, în timp ce încerca să descifreze această informaţie deloc binevenită. Nu semăna cu femeia cu care corespondase el. În mod clar, Prudence era victima unor bârfe urâte – şi, având în vedere frumuseţea şi farmecul ei, era de aşteptat.

Totuşi, nu dorea să înceapă să-şi contrazică cumnata. Sperând să o distragă de la acest subiect uşuratic, Prudence Mercer, rosti:

— S-a întâmplat să mă întâlnesc astăzi cu una din prietenele tale. Am dat peste ea, în timp ce mă plimbam prin pădure.

— Cine era?

— Domnişoara Hathaway.

— Beatrix? Audrey se uită la el cu atenţie. Sper că ai fost politicos cu ea.

— Nu în mod deosebit, admise el.

— Ce i-ai spus?

Se încruntă în cana cu ceai.

— I-am insultat ariciul, bombăni el.

Audrey păru exasperată.

— O, Doamne Sfinte! Începu să amestece în ceai cu atâta vigoare, încât linguriţa ameninţa să spargă cana fină de porţelan. Şi să crezi că odată, ai fost renumit pentru limba ta elocventă! Ce instinct pervers te face să o jigneşti, în mod repetat, pe una din cele mai drăguţe femei, pe care le-am cunoscut vreodată?

— Nu am jignit-o *în mod repetat*, doar astăzi.

Gura ei se strâmbă decepţionată.

— Ce convenabil de scurtă e memoria ta. Tot Stony Cross ştie că odată ai spus că aparţine grajdurilor.

— N-am spus niciodată aşa ceva unei femei, indiferent cât de afurisit de excentrică era. *Este*.

— Beatrix te-a auzit spunându-i asta unuia dintre prietenii tăi, la balul recoltei de la conacul Stony Cross.

— Şi le-a spus tuturor?

— Nu, a făcut greşeala să aibă încredere în Prudence, ea a spus tuturor. Prudence e o bârfitoare incurabilă.

— În mod evident, Prudence nu-ţi place deloc, începu el, dar dacă ai…

— Am încercat tot ce am putut, pentru ca să-

mi placă. Am crezut că dacă cineva i-ar înlătura straturile de superficialitate, ar putea să o găsească dedesubt pe adevărata Prudence. Dar dedesubt nu există nimic. Şi mă îndoiesc că va exista vreodată.

— Şi o găseşti pe Beatrix Hathaway superioară ei?

— În toate privinţele, cu excepţia poate a frumuseţii.

— Aici greşeşti, o informă el. Domnişoara Hathaway *este* o frumuseţe.

Sprâncenele lui Audrey se ridicară.

— Aşa crezi? întrebă ea alene ridicând cana cu ceai la buze.

— E evident. Spre deosebire de ceea ce cred despre caracterul ei, domnişoara Hathaway este o femeie excepţional de atractivă.

— O, nu ştiu… Audrey dădu o atenţie deosebită cănii, adăugând încă puţin zahăr. E destul de înaltă.

— Are o înălţime şi o siluetă ideale.

— Şi părul şaten e aşa de comun…

— Nu e o nuanţă obişnuită de şaten, e tot aşa de întunecat ca o blană de samur. Şi ochii aceia…

— Albaştri, rosti Audrey cu o mişcare de lehamite a mâinii.

— Cel mai profund şi mai pur albastru, pe care l-am văzut vreodată. Niciun artist n-ar putea să-l redea… Christopher se opri brusc. Nu contează. Mă abat de la subiect.

— Care *este* subiectul? întrebă dulce Audrey.

— Că pentru mine nu contează dacă

domnişoara Hathaway e o frumuseţe sau nu. E ciudată şi aşa e şi familia ei şi nu mă interesează niciunul dintre ei. Pe de altă parte, nu dau nici doi bani pe faptul că Prudence Mercer e frumoasă – sunt interesat de sufletului ei. De sufletul ei adorabil, original, absolut captivant.

— Îmi dau seama! Sufletul lui Beatrix e ciudat şi al lui Prudence e original şi captivant.

— Chiar aşa.

Audrey dădu încet din cap.

— Există ceva ce aş vrea să-ţi spun. Dar, cu timpul, va deveni evident de la sine. Şi, de fapt nici n-ai crede, dacă ţi-aş spune eu, sau cel puţin n-ai vrea să crezi. E unul din acele lucruri, care trebuie descoperite personal.

— Audrey, despre ce dracu' vorbeşti?

Încrucişându-şi braţele subţiri pe piept, cumnata lui îl contemplă cu severitate. Şi un mic zâmbet ciudat continua să i se furişeze în colţul buzelor.

— Dacă eşti cât de cât gentleman, rosti ea în final, te vei duce la Beatrix mâine şi-i vei cere scuze, că i-ai rănit sentimentele. Du-te în timpul uneia din plimbările tale cu Albert – va fi încântată să-l vadă, pe *el*, dacă nu pe tine.

Capitolul 8

Christopher s-a dus la Casa Ramsay a doua zi după-amiază. Nu pentru că voia să facă aceasta cu adevărat. Totuşi, nu avea niciun plan pentru ziua aceea şi dacă nu voia să se mulţumească doar cu

privirile neiertătoare ale mamei lui, sau şi mai rău, cu stoicismul tăcut al lui Audrey, trebuia să se ducă undeva. Liniştea camerelor, amintirile adunate în fiecare colţişor şi în fiecare umbră, erau mai mult decât putea el să suporte.

Ar fi trebuit să o întrebe deja pe Audrey cum fuseseră ultimele câteva zile din viaţa lui John... care fuseseră ultimele lui cuvinte.

Beatrix Hathaway avusese dreptate când a ghicit că moartea lui John nu constituise pentru el o realitate, până când n-a revenit acasă.

Trecând prin pădure, Albert ţopăia dintr-un loc în altul, cercetând tufişurile. Christopher se simţea ursuz şi neliniştit, anticipând urarea de bun sosit – sau lipsa ei – când va ajunge la Casa Ramsay. Fără îndoială că Beatrix relatase familiei despre comportamentul lui lipsit de eleganţă. Vor fi furioşi pe el şi total îndreptăţiţi. Era bine cunoscut că familia Hathaway era foarte unită, un adevărat clan, protejându-se cu îndârjire unul pe altul. Şi chiar aşa trebuia să fie, cu o pereche de cumnaţi ţigani, fără să mai vorbim de propria lor lipsă de sânge albastru şi de educaţie.

Doar titlul de nobleţe deţinut de Leo, lordul Ramsay, permitea familiei un punct de sprijin oarecare. Spre norocul lor, erau acceptaţi de lordul Westcliff, unul din cei mai puternici şi respectaţi nobili ai regatului. Această legătură le oferea posibilitatea de a intra în cercuri, care altfel le-ar fi fost interzise. Totuşi, ceea ce plictisea aristocraţia locală era faptul că familiei Hathaway nu părea să-i pese de nimic.

Când se apropie de Casa Ramsay, Christopher se întrebă ce dracu' face, sosind la familia Hathaway neanunţat. Probabil că nu era o zi adecvată pentru vizite şi în mod cert nicio oră corespunzătoare. Dar, aproape se îndoia că vor băga de seamă.

Moşia Ramsay era mică dar productivă, cu cei trei mii de acri de teren arabil şi două sute de ferme prospere ale arendaşilor. În plus, moşia poseda o pădure mare, care furniza anual cherestea foarte profitabilă. Încântătorul şi deosebitul profil al acoperişului conacului apăru în raza lui vizuală, un fronton medieval central flancat de şiruri de acoperişuri jacobine ascuţite, creste deschise şi brâuri, precum şi un pătrat georgian îngrijit adăugat în stânga. Efectul acestei arhitecturi mixte nu era totuşi neobişnuit. Multe case vechi îşi adăugau construcţii, într-o diversitate de stiluri. Dar pentru că aceasta se afla în posesia familiei Hathaway, părea că îi accentuează ciudăţenia.

Christopher îi puse lui Albert zgarda şi se îndreptă spre intrarea principală, cu un mic junghi de teamă.

Dacă ar avea noroc, nimeni n-ar fi disponibil să-l primească.

După ce legă lesa lui Albert de o coloană subţire a porticului, Christopher bătu la uşă şi aşteptă tensionat.

Se retrase, când uşa fu deschisă de o cameristă cu o figură înnebunită.

— Vă cer iertare, domnule, suntem în toiul…

Făcu o pauză la sunetul unui porţelan ce se spărgea, sunet venit de undeva din interiorul casei. O, Doamne ajută, gemu ea şi făcu un gest spre salonul din faţă. Aşteptaţi acolo, dacă sunteţi bun, şi…

— Am prins-o, strigă o voce de bărbat. Apoi: la naiba, n-am reuşit. Se îndreaptă spre scări.

— *Nu* o lăsa să vină sus! ţipă o femeie. Un bebeluş plângea cu ţipete stridente. O, creatura dracului a trezit copilul. Unde sunt cameristele?

— Se ascund, bănuiesc.

Christopher ezită pe prag, clipind când auzi un behăit.

— Ţin animalele fermei în casă?

— Nu, sigur că nu, rosti fata grăbită, încercând să-l împingă în salon. Este… plânsul unui bebeluş. Da. Un bebeluş.

— Nu prea seamănă cu aşa ceva, zise el.

Christopher îl auzi pe Albert lătrând pe verandă.

O pisică cu trei picioare trecu ca fulgerul prin hol, urmată de un arici ţepos, ce gonea cu mult mai repede decât s-ar fi putut aştepta cineva. Camerista se grăbi după ei.

— Pandora, vino înapoi, se auzi o altă voce – vocea lui Beatrix Hathaway – şi sentimentele lui Christopher vibrară recunoscând-o. Se contractă stingherit din cauza tulburării, reflexele îndemnându-l să întreprindă ceva, orice, cu toate că nu era încă sigur ce iadului se întâmpla.

O capră mare şi albă sosi în hol sărind, zburdând şi contorsionându-se.

Apoi apăru Beatrix Hathaway, de după colţ. Şi se opri patinând.

— Ar fi trebuit să încerci să o opreşti, exclamă ea. Când ridică ochii la Christopher, faţa îi deveni încruntată. O, tu erai!

— Domnişoară Hathaway… începu el.

— Ţine asta.

Ceva cald şi care se răsucea îi fu depus în braţe, iar Beatrix plecă în urmărirea caprei.

Consternat, Christopher se uită la creatura din mâinile lui. Un ied de culoare crem, cu capul cafeniu. Căută să facă în aşa fel încât să nu scape animalul, în timp ce privea silueta lui Beatrix ce se depărta şi realiză că era îmbrăcată în pantaloni şi cu cizme.

Christopher văzuse femei îmbrăcate în tot felul de haine şi lenjerii greu imaginabile. Dar nu văzuse niciodată vreuna îmbrăcată ca un băiat de la grajduri.

— Trebuie că visez, i se adresă el absent iedului agitat. Un vis ciudat despre Beatrix Hathaway şi nişte capre…

— Am prins-o! strigă vocea de bărbat. Beatrix, ţi-am spus că ţarcul trebuie făcut mai înalt.

— Nu a sărit pestre el, protestă Beatrix, a trecut *prin* el.

— Cine i-a dat drumul în casă?

— Nimeni. A împuns una din uşile laterale şi a deschis-o.

Urmă o conversaţie neinteligibilă.

Pe când Christopher aştepta, un băiat cu părul negru, de aproximativ patru sau cinci ani, îşi făcu

intrarea prin uşa din faţă ţopăind. Căra o sabie de lemn şi îşi legase o batistă în jurul capului, care îi dădea aspectul unui pirat în miniatură.

— Au prins capra? îl întrebă el pe Christopher, fără altă introducere.

— Aşa cred.

— O, mii de trăsnete! Am pierdut toată distracţia. Băiatul oftă. Apoi ridică ochii la Christopher. Tu cine eşti?

— Căpitan Phelan.

Privirea copilului se ascuţi interesată.

— Unde ţi-e uniforma?

— Nu o mai port, acum că războiul s-a sfârşit.

— Ai venit să-l vezi pe tata?

— Nu, am… venit să vorbesc cu domnişoara Hathaway.

— Eşti unul dintre curtezanii ei? Christopher clătină hotărât din cap. S-ar putea să fii, adăugă cu înţelepciune băiatul, dar încă n-ai aflat.

Christopher simţi cum un zâmbet – primul zâmbet adevărat de multă vreme – îi înflori pe buze.

— Domnişoara Hathaway are mulţi curtezani?

— O, da. Dar niciunul nu vrea să se însoare cu ea.

— De ce, îţi imaginezi?

— Nu vor să fie săgetaţi, rosti copilul ridicând din umeri.

— Poftim? Sprâncenele lui Christopher se ridicară.

— Înainte de a te căsători, trebuie să se tragă în tine cu o săgeată, ca să te îndrăgosteşti, explică

băiatul. Făcu gânditor o pauză. Dar nu cred că doare prea tare, prima dată.

Christopher nu-şi putu reţine un zâmbet. În acel moment, Beatrix se înapoie în hol, trăgând capra de funie.

Beatrix îl privi pe Christopher cu o expresie reţinută.

Zâmbetul lui pieri şi se trezi uitându-se în ochii ei albaştri-albaştri. Erau surprinzător de direcţi şi lucizi… ochii unui înger vagabond. Aveai sentimentul că indiferent ce văzuse în lumea asta păcătoasă, niciodată nu va fi înfrânt. Îşi aminti că lucrurile pe care le văzuse şi le făcuse, nu pot fi şterse ca pata de pe un vas de argint.

Treptat privirea ei se desprinse de a lui.

— Rye, rosti ea întinzând funia băiatului. Du-o pe Pandora în şură, eşti bun? Şi pe ied. Întinzând mâna, luă ieduţul din braţele lui Christopher. Atingerea mâinilor ei de pieptul cămăşii lui stârni un răspuns enervant, o agitaţie plăcută în vintre.

— Da, mătuşă. Băiatul ieşi prin uşa din faţă, reuşind să ţină şi caprele şi sabia de lemn.

Christopher stătea în faţa lui Beatrix, încercând să nu rămână cu gura căscată. Şi nereuşind. Ea ar fi putut tot atât de bine să stea acolo în lenjerie de corp. De fapt, ar fi fost de preferat, deoarece asta n-ar fi putut să o facă să pară aşa de deosebit de excitantă. Putea să vadă linia feminină a şoldurilor şi a coapselor ei, înveşmântate în haine bărbăteşti. Şi nu părea deloc conştientă de efectul stârnit. Ei drăcie, ce fel de femeie era?

Se lupta cu reacţia faţă de ea, un amestec de

iritare, fascinaţie şi excitare. Cu părul ameninţând să se desprindă din agrafe, cu obrajii îmbujoraţi de efort, era chintesenţa sănătăţii feminine incandescente.

— De ce te afli aici? întrebă ea.

— Am venit să-mi cer scuze, rosti el. Ieri am fost… prost crescut.

— Nu, ai fost grosolan.

— Ai dreptate. Regret foarte mult. În lipsa răspunsului ei, Christopher căută nişte cuvinte. El, care odată era aşa volubil cu femeile! Am fost prea multă vreme în companie brutală. De când am plecat din Crimeea, am descoperit că reacţionez cu iritare, fără o cauză aparentă. Eu… cuvintele sunt prea importante pentru mine, ca să fiu aşa de neglijent cu ele.

Poate că era imaginaţia lui, dar îi trecu prin minte că figura ei se îmblânzise puţin.

— Nu trebuie să te scuzi că nu mă placi, rosti ea. Doar că ai fost prost crescut.

— Grosolan, corectă Christopher. Şi de fapt eu nu…

— Ce nu?

— Nu e vorba că nu te plac. Asta e… nu te cunosc destul de bine, pentru ca să-mi placi, sau să-mi displaci.

— Sunt absolut sigură, căpitane, interveni ea, că – cu cât descoperi mai multe despre mine – cu atât mai mult nu mă vei plăcea. Totuşi, hai să încetăm vânătoarea şi să recunoaştem că nu ne place unul de altul. Apoi, nu va trebui să ne batem capul cu partea dintre picături.

Era aşa de afurisit de sinceră şi practică, în legătură cu toată această treabă, încât Christopher nu se putu abţine să nu fie amuzat.

— Mi-e teamă că nu pot să te oblig.

— De ce nu?

— Pentru că atunci când ai vorbit aşa, am descoperit că începe să-mi placă de tine.

— Îţi vei reveni, zise ea.

Tonul ei hotărât îl făcu să dorească să zâmbească.

— Va fi şi mai rău, până la urmă, îi spuse el. Acum sunt absolut convins că îmi place de tine.

Beatrix îi aruncă o privire sceptică şi răbdătoare.

— Şi ce spui de ariciul meu? Îţi place şi de el?

Christopher se gândi puţin.

— Afecţiunea pentru rozătoare nu poate fi impusă.

— Medusa nu e un rozător. E un erinaceid.

— De ce ai adus-o la picnic? nu rezistă Christopher să nu întrebe.

— Pentru că am crezut că ar fi preferabilă compania ei celei a oamenilor, pe care îi voi întâlni acolo. Un zâmbet slab se juca la colţurile gurii ei. Şi am avut dreptate. Făcu o pauză. Suntem gata să luăm ceaiul, rosti ea. Nu vrei să ni te alături?

Christopher începuse să dea din cap, chiar înainte ca ea să fi terminat. Îl vor încolţi cu întrebări şi el va trebui să dea nişte răspunsuri atente, iar gândul la o conversaţie prelungită îi provocă oboseală şi anxietate.

— Mulţumesc, dar nu. Eu…

— E condiţia iertării mele, rosti Beatrix. Ochii aceia albaştri profunzi, se luminară cu o urmă de provocare, privind direct în ai săi.

Surprins şi amuzat, Christopher se întreba cum se poate că o tânără naivă, cam de douăzeci de ani, are tupeul să-i dea lui ordine.

Totuşi, după-amiaza devenise deja ciudată şi amuzantă. De ce să nu rămână? Nu era aşteptat nicăieri. Şi nu conta ce se va întâmpla în continuare, era de preferat, decât să se întoarcă la camerele acelea sumbre şi întunecoase de acasă.

— În acest caz… Se opri uimit, când Beatrix se aplecă spre el.

— O, Doamne. Se uita de aproape la reverele hainei lui de tweed. Eşti plin de păr de capră. Şi începu să-i scuture viguros reverele.

Lui Christopher îi trebuiră cinci secunde întregi, pentru a-şi aminti cum să respire.

— Domnişoară Hathaway… În efortul ei de a îndepărta părul de capră depus din loc în loc pe revere, se apropiase cam prea mult. Însă el ar fi vrut-o şi mai aproape. Ce ar simţi dacă ar înconjura-o cu braţele şi şi-ar apăsa obrazul pe părul acela strălucitor şi întunecat…

— Nu te mişca, porunci Beatrix continuând să scuture cu mâna partea din faţă a hainei lui. Aproape că am terminat.

— Nu, eu nu… asta nu e… Christopher îşi pierdu controlul. Îi apucă încheieturile subţiri în mâinile lui, ţinându-le nemişcate. Dumnezeule, senzaţia asta… pielea fină… bătaia ritmică a venelor sub degetele lui. Un fior subtil o străbătu.

El ar fi vrut să-i pipăie trupul, să-şi plimbe palmele peste curbele ei suple. Voia să o înfăşoare în jurul lui, cu picioarele, cu braţele, cu părul.

Dar, în ciuda atracţiei de netăgăduit exercitată asupra lui, n-are să curteze niciodată o femeie ca Beatrix Hathaway, chiar dacă n-ar fi fost îndrăgostit deja de Prudence. Ceea ce voia cu adevărat, de ce avea el nevoie, era să se întoarcă la normalitate. La felul acela de viaţă care îi va reda liniştea.

Încet Beatrix îşi eliberă braţele de degetele lui ce o încătuşau. Se uită la el, cu o privire atentă şi concentrată.

Amândoi tresăriră la sunetul unor paşi ce se apropiau.

— Bună ziua, se auzi o voie feminină plăcută.

Era cea mai mare soră Hathaway, Amelia. Era mai scundă şi mai voluptuoasă decât sora ei mai mică. Exista la ea un aer cald matern, ca şi cum era gata să împartă simpatie şi confort în orice clipă.

— Doamnă Rohan, murmură Christopher şi se înclină.

— Sir, replică ea într-un ritm vioi şi interogativ. Deşi se mai întâlniseră înainte, în mod clar ea nu-l recunoscuse.

— E căpitanul Phelan, Amelia, rosti Beatrix.

Ochii albaştri se măriră.

— Ce surpriză plăcută, exclamă ea dând mâna cu Christopher.

— Mie şi căpitanului Phelan nu ne place unul de altul, o informă Beatrix. De fapt, suntem

duşmani de moarte.

Christopher se uită repede la ea.

— Când am devenit duşmani de moarte?

Ignorându-l, Beatrix i se adresă surorii ei.

— Cu toate acestea, rămâne să ia ceaiul cu noi.

— Minunat, rosti liniştită Amelia. De ce sunteţi duşmani, draga mea?

— L-am întâlnit ieri, în timp ce mă plimbam, explică Beatrix. I-a spus Medusei „pacostea grădinilor” şi m-a acuzat că am dus-o la picnic.

Amelia îi zâmbi lui Christopher.

— Pe aici, Medusa a fos numită cu nume mult mai urâte, inclusiv „pernă de ace periculoasă” şi „cactus ambulant”.

— N-am înţeles niciodată, zise Beatrix, de ce oamenilor nu le plac aricii, în mod atât de iraţional.

— Sapă prin grădini, rosti Amelia, şi nu sunt ceea ce ai putea numi ceva ce se cere mângâiat. Căpitanul Phelan are dreptate, dragă – ar fi trebuit să-ţi duci la picnic pisica, în locul ariciului.

— Nu fi rea. Pisicilor nu le plac picnicurile, tot aşa de mult ca aricilor.

Conversaţia continuă cu o viteză de argint viu, care îi oferi lui Christopher prea puţine ocazii să intervină. Totuşi reuşi să găsească o breşă:

— I-am cerut scuze domnişoarei Hathaway pentru remarcile mele, i se adresă Ameliei stânjenit.

Informaţia stârni o privire aprobatoare.

— Încântător! Un bărbat căruia nu-i e teamă să se scuze. Dar adevărul e că, degeaba se risipesc

scuze pe familia noastră – de obicei suntem încântaţi de lucrurile, care ar trebui să ne ofenseze, şi invers. Vino înăuntru, căpitane, eşti printre prieteni.

Christopher se trezi îndemnat să intre într-o casă luminoasă şi veselă, cu o mulţime de ferestre şi teancuri de cărţi peste tot.

— Beatrix, rosti Amelia peste umăr, în timp ce străbăteau holul. Poate că ar trebui să-ţi reconsideri felul cum eşti îmbrăcată. Bietului căpitan Phelan poate să i se pară cam şocant.

— Dar deja m-a văzut aşa, se auzi vocea lui Beatrix din spatele lui Christopher, şi deci deja l-am şocat. Care e treaba cu schimbatul hainelor? Căpitane, te-ai simţi mai bine dacă mi-aş scoate pantalonii?

— Nu! rosti el grăbit.

— Bine. Am să-i las pe mine. Realmente, nu văd de ce femeile nu se pot îmbrăca aşa tot timpul. Ar putea să se plimbe libere şi chiar să sară. Cum ar fi să alergi după o capră în fustă?

— E ceva ce croitorii ar trebui să ia în consideraţie, rosti Amelia. Deşi grija mea se îndreaptă mai mult în direcţia alergatului după copii, nu după capre.

Intrară într-o încăpere prevăzută cu un şir semicircular de ferestre înalte, cu vedere spre grădina primăvăratică. Era o cameră confortabilă, plină de mobilă şi de perne brodate. O cameristă era ocupată cu aşezarea farfuriilor de porţelan pe o masă pentru ceai. Christopher nu se putu abţine să nu constate contrastul dintre această scenă

plăcută şi ceaiul preţios de ieri, din salonul protocolar şi imaculat al familiei Phelan.

— Te rog mai pune un tacâm, Tillie, rosti Amelia. Avem un musafir.

— Da, doamnă. Camerista arăta în mod clar cam îngrijorată. Capra a plecat?

— Cu desăvârşire, sosi răspunsul liniştitor. Poţi să aduci tava cu ceai, când e gata. Amelia îi adresă o încruntare sfidătoare lui Christopher. Capra asta nu a provocat nimic altceva decât necazuri. Şi afurisitul de animal nici măcar nu e o frumuseţe. Caprele nu seamănă cu nimic altceva, decât cu o oaie prost crescută.

— E pur şi simplu nedrept, rosti Beatrix. Caprele au un caracter mult mai frumos şi sunt mai inteligente decât oile, care nu sunt decât nişte obediente. Am întâlnit o mulţime la Londra.

— Oi? întrebă Christopher perplex.

— Sora mea vorbeşte la figurat, căpitane Phelan, rosti Amelia…

— Ei bine, am întâlnit nişte adevărate oi la Londra, afirmă Beatrix. Şi într-adevăr, mă referream la oameni. Toţi îţi relatează aceleaşi bârfe, ceea ce e plictisitor. Aderă la moda curentă şi la opiniile mulţimii, indiferent cât sunt de prosteşti. Şi niciodată nu devii mai deştept în compania lor. Iar unii dintre ei se aliniază celorlalţi şi încep să behăie.

Un râs calm se auzi din uşă, când Cam Rohan intră în cameră.

— Evident, cei din familia Hathaway nu sunt oi. Pentru că am încercat ani de zile să adun turma,

fără succes.

Din ceea ce-şi amintea Christopher despre Rohan, acesta lucrase o vreme la un club de jocuri de noroc din Londra, apoi făcuse avere investind în manufacturi. Deşi devotamentul lui faţă de soţie şi de familia ei era bine cunoscut în Stony Cross, Rohan prezenta cu greu imaginea unui patriarh aşezat şi respectabil. Cu părul lui negru lung, cu ochii exotici de ambră şi diamantul ce-i sclipea în ureche, moştenirea ţigănească era evidentă.

Apropiindu-se de Christopher, Rohan făcu o plecăciune şi-l studie cu o privire prietenoasă.

— Căpitane Phelan! E plăcut să te văd. Am sperat să te întorci în siguranţă.

— Mulţumesc. Iar eu sper că prezenţa mea nu e inoportună.

— Absolut deloc. Cu lordul Ramsay şi soţia lui la Londra şi cu fratele meu Merripen şi soţia lui vizitând Irlanda, e mult prea multă linişte pe aici, în ultima vreme. Rohan făcu o pauză cu ochii lucindu-i amuzaţi. Dacă nu luăm în consideraţie caprele alergătoare.

Doamnele se aşezară, iar bolurile pentru spălat degetele şi şervetele fură puse unde trebuie, după care urmă o somptuoasă tavă încărcată. Când Amelia turnă ceaiul, Christopher observă că în ceaşca lui Beatrix adăugă câteva frunze verzi sfărmate.

Văzându-l interesat, Amelia explică:

— Sora mea preferă ca ceaiul ei să fie parfumat cu mentă. Ţi-ar plăcea puţină, căpitane?

— Nu, mulţumesc, eu… Vocea lui Christopher

se stinse, când o văzu mestecând în ceaşcă o lingură de miere.

„În fiecare dimineaţă şi după-amiază beau ceai cu mentă proaspătă, îndulcit cu miere…”

Amintirea lui Prudence trezi dorinţa obişnuită şi Christopher se încordă opunându-i-se. Se forţă să se concentreze doar asupra situaţiei prezente, asupra acestor oameni.

În pauza care urmă, auzi de afară lătrăturile lui Albert. Cu o nerăbdare deznădăjduită, Christopher se întreba dacă afurisitul de câine va reuşi vreodată să stea liniştit.

— Vrea să te protejeze, rosti Beatrix. Se întreabă unde te-am dus.

Christopher scoase un oftat încordat.

— Poate că nu ar fi trebuit să rămân. O să latre ore întregi.

— Nonsens! Albert trebuie să înveţe să se adapteze programului tău. Îl aduc înăuntru.

Comportamentul ei autoritar îl supără pe Christopher, cu toate că avea dreptate.

— S-ar putea să strice ceva, rosti el ridicându-se în picioare.

— Nu poate face ceva mai rău decât o capră, răspunse Beatrix ridicându-se pentru a-i face faţă.

Politicos, Rohan se ridică la rândul lui, uitându-se la cei doi.

— Domnişoară Hathaway… continuă Christopher să obiecteze, dar apoi tăcu clipind, când ea întinse mâna şi i-o puse pe piept. Degetele ei rămaseră pe inima lui, cât o bătaie de inimă.

— Lasă-mă să încerc, rosti ea blând.

Christopher făcu un pas înapoi, trăgând aer în piept. Trupul lui răspunsese la atingerea ei, cu o repeziciune deconcertantă. O doamnă nu pune niciodată mâna pe niciun loc de pe torsul unui bărbat, decât atunci când circumstanţele sunt atât de deosebite încât... ei bine, nu-şi putea imagina ce ar fi putut să justifice gestul. Poate dacă i-ar fi luat foc jiletca şi ea ar fi încercat să i-o scoată. În afară de asta, nu putea să-şi imagineze niciun alt motiv.

Iar acum, dacă ar fi vrut să sublinieze încălcarea etichetei, faptul de a corecta o doamnă era la fel de lipsit de eleganţă. Tulburat şi stârnit, Christopher îi făcu doar un semn afirmativ din cap.

După ce Beatrix ieşi din cameră, bărbaţii îşi reluară locurile.

— Iartă-ne, căpitane Phelan, murmură Amelia. Văd că sora mea te surprinde. Am încercat realmente să învăţăm nişte maniere mai frumoase, dar cu toţii suntem filistini. Şi pentru că Beatrix nu poate să ne audă, aş vrea să te asigur că de obicei nu se îmbracă aşa de neobişnuit. Oricum, deseori întreprinde câte ceva, ce face ca fustele lungi să nu fie corespunzătoare. Repunerea unei păsări în cuib, de exemplu, sau antrenarea unui cal, şi aşa mai departe.

— O soluţie mai convenţională, rosti Christopher cu grijă, ar fi să i se interzică activităţile, care necesită îmbrăcarea hainelor bărbăteşti.

Rohan râmji.

— Una din regulile mele personale, în

comportamentul faţă de familia Hathaway, este să nu le interzic niciodată nimic. Deoarece asta garantează doar că vor continua să o facă cu şi mai multă dârzenie.

— Cerule, nu suntem chiar aşa de răi, protestă Amelia.

Rohan îi adresă soţiei sale o privire ce vorbea de la sine, însoţită de un zâmbet galeş.

— Familia Hathaway pretinde libertate, îi spuse el lui Christopher. Beatrix îndeosebi. O viaţă obişnuită – prin saloane şi săli de recepţie – ar fi o închisoare pentru ea. E legată de omenire în modul cel mai vital şi mai natural, pe care l-am cunoscut eu la vreun *gagiu*. Văzând nedumerirea lui Christopher, adăugă: acesta e cuvântul pe care ţiganii îl folosesc pentru femeile din rasa ta.

— Şi datorită lui Beatrix, rosti Amelia, posedăm o menajerie cu animale pe care nimeni altcineva nu le vrea: o capră cu un maxilar ieşit în afară, o pisică cu doar trei picioare, un arici solid, un catâr cu o conformaţie a picioarelor din spate dezechilibrată şi aşa mai departe.

— Un catâr? Christopher o privi intens, dar, înainte de a putea să mai pună o întrebare, Beatrix se întoarse, cu Albert în lesă.

Christopher se ridică şi se îndreptă spre ea să-i ia câinele, dar Beatrix clătină din cap:

— Mulţumesc, căpitane, dar îl ţin eu. La vederea lui Christopher, Albert dădu din coadă sălbatic şi se năpusti spre el lătrând. *Nu*! îl dojeni Beatrix trăgându-l înapoi şi punându-i scurt mâna pe bot. Stăpânul tău e în siguranţă. Nu e nevoie să

faci gălăgie. Vino! Întinzând mâna după o pernă de pe divan, o puse într-un colţ. Christopher se uită la ea cum conduce câinele la pernă şi îi scoase zgarda. Albert scânci şi refuză să se aşeze, dar rămase supus în colţ. Stai aici! mai porunci ea. Spre amuzamentul lui Christopher, Albert nu se mişcă. Un câine, care nu ştia nimic altceva, decât să alerge printre gloanţe, era supus pe deplin de Beatrix Hathaway. Cred că se va comporta bine, adăugă Beatrix întorcându-se la masă. Dar cel mai bine ar fi, dacă nu i-am da nicio atenţie. Se aşeză, îşi puse un şervet pe genunchi şi întinse mâna după ceaşca cu ceai. Zâmbi, când văzu expresia lui Christopher. Relaxează-te, căpitane, rosti ea blând. Cu cât eşti mai relaxat, cu atât mai calm va fi şi el.

În ora care urmă, Christopher bău câteva ceşti de ceai fierbinte şi dulce şi lăsă conversaţia animată să curgă în jurul lui. Încet, o serie de noduri strânse şi reci din pieptul lui începură să dispară, înaintea lui fu pusă o farfurie plină cu sandvişuri şi tarte. Din când în când, arunca o privire spre Albert, care stătea în colţ, cu botul pe labe.

Pentru experienţa lui Christopher, familia Hathaway era o noutate. Erau inteligenţi şi amuzanţi, conversaţia lor virând şi lansându-se în direcţii neaşteptate. Era clar pentru el că surorile erau prea deştepte pentru societate. Singurul subiect asupra căruia nu se opriseră a fost Crimeea, fapt pentru care Christopher le fu recunoscător. Păreau că înţeleg că războiul era ultimul lucru, despre care ar fi vrut el să discute.

Din această cauză, printre altele, îi plăcu de ei.

Dar Beatrix era o problemă.

Christopher nu ştia ce să creadă despre ea. Era indus în eroare şi plictisit de modul familiar cum îi vorbea. Şi vederea ei în pantalonii aceia, cu picioarele încrucişate ca ale unui bărbat, era neliniştitoare. Era ciudată. Distructivă şi doar pe jumătate domesticită.

Când ceaiul s-a terminat, Christopher le mulţumi pentru după-amiaza aceea aşa de agreabilă.

— Sper că vei mai trece pe la noi în curând, rosti Amelia.

— Da, zise Christopher fără să creadă cu adevărat. Era pe deplin convins că pe familia Hathaway, deşi plăcută, era mai bine să o iei în doze mici şi rare.

— Merg cu tine până la marginea pădurii, anunţă Beatrix ducându-se să-l ia pe Albert.

Christopher îşi reprimă o tresărire de exasperare.

— Nu e nevoie, domnişoară Hathaway.

— O, ştiu că nu e. Dar vreau să merg. Maxilarul lui Christopher înţepeni. Întinse mâna să apuce lesa lui Albert. Îl duc eu, zise Beatrix reţinând-o.

Conştient de privirea amuzată a lui Rohan, Christopher îşi înghiţi riposta şi o urmă pe Beatrix, afară din casă.

*

Amelia se duse la fereastra salonului şi se uită

după cele două siluete, care se depărtau trecând prin livadă, spre pădure. Merii, încărcaţi de muguri de culoare verde deschis şi ninşi de flori albe, conspirară să ascundă în curând perechea vederii.

Amelia se minuna de felul în care se purtase Beatrix cu soldatul cu faţa severă, legându-se mereu de el şi ciripind întruna, ca şi cum încerca să-i amintească ceva ce el uitase.

Cam i se alătură la fereastră, rămânând în picioare în spatele ei. Ea se lăsă pe spate lipindu-se de el, reconfortându-se cu prezenţa sigură şi puternică a soţului ei. Una din mâinile lui alunecă de-a lungul părţii ei din faţă. Se înfioră de plăcere de senzualitatea întâmplătoare a atingerii lui.

— Bietul om, murmură Amelia gândindu-se la ochii chinuiţi ai lui Phelan. La început nici nu l-am recunoscut. Mă întreb dacă ştie cât de mult s-a schimbat?

Buzele lui Cam îi atinseră uşor tâmpla, când răspunse:

— Suspectez că acum realizează, odată ce se află acasă.

— Înainte era încântător. Acum pare aşa de auster. Şi felul în care priveşte uneori, ca şi cum se uită prin cineva…

— A petrecut doi ani îngropându-şi prietenii, replică blând Cam. Şi a luat parte la felul acela de lupte corp la corp, care îi înrăiesc pe oameni. Făcu o pauză reflectând. Unele fapte nu poţi să le dai la spate. Feţele oamenilor pe care i-ai ucis rămân cu tine pentru totdeauna. Ştiind că îşi amintea un episod deosebit din propriul lui trecut, Amelia se

întoarse şi-şi îmbrăţişă strâns bărbatul. Ţiganul nu crede în război, continuă Cam în părul ei. Să se bată, să se certe, să lupte, da. Dar nu să ia viaţa unui om, cu care nu are niciun fel de neînţelegere personală. Acesta e unul din nenumăratele motive, pentru care eu n-aş fi fost un bun soldat.

— Dar pentru aceleaşi motive, eşti un *foarte* bun soţ.

Braţele lui Cam se strânseră în jurul ei şi îi şopti ceva pe ţigăneşte. Deşi nu înţelegea cuvintele, sunetul lor aspru-blând făcu ca nervii ei să vibreze.

Amelia se cuibări mai aproape. Cu obrazul pe pieptul lui, reflectă cu voce tare:

— Este evident că Beatrix e fascinată de căpitanul Phelan.

— A fost întotdeauna atrasă de creaturile rănite.

— Cele rănite sunt adesea cele mai periculoase.

Mâna lui se mişcă într-o mângâiere liniştitoare, de-a lungul spatelui ei.

— O să ne ţinem ochii permanent pe ea, *monişa*.

*

Beatrix ţinu cu uşurinţă pasul alături de Christopher, pe măsură ce se îndreptau spre pădure. Îl sâcâia să aibă pe cineva, care să-l ducă pe Albert în lesă. Insistenţa Beatrixei îl deranja ca o piatră intrată în pantof. Şi totuşi când se afla

aproape, era imposibil să se simtă detaşat, de ceea ce-l înconjura. Ea avea iscusinţa de a-l ţine ancorat în prezent.

Nu se putea opri să nu se uite cum i se mişcau picioarele şi şoldurile în pantalonii aceia. Ce era în capul familiei ei, că o lăsa să se îmbrace aşa? Chiar şi în particular, era inacceptabil. Un zâmbet lipsit de umor îi curbă buzele, când se gândi că avea cel puţin un lucru în comun cu Beatrix Hathaway – niciunul dintre ei nu era în pas cu restul lumii.

Diferenţa era că el ar fi vrut să fie.

Fusese aşa de uşor pentru el, înainte de război, întotdeauna ştiuse perfect ce să facă, sau să spună. Acum, perspectiva de a se reintegra în societate părea ca şi cum ar fi jucat un joc, ale cărui reguli le uitase.

— Ai să-ţi vinzi în curând mandatul de militar? întrebă Beatrix.

Christopher dădu afirmativ din cap.

— În câteva zile, plec la Londra să fac aranjamentele.

— O! Tonul lui Beatrix era sesizabil copleşit când spuse: presupun că vei trece pe la Prudence.

Christopher scoase un sunet neutru. În buzunarul hainei îi rămăsese micul bilet mototolit, pe care-l purta cu el în permanenţă.

„Nu sunt cine crezi tu că sunt…

Vino înapoi, *te rog vino acasă şi găseşte-mă*”.

Da, o va găsi şi va descoperi de ce a scris astfel de cuvinte obsedante. Şi apoi se va însura cu ea.

— Acum că fratele tău nu mai e, reluă Beatrix,

va trebui să înveţi cum să conduci moşia Riverton.

— Printre alte lucruri, rosti el scurt.

— Riverton cuprinde o mare parte din pădurea Arden.

— Sunt conştient de asta, rosti nu prea amabil Christopher.

Se pare că ea nu observase urma aceea de sarcasm.

— Unii dintre proprietarii de moşii fac tăieri masive, pentru a aproviziona afacerile manufacturilor locale. Sper că n-ai să faci asta. Christopher rămase tăcut, în speranţa că asta va înăbuşi orice altă discuţie. *Vrei* să moşteneşti Riverton? îl surprinse Beatrix întrebându-l.

— Nu contează dacă vreau sau nu. Sunt următorul în linie şi voi face ceea ce se cere.

— Ba contează, rosti Beatrix. De aceea întreb.

Pierzându-şi răbdarea, Christopher rosti:

— Răspunsul e nu, nu vreau moştenirea. Întotdeauna s-a presupus că e a lui John. Mă simt ca un impostor afurisit încercând să-i iau locul.

Pentru oricine altcineva, explozia aceea vehementă ar fi pus capăt întrebărilor. Dar Beatrix insistă:

— Ce ai fi făcut dacă ar fi trăit? Ţi-ai fi vândut mandatul, nu-i aşa?

— Da. M-am săturat de armată.

— Şi apoi? Ce ai fi făcut?

— Nu ştiu.

— Care sunt aptitudinile tale? Talentele tale?

Paşii lor încetiniră, când au ajuns la pădure.

Talentele lui… putea să ţină la băutură, să bată

un om la biliard sau la cărţi, să seducă o femeie. Era un bun trăgător şi un excelent călăreţ.

Apoi Christopher se gândi la lucrul din viaţa lui, pentru care fusese mult lăudat şi laureat cu premii şi medalii.

— Am un talent, rosti el luând lesa lui Albert din mâna Beatrixei. Se uită în ochii ei rotunzi. Sunt bun să ucid.

Fără alt cuvânt, o lăsă stând la marginea pădurii.

Capitolul 9

În săptămâna următoare întoarcerii lui Christopher în Hampshire, conflictul dintre el şi mama lui deveni aşa de acut, încât găseau dificil să ocupe amândoi aceeaşi încăpere, mai mult de câteva minute. Biata Audrey făcea tot ce putea, să acţioneze ca făcător de pace, dar fără mare succes.

Doamna Phelan căpătase obiceiul să se plângă fără încetare. Nu putea să treacă printr-o cameră, fără să lanseze comentarii cicălitoare, ca o fată de flori, care la nuntă azvârlea pumni întregi de petale. Nervii ei erau de o sensibilitate acută, obligând-o ca, în miezul zilei, să zacă într-o cameră întunecoasă, fără să scoată o vorbă. O colecţie de dureri şi junghiuri o reţineau de la supravegherea gospodăriei şi, drept rezultat, nu se mai făcea nimic care să o mulţumească.

În timpul perioadei zilnice de odihnă, doamna Phelan reacţiona chiar şi la zgomotul farfuriilor din

bucătărie, ca şi cum ar fi fost împunsă cu cuţite invizibile. Murmurul vocilor, sau tropăitul picioarelor pe duşumeaua de deasupra, erau agonizante pentru nervii ei. Întreaga gospodărie trebuia să calce ca pe ouă, de frică să nu o deranjeze.

— Am văzut oameni care-şi pierduseră braţele sau picioarele şi se plângeau mult mai puţin decât mama mea, i se adresă Christopher lui Audrey, care zâmbi cu tristeţe.

Şi cumpătată, comentă:

— În ultima vreme a devenit obsedată de ritualurile de doliu… aproape ca şi cum tristeţea ei îl va reţine într-un fel pe John lângă ea. Sunt încântată că unchiul tău vine mâine. Programul zilelor ei are nevoie să fie schimbat.

Cel puţin patru dimineţi pe săptămână, doamna Phelan se ducea la cimitirul bisericii Stony Cross şi petrecea o oră la mormântul lui John. Pentru că nu voia să meargă singură, de obicei o ruga pe Audrey să meargă cu ea. Totuşi, ieri doamna Phelan insistase să o însoţească Christopher. Acesta aşteptă o oră, în linişte şi cu un zâmbet silit pe faţă, în timp ce ea îngenunchease lângă piatra de căpătâi a lui John şi lăsase să-i picure câteva lacrimi.

Când în sfârşit păru că vrea să se ridice şi Christopher se duse să o ajute, ea îi ceru să îngenuncheze şi el şi să se roage, la fel ca ea.

Dar el nu putea să o facă, nici chiar pentru a-i face ei plăcere.

— Eu ţin doliul în felul meu, îi spuse

Christopher, în momentul ales de mine, nu de tine.

— Nu e deloc decentă, rosti doamna Phelan cu patimă, această lipsă de respect faţă de John. Fratele tău merită să fie plâns, sau cel puţin să facă o astfel de demonstraţie, omul care profită atât de mult de pe urma morţii lui.

Christopher se uită la ea neîncrezător.

— *Profit*? repetă el cu voce scăzută. Ştii că niciodată n-am dat niciun ban pe moştenirea Riverton. Aş da orice am, dacă aş putea să-l aduc înapoi. Dacă aş fi putut să-mi sacrific viaţa pentru a o salva pe a lui, aş fi făcut-o.

— Ce mult aş vrea să fi fost posibil, rosti acidă ea şi se îndreptară înapoi spre casă, în tăcere.

Şi în tot acest timp, Christopher se întreba, oare câte ore stătuse ea la mormântul lui John, dorind ca unul din fii săi să fie în locul celuilalt.

John fusese fiul perfect, responsabil şi demn de încredere. Christopher fusese fiul sălbatic şi rece, senzual, nepăsător, uşuratic. Ca şi tatăl lui, William. De fiecare dată când William era prins într-un fel de scandal la Londra, adesea implicând soţia altui bărbat, doamna Phelan fusese rece şi distantă faţă de Christopher, ca şi cum el era reprezentantul desemnat al soţului ei necredincios. Când William Phelan muri, pentru că fusese aruncat de pe cal, s-a şoptit prin Londra că, singura surpriză era că n-a fost împuşcat de un soţ sau un frate grav jignit, al uneia dintre femeile pe care le sedusese.

Christopher avea doisprezece ani la acea vreme. În absenţa tatălui său, căpătase gradat

comportamentul unui crai trăind sălbatic. Se pare că asta trebuia să se aştepte de la el. Adevărul era că savura din plin plăcerile oraşului, nu conta dacă astfel de distracţii erau trecătoare şi găunoase. Să fie ofiţer în armată fusese o ocupaţie perfectă pentru el... o găsise distractivă în toate privinţele. Până când, reflectă Christopher cu un rânjet, un fel de zâmbet intim, fusese până la urmă mobilizat să se ducă la război.

Şi în luptă fusese mult mai eficient, decât se aşteptase el sau oricine altcineva. Şi cu cât era mai mare succesul dobândit omorându-i pe alţii, cu atât mai mort se simţea în sufletul lui.

Dar exista Prudence. Aceasta era singura latură decentă ce mai rămăsese din el, partea care însemna dragostea pentru ea. Gândul de a merge la ea îl umplea de agitaţie.

Încă găsea că îi e dificil să doarmă, adesea trezindu-se ca lovit de trăsnet dintr-un coşmar. Şi existau momente ale zilei când tresărea cu un spasm, la un zgomot brusc şi se descoperea bâjbâind după puşcă. Dar era sigur că toate acestea se vor rezolva în bine, cu timpul...

Trebuia.

Capitolul 10

În mod evident, nu exista niciun motiv să-şi facă speranţe în legătură cu Christopher Phelan, continuă Beatrix să-şi amintească. El o voia pe Prudence. Frumoasă, cu părul auriu, convenţionala Prudence.

Era pentru prima oară în viaţa lui Beatrix, când ar fi vrut să fie altcineva, nu cine era în realitate.

„*Cred că s-ar putea să fii singura mea şansă*, *de a deveni din nou o parte din omenire*...”

Poate că până la urmă, Prudence era cea mai potrivită să-l ajute pe Christopher. Se afla în largul ei în societate, într-un fel în care Beatrix nu va putea să fie niciodată. Foarte bine. Dacă asta e cel mai bine pentru el, Beatrix nu găsea nimic în inima ei care să-l acuze pentru asta. Acestui om, care îndurase atâta durere şi greutăţi, nu voia să-i mai adauge şi ea alte dificultăţi.

Cu excepţia faptului că... nu se putea opri să nu se gândească la el. Era ca o boală. Îi era imposibil să continue ca până acum. Era în permanenţă gata să plângă. Se simţea febrilă, obosită şi lipsită de poftă de mâncare. De fapt, devenise atât de morocănoasă, încât Amelia insistă să-i pregătească un recipient cu tonic de măcriş.

— Nu eşti tu însăţi, spuse Amelia. De obicei eşti aşa veselă.

— De ce să fiu veselă, dacă nu am niciun motiv? întrebă Beatrix ursuză.

— Ai vreun motiv să te simţi aşa prost?

Beatrix tânjea să se confeseze surorii ei, dar tăcu. Amelia nu putea să facă nimic în legătură cu această situaţie. În afară de asta, chiar dacă spunea la o sută sau o mie de persoane, tot n-ar fi ajutat-o să se simtă mai bine. Se prăpădea după un om, pe care nu-l va putea avea niciodată şi n-ar fi vrut să i se spună ce ridicol era acest lucru. Dar nu voia nici să înceteze. Disperarea dorinţei ei

constituia o legătură fragilă cu Christopher.

Era aşa obsedată de el, încât până la urmă se gândi să meargă la Londra pentru restul Sezonului. Va putea să o viziteze pe Audrey şi astfel să-l vadă şi pe Christopher. Cu excepţia faptului că totodată, va fi constrânsă să-l vadă cu Prudence… dansând, flirtând, curtând-o… şi Beatrix era absolut convinsă că aşa ceva nu va putea suporta.

Nu, va rămâne în Hampshire, căruia îi aparţine.

Audrey comentase că era o hotărâre înţeleaptă.

— S-a schimbat, Bea, şi nu în bine. Când Christopher s-a întors din Crimeea, am fost tentată să-i mărturisesc adevărul despre scrisori. Că tu ai fost cea care i-ai scris, nu Prudence. Dar acum sunt încântată că n-am făcut-o. N-aş vrea să încurajez apropierea dintre tine şi Christopher. Nu e el însuşi, Bea, mai mult decât trebuie. E uşor de speriat. Uneori aude sau vede ceva, ce de fapt nu există. Şi ştiu că nu doarme – adesea îl aud noaptea umblând prin casă. Însă, când încerc să vorbesc cu el, respinge orice întrebare, parcă aş fi înapoiată mintal. Şi uneori, o simplă întrebare – mai ales, ceva ce are de a face cu războiul – îi stârneşte o furie, pe care îi e greu să o controleze. Mă întreb…

— Ce? şopti Beatrix cu inima strânsă de îngrijorare.

Audrey s-a uitat fix în ochii ei.

— Mă întreb dacă Prudence poate să-l înţeleagă. E atât de hotărât să o aibă… dar, nu e omul care a fost. Şi Prudence nu e în stare să-şi dea seama. Chiar mă întreb dacă nu va constitui

un pericol pentru ea.

Cântărind cuvintele de rău augur ale lui Audrey, Beatrix se îndrepta spre casa familiei Phelan, cu o misiune în minte. Deşi nu exista nimic ce ar putea să facă pentru Christopher, putea să facă foarte multe pentru Albert. Un câine agresiv putea să le facă rău celor din jur, lipsindu-l şi pe el însuşi de dragostea şi atenţia necesare. Câinii erau în mod firesc animale sociabile, deci Albert trebuia învăţat cum să se comporte cu celelalte fiinţe.

Menajera casei Phelan, doamna Clocker, îi ură la uşă bun sosit şi îi spuse că Audrey nu e acasă, dar era aşteptată să se întoarcă repede, de la o vizită în sat.

— N-ai vrea să o aştepţi, domnişoară Hathaway?

— De fapt, mi-ar plăcea să vorbesc cu căpitanul Phelan, într-o problemă particulară, Beatrix zâmbi uşor la privirea întrebătoare a menajerei. Vreau să mă ofer să-l îngrijesc pe Albert, cât timp e el la Londra.

Ochii menajerei se măriră.

— Stăpânul a plănuit să lase animalul aici, să aibă grijă servitorii de el. Apropiindu-se mai mult, şopti: e un câine din Hades, domnişoară. Nici diavolul n-ar avea un astfel de câine.

Beatrix zâmbi cu simpatie.

— Sper că pot să-l influenţez în bine. Dacă permite căpitanul Phelan, astăzi îl voi lua pe Albert cu mine şi vă scap de povara de a-l supraveghea.

Doamna Clocker arăta de-a dreptul entuziasmată.

— O, foarte amabil din partea ta, domnişoară Hathaway! Am să-l informez imediat pe căpitanul Phelan. Plecă în grabă, parcă i-ar fi fost teamă ca Beatrix să nu se răzgândească.

Când silueta înaltă a lui Christopher intră în camera de primire, Beatrix fu acoperită pe tot trupul de o roşeaţă violentă. *Încetează imediat*, *Beatrix Hathaway*, îşi spuse severă. *Dacă continui să fi idioată*, *va trebui să te duci acasă şi să bei o sticlă întreagă de tonic de măcriş*.

— Domnişoară Hathaway, rosti Christopher făcând o plecăciune plină de o politeţe meticuloasă.

Cearcănele de sub ochii lui, cauzate de lipsa de somn, îl făceau şi mai atractiv dacă era posibil, aşternând o expresie umană pe contururile dure ale feţei lui.

Beatrix reuşi să afişeze un zâmbet de circumstanţă.

— Bună dimineaţa, căpitane Phelan.

— E trecut de amiază.

— O, adevărat? Aruncă o privire peste umărul lui la ceasul de pe consola căminului. Douăsprezece şi jumătate. Atunci, bună ziua.

Una din sprâncenele lui se ridică.

— Există ceva ce pot să fac pentru tine?

— Invers, sper. Mi-ar plăcea să-l iau pe Albert cu mine, la Casa Ramsay, în timp ce tu eşti plecat la Londra.

Ochii lui se îngustară.

— De ce?

— Vreau foarte mult să-l ajut să se adapteze la

noua lui viaţă. Albert va primi cea mai bună îngrijire şi am să lucrez cu el, am să-l dresez... Vocea ei scăzu văzând expresia lui ameninţătoare. Nu-i trecuse prin minte că ar putea să-i refuze oferta.

— Mulţumesc, domnişoară Hathaway. Dar cred că e în interesul lui să rămână aici, cu servitorii.

— Tu... te îndoieşti că aş putea să-l ajut? reuşi Beatrix să întrebe.

— E un câine nervos. Are nevoie de pace şi linişte totală. Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar atmosfera din Casa Ramsay e mult prea agitată pentru el.

Sprâncenele ei coborâră.

— Te rog să mă ierţi, căpitane, dar greşeşti cu desăvârşire. Aceasta e în mod sigur felul de ambianţă, de care are nevoie Albert. Vezi tu, din perspectiva unui câine...

— N-am nevoie de sfaturile tale.

— Ba da, rosti impulsivă Beatrix. Cum poţi fi aşa de sigur că ai dreptate? Ai putea cel puţin să pierzi o clipă ascultând – îndrăznesc să spun că ştiu mai multe despre câini decât tine.

Christopher o ţintui cu privirea dură a unui bărbat, care nu era obişnuit să i se comenteze hotărârile.

— Fără îndoială că ştii. Dar eu ştiu mai multe despre acest câine.

— Da, dar...

— E timpul să pleci, domnişoară Hathaway.

Beatrix era crunt dezamăgită.

— Ce crezi că vor face servitorii cu el, în

absenţa ta? întrebă ea şi se grăbi să adauge, înainte ca el să poată răspunde: Îl vor ţine închis într-o cuşcă, sau îl vor încuia într-o cameră, pentru că le este frică de el, şi aceasta va face ca Albert să devină şi mai periculos. Va fi furios, plin de anxietate şi singur. Nu ştie ce se aşteaptă de la el. Are nevoie de atenţie şi o grijă constantă şi sunt singura persoană, care are timpul şi dorinţa de a-i oferi toate acestea.

— Câinele acesta a fost însoţitorul meu timp de doi ani, o repezi Christopher. Ultimul lucru ce-i poate fi oferit, e balamucul unei gospodării. Nu are nevoie de haos. Nu are nevoie de zgomot şi confuzie…

Fu întrerupt de o explozie de lătrături sălbatice, însoţite de un zgomot metalic asurzitor. Albert ţâşni alergând prin holul de la intrare, pe care-l traversă, după o cameristă care căra o tavă cu tacâmuri de argint lustruite.

Beatrix zări furculiţele şi lingurile împrăştiindu-se pe prag, chiar înainte de a se arunca cu tot trupul, pe podeaua camerei de primire. Impactul o lăsă fără suflare.

Buimăcită, se trezi ţintuită pe covor şi acoperită de greutatea unui bărbat.

Uluită, încercă să înţeleagă situaţia. Christopher sărise peste ea. Braţele lui îi înconjurau capul… instinctiv se aruncase să o apere cu propriul lui trup. Stăteau lungiţi amândoi, într-o învălmăşeală de membre, îmbrăcăminte în neorânduială şi respiraţie gâfâitoare.

Ridicând capul, Christopher aruncă o privire

atentă în jur. Pentru o clipă, ferocitatea de nedescris a feţei lui o îngrozi pe Beatrix. *Aşa*, arăta el în luptă, realiză ea. Aşa îl văzuseră inamicii lui, înainte de a-i izbi.

Albert se grăbi spre ei, lătrând furios.

— *Nu*, porunci Beatrix cu ton scăzut, întinzând braţul spre el. Culcat!

Lătratul câinelui se transformă în mârâit şi încet se întinse pe podea. Privirea lui nu se depărta de stăpânul lui.

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Christopher. Acesta gâfâia şi înghiţea, luptându-se să-şi recapete discernământul.

— Christopher, chemă ea cu grijă, dar părea că nu o aude. În acel moment, niciun cuvânt nu ajungea până la el.

Ea îl înconjură cu braţele, unul pe după umeri şi altul pe talie. Bărbatul solid, superb făcut, tremura puternic din tot trupul. Un sentiment de tandreţe arzătoare o străbătu şi îşi lăsă degetele să-i mângâie ceafa rigidă.

Albert scânci uşor, privindu-i.

Dincolo de umărul lui Christopher, Beatrix o zări pe cameristă stând nesigură în uşă, ţinând strâns în mână furculiţele adunate de pe jos.

Cu toate că Beatrix nu clădea un ban pe aparenţe sau pe scandal, îi păsa foarte mult să-l protejeze pe Christopher în această clipă vulnerabilă. El n-ar fi vrut să-l vadă cineva, când nu era pe deplin stăpân pe el însuşi.

— Lasă-ne singuri, rosti ea încet.

— Da, domnişoară. Recunoscătoare, fata plecă

închizând uşa în urma ei.

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Christopher, care nu părea că a observat schimbarea. Cu grijă îi trase capul spre ea şi îşi lipi obrazul de părul lui lucios de ambră. Şi aşteptă, lăsându-l să-i simtă ritmul respiraţiei.

Mirosul lui era curat, văratic, de soare fierbinte şi de şofran. Ochii i se închiseră, când îi simţi trupul apăsat de al ei, cu o fermitate ce o intriga, genunchii lui săpând în masa înfoiată a fustelor ei.

Trecu un minut, apoi altul. Toată viaţa ei îşi va aminti, cum stătea întinsă singură cu el, în pătratul strălucitor de lumină al ferestrei… delicioasa lui greutate, fierbinţeala intimă a respiraţiei pe ceafa ei. Ar fi trăit acest moment pentru totdeauna, dacă ar fi fost posibil. *Te iubesc*, *se* gândi ea. *Sunt nebuneşte*, *disperat*, *permanent îndrăgostită de tine*.

El îşi înălţă capul şi se uită la ea, cu ochii lui cenuşii tulburaţi.

— Beatrix. Şoapta lui aspră îi cutremură nervii. Mâinile lui îi legănară capul, degetele lungi pătrunzând blând printre şuviţele ei întunecate, în dezordine. Te-am lovit?

Stomacul lui Beatrix se strânse. Clătină din cap, incapabilă să vorbească. O, felul în care o privea, o privea *cu adevărat*… acesta era Christopher al visurilor ei. Acesta era bărbatul care îi scrisese. Era aşa de grijuliu, de real şi de uluit, că ei îi venea să plângă.

— Am crezut… reluă Christopher şi îşi plimbă degetul mare pe suprafaţa fierbinte a obrazului ei.

— Ştiu, şopti ea, cu nervii scăpărând la atingerea lui.

— N-am intenţionat să fac asta.

— Ştiu.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei desfăcute, zăbovind până când ea o simţi ca pe o mângâiere. Inima i se străduia să trimită sângele în membrele ei lipsite de energie. Fiecare respiraţie făcea ca trupul ei să se ridice spre al lui, o fricţiune aţâţătoare a cărnii tari şi curate, a lenjeriei fierbinţi.

Beatrix era încremenită de schimbările subtile de pe faţa lui, culoarea care revenea, strălucirea de argint a ochilor. Posibilităţile străbătuseră nemişcarea, aşa cum soarele pătrunde printre umbrele pădurii.

Se întrebă dacă avea intenţia să o sărute.

Şi două cuvinte îi străbătură mintea:

Te rog.

Capitolul 11

Christopher se încordă pentru a-şi stăpâni tremurul muşchilor. Bătăile inimii îi ciocăneau în urechi. Se lupta să înţeleagă, cum de-şi pierduse controlul atât de total. L-a speriat un zgomot şi a reacţionat fără să gândească. Nu fusese conştient de nimic, până când nu se trezise lungit peste Beatrix, încercând să o protejeze, încercând să se protejeze şi pe el… şi când bătăile feroce ale inimii dispărură din urechile lui, fu inundat de conştiinţa hidoasă a ceea ce făcuse.

Să doboare la pământ o femeie fără apărare. Să sară asupra ei ca un smintit. *Cristoase*! Se simţea dezorientat şi aproape nebun. S-ar fi putut să o rănească.

Ar trebuit să o ajute să se ridice, să-şi ceară scuze. În loc de asta îşi privi degetele exploratoare îndreptându-se spre gâtul ei, mângâind pulsul micuţ. Drace, ce făcea?

Trecuse mult timp de când îl ţinuse o femeie în braţe. Se simţea atât de bine, încât nu putea să se hotărască să-i dea drumul. Trupul ei îl ţinea cu o putere de felină, feminină. Degetele acelea subţiri şi blânde continuau să-i mângâie ceafa. Nu văzuse niciodată nişte ochi aşa de albaştri, senini şi întunecaţi, ca sticla albastră de Bristol.

Christopher încercă să-şi amintească motivul pentru care nu trebuia să o dorească. Încercă chiar să-şi îndrepte gândurile spre Prudence, dar era imposibil. Închise ochii şi îi simţi respiraţia pe bărbie. O simţea peste tot, cu tot trupul, mirosul ei se afla în nările şi în gâtul lui, căldura ei pătrundea în el.

Parcă toate lunile şi anii de nevoi se distilaseră în acest unic moment, cu această siluetă subţire adunată sub el. De fapt, îi era teamă de ceea ce ar putea să-i facă. Ştia că trebuie să se rostogolească de acolo, să pună o distanţă între ei, dar tot ce putea să facă era să conştientizeze senzaţiile stârnite de ea, ridicarea şi coborârea ispititoare a sânilor, senzaţia picioarelor ei apăsate sub rândurile de fuste. Mângâierea degetelor ei pe ceafă îi stârnea frisoane de plăcere şi în acelaşi

timp îi înfierbânta carnea de dorinţe.

Disperat bâjbâi după mâinile ei şi i le fixă deasupra capului.

Mai bine.

Şi mai rău.

Privirea ei îl provoca, invitându-l să se apropie şi mai mult. Putea să-i simtă puterea voinţei radiind ca un val arzător şi în el totul răspundea. Fascinat, privi cum îmbujorarea se răspândea pe pielea ei. Voia să urmeze culoarea ce se extindea, cu degetele şi cu gura.

Dar, în loc de asta, clătină din cap, pentru a şi-l limpezi.

— Regret, rosti el şi trase adânc aer în piept. Regret, repetă apoi. Îi scăpă un hohot lipsit de veselie. Tot timpul mă scuz faţă de tine.

Încheieturile ei se relaxară sub mâinile lui.

— N-a fost vina ta.

Christopher se întrebă cum naiba putea ea să fie aşa de calmă. În afară de petele de culoare de pe obraji, nu arăta niciun semn de stânjeneală. Avu sentimentul brusc şi enervant că fusese manevrat.

— Te-am aruncat pe podea.

— Nu intenţionat.

Eforturile ei de a-l face să se simtă bine aveau efect contrar.

— Intenţiile nu mai contează, când ai fost doborâtă de cineva de două ori cât tine.

— Intenţiile contează întotdeauna, rosti Beatrix. Şi sunt obişnuită să fiu doborâtă.

El îi dădu drumul la mâini.

— Ţi se întâmplă des? întrebă sardonic.

— O, da. Câinii, copiii… toţi sar pe mine.

Christopher putea să înţeleagă foarte bine asta.

Să sară pe ea a fost cel mai plăcut lucru, pe care-l făcuse de ani de zile.

— Nefiind nici câine, nici copil, n-am nicio scuză, afirmă el.

— Fata a scăpat tava. Reacţia ta a fost de înţeles.

— Aşa a fost? întrebă cu amărăciune Christopher, rostogolindu-se de pe ea. Să fiu afurisit dacă înţeleg.

— Sigur că e de înţeles, rosti Beatrix, în timp ce el o ajuta să se ridice. O mulţime de vreme ai fost obişnuit să te arunci la pământ ca să te aperi, de fiecare dată când un obuz sau o grenadă exploda, sau se trăgea un glonţ. Doar pentru că te-ai întors acasă, nu înseamnă că aceste reflexe pot fi înlăturate cu uşurinţă.

Christopher nu putea să nu se întrebe… Oare Prudence l-a uitat deja repede, sau ar reacţiona cu acelaşi simţ al posesiunii?

Faţa lui se întunecă, atunci când îl străbătu un nou gând. Avea oare dreptul să se ducă la Prudence, când comportamentul lui era aşa imprevizibil? Nu putea să o supună unor riscuri. Trebuia să-şi câştige mai întâi controlul asupra lui însuşi. Dar cum? Reflexele lui erau aşa de puternice, aşa de rapide!

La tăcerea lui prelungită, Beatrix se îndreptă spre Albert şi se aplecă să-l mângâie. Câinele se rostogoli pe spate, oferindu-i burtica.

Christopher îşi aranjă îmbrăcămintea şi îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Nu vrei să-ţi reconsideri hotărârea? întrebă Beatrix. Şi să mă laşi să-l iau pe Albert?

— Nu, rosti Christopher hotărât.

— *Nu*? repetă ea, ca şi cum refuzul lui era de neconceput.

Christopher se încruntă.

— Nu e nevoie să fii îngrijorată din cauza lui. Le-am lăsat servitorilor instrucţiuni amănunţite. Vor avea multă grijă de el.

Faţa lui Beatrix era încordată de indignare.

— Sunt sigură că asta crezi.

Iritat, el o repezi.

— Aş vrea să mă bucur şi eu auzindu-ţi opiniile, pe cât te bucuri tu expunându-le, domnişoară Hathaway.

— Îmi susţin opiniile, când ştiu că am dreptate, căpitane Phelan. În timp ce tu le susţii pe ale tale, în special pentru că eşti încăpăţânat.

Christopher îi aruncă o privire împietrită.

— Te conduc.

— Nu te deranja, cunosc drumul. Se îndreptă spre ieşire, cu paşi mari şi spatele foarte drept.

Albert o urmă, până când Christopher îi porunci să se întoarcă.

Oprindu-se pe prag, Beatrix se întoarse pentru a-i arunca lui Christopher o privire ciudat de intensă.

— Te rog, transmite-i lui Audrey dragostea mea. Sper să aveţi amândoi o călătorie plăcută spre Londra. Ezită. Şi dacă nu te superi, te rog

transmite-i urările mele de bine şi lui Prudence, când ai s-o vezi, şi să-i transmiţi un mesaj.

— Care?

— Spune-i, rosti calmă Beatrix, că n-am să-mi calc promisiunea.

— Ce promisiune?

— Va înţelege ea.

*

La exact trei zile după ce Christopher şi Audrey au plecat la Londra, Beatrix se duse la casa familiei Phelan să întrebe de Albert. Aşa cum se aşteptase, câinele aruncase gospodăria în haos, lătrând şi urlând fără încetare, rupând covoarele şi tapiţeriile în fâşii şi muşcând mâna unui valet.

— Şi în plus, îi spuse menajera, doamna Clocker, nu vrea să mănânce. I se văd deja coastele. Şi stăpânul va fi furios dacă permitem să i se întâmple ceva. Of, e cel mai enervant câine, animalul cel mai detestabil pe care l-am întâlnit vreodată.

O cameristă, ocupată cu lustruirea balustradei, se pare că nu putu să reziste fără să comenteze:

— Mă sperie îngrozitor. Nu pot dormi noaptea, pentru că urlă, de ar putea să scoale şi morţii.

Menajera arăta profund mâhnită.

— Aşa face. Totuşi, stăpânul a spus că nu trebuie să dăm voie nimănui să-l ia pe Albert. Şi cu toate că tânjesc să scap de afurisita de bestie, mi-e teamă şi mai tare de supărarea stăpânului.

— Eu pot să-l ajut, rosti blând Beatrix. Ştiu că

pot.

— Pe stăpân sau pe câine? întrebă doamna Clocker, ca şi cum n-ar fi putut să-şi dea seama singură. Tonul ei era crispat şi disperat.

— Pot începe cu câinele, rosti Beatrix cu voce scăzută.

Schimbară o privire.

— Aş vrea să ai această ocazie, murmură doamna Clocker. Gospodăria asta nu seamănă cu un loc unde te-ai putea simţi bine. Pare un loc unde lucrurile au intrat în declin şi merg din ce în ce mai rău.

Mai mult decât orice, afirmaţia aceasta o făcu pe Beatrix să ia o hotărâre.

— Doamnă Clocker, n-am să-ţi cer niciodată să nu te supui instrucţiunilor căpitanului Phelan. Totuşi... dacă aş auzi că-i spui uneia dintre cameriste unde e ţinut Albert în acest moment, n-ar fi vina ta, nu-i aşa? Şi dacă Albert reuşeşte să scape şi să fugă... şi dacă o persoană necunoscută îl ia şi are grijă de el, dar nu te anunţă imediat, n-ar putea să te acuze nimeni, nu-i aşa?

Doamna Clocker se aplecă spre ea.

— Eşti o prefăcută, domnişoară Hathaway.

Beatrix zâmbi.

— Da, ştiu.

Menajera se întoarse spre cameristă.

— Nellie, rosti clar şi distinct, vreau să-ţi amintesc că îl ţinem pe Albert în adăpostul acela mic şi albastru, de lângă grădina bucătăriei.

— Da, m’am. Camerista nici măcar nu se uită la Beatrix. Iar eu trebuie să vă amintesc, m’am că

lesa lui e pe masa semicirculară din holul de la intrare.

— Foarte bine, Nellie. Poate că ar trebui să te duci să le spui celorlalţi servitori şi grădinarului să se facă că nu observă, dacă cineva se duce să viziteze adăpostul albastru.

— Da, m’am.

Pe când camerista se grăbea să plece, doamna Clocker îi aruncă lui Beatrix o privire plină de recunoştinţă.

— Am auzit că faci minuni cu animalele, domnişoară Hathaway. Şi realmente de aşa ceva e nevoie, pentru a îmblânzi acest duh necurat şi plin de purici.

— Nu fac minuni, rosti Beatrix cu un zâmbet. Dar perseverez.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, domnişoară. E o creatură sălbatică. Dacă e câinele cel mai bun prieten al omului, sunt îngrijorată pentru căpitanul Phelan.

— Şi eu, rosti sincer Beatrix.

În câteva minute găsi adăpostul albastru.

Acesta, construit pentru a găzdui uneltele mici de grădinărit, se cutremură când animalul dinăuntru se izbi de pereţi. Irumpseră lătrături furioase, când Beatrix se apropie. Deşi ea nu se îndoia de măiestria ei de a-l stăpâni, lătratul lui feroce, ce suna aproape nepământean, era suficient pentru a o opri.

— Albert?

Lătratul deveni şi mai pasionat, însoţit de scâncete şi schelălăieli.

Încet, Beatrix se lăsă pe pământ şi se aşeză cu spatele sprijinit de adăpost.

— Calmează-te, Albert, rosti ea. Dacă te linişteşti, te las să ieşi afară.

Terierul mârâi şi râcâi la uşă.

Pentru că consultase mai multe cărţi despre câini, una mai ales despre terierii agresivi, Beatrix era sigură că a-l dresa pe Albert cu tehnici ce implicau dominarea şi pedeapsa nu va ajuta la nimic. De fapt, asta ar face probabil comportamentul lui şi mai rău. Terierii, spunea cartea, încearcă frecvent să-i întreacă în deşteptăciune pe oameni. Singura metodă potrivită era să le răsplăteşti comportamentul bun, cu laude, mâncare şi blândeţe.

— Sigur că eşti nefericit, bietul de tine. A plecat, iar locul tău e alături de el. Dar am venit să te iau şi, cât e el plecat, o să acţionăm asupra manierelor tale. Poate că vom putea să te transformăm într-un căţel de salon perfect... dar am să te ajut să înveţi şi să te înţelegi cu ceilalţi. Făcu o pauză, înainte de a adăuga cu un zâmbet meditativ: desigur, n-am să reuşesc să te fac să te comporţi adecvat şi în societatea mai rafinată. Dar întotdeauna am considerat că există o serioasă lipsă de onestitate în aceste rafinamente. Deci, iată-te liniştit. Se ridică şi trase zăvorul. Albert, prima regulă: e foarte urât să-i muşti pe oameni.

Albert ţâşni afară şi sări pe ea. Dacă n-ar fi fost sprijinită de adăpost, ar fi fost doborâtă. Scâncind şi dând din coadă, Albert se aşeză pe picioarele dinapoi şi îşi îngropă faţa în fustele ei. Era

scheletic, neîngrijit şi mirosea îngrozitor.

— Bun băiat, reluă Beatrix mângâindu-l şi scărpinându-i blana aspră. Încercă să-i pună zgarda la gât, dar fu împiedicată, când el se răsturnă pe spate, cu labele în aer tremurând. Râzând, ea îl sili să se întoarcă frecându-l pe burtică. Hai cu mine acasă, Albert. Cred că te vei simţi foarte bine cu familia Hathaway – sau cel puţin aşa va fi, după ce îţi voi face baie.

Capitolul 12

Christopher o duse în siguranţă pe Audrey la Londra, unde familia Kelsey o întâmpină cu entuziasm. Nenumăratele progenituri Kelsey erau super-încântate să o aibă cu ei pe sora lor. Din motive pe care nu le înţelesese nimeni, Audrey refuzase să permită cuiva dintre rudele ei să meargă să stea cu ea, în Hampshire, după moartea lui John. Insistase să poarte doliul împreună cu doamna Phelan, fără nimeni altcineva.

— Mama ta a fost singura, care a resimţit pierderea lui John la fel de dureros ca şi mine, îi explică Audrey lui Christopher în timpul călătoriei cu trăsura spre Londra. A fost un fel de uşurare în asta. Oricine din familia mea ar fi încercat să mă facă să mă simt mai bine şi să mă înconjoare cu dragoste şi confort, ceea ce m-ar fi oprit să-mi port doliul cum trebuie. Totul ar fi fost amplificat. Nu, cel mai corect era să trăiesc jelind, cât de mult aveam nevoie. Acum e timpul să-mi revin.

— Eşti o foarte bună organizatoare a

sentimentelor tale, nu-i aşa? o întrebă Christopher sec.

— Presupun că da. Aş dori să pot să le organizez şi pe ale tale. În prezent, par să semene cu un sertar plin de fulare, răsturnat.

— Nu fulare, afirmă el, tacâmuri cu muchii ascuţite.

Audrey zâmbi.

— Îi compătimesc pe cei care se găsesc în situaţia ta. Făcând o pauză, îl studie pe Christopher cu o grijă afectuoasă. Ce greu îmi este să te privesc, comentă ea luându-l prin surprindere. E vorba de asemănarea ta cu John. Eşti mai frumos decât a fost el, desigur, dar am preferat figura lui. O faţă minunată obişnuită – nu m-am săturat niciodată de ea. A ta e puţin prea intimidantă pentru gustul meu. Semeni cu un aristocrat, mult mai mult decât John, să ştii.

Privirea lui Christopher se întunecă, atunci când se gândi la unii dintre oamenii cu care luptase, care au fost norocoşi dacă au supravieţuit rănilor, dar care au suferit vreo desfigurare oarecare. Probabil s-au întrebat, cum vor fi primiţi la întoarcerea acasă, dacă soţiile sau iubitele nu-şi vor întoarce capul de oroare, în faţa figurii lor distruse.

— Nu contează cum arată cineva, rosti el. Tot ce contează e ce este el.

— Sunt aşa încântată să te aud spunând asta.

Christopher îi aruncă o privire speculativă.

— La ce te gândeşti?

— La nimic. Doar că… vreau să te întreb ceva.

Dacă o altă femeie – să zicem Beatrix Hathaway – şi cu Prudence Mercer şi-ar schimba între ele personalităţile şi tot ce stimezi tu la Prudence i-ar fi transferat lui Beatrix… ai vrea-o pe Beatrix?

— O Doamne, nu.

— De ce nu? întrebă ea indignată.

— Pentru că o ştiu pe Beatrix Hathaway şi nu se compară cu Pru.

— Nu o cunoşti pe Beatrix. Nu ai petrecut suficient timp cu ea.

— Ştiu că e nesupusă, încăpăţânată şi mult prea veselă, decât trebuie să fie o persoană raţională. Se îmbracă în pantaloni, se caţără în copaci, şi rătăceşte pe unde vrea, fără însoţitoare. De asemenea, ştiu că a umplut Casa Ramsay cu veveriţe, arici şi capre, iar bărbatul suficient de lipsit de noroc, care s-ar însura cu ea, va fi ruinat financiar din cauza onorariilor veterinarului. Ai putea să nu fii de acord cu vreunul din aceste puncte?

Audrey îşi încrucişă braţele şi îi aruncă o privire acră.

— Ba sunt de acord. Dar nu are nicio veveriţă.

Căutând în haină, Christopher scoase scrisoarea de la Pru, cea pe care o purta cu el în permanenţă. Devenise un fel de talisman, un simbol ilustrând motivul pentru care luptase. Motivul de a trăi. Se uită la bucăţica de hârtie împăturită, neavând nevoie nici măcar să o desfacă. Cuvintele fuseseră imprimate în inima lui.

„Te rog vino acasă şi găseşte-mă…”

În trecut se întrebase dacă era capabil de

iubire. Niciuna din aventurile lui nu durase mai mult de câteva luni şi, deşi fuseseră pline de ardoare din punct de vedere fizic, nu trecuseră niciodată de atât. Până la urmă, nicio femeie n-a părut altfel decât celelalte, niciodată.

Până la aceste scrisori. Frazele îl înlănţuiseră cu o forţă atât de categorică şi de adorabilă, încât s-a îndrăgostit, s-a îndrăgostit de autoare.

Degetul mare se mişcă peste hârtie, de parcă ar fi fost piele vie şi sensibilă.

— Ţine minte ce-ţi spun, Audrey – am să mă însor cu femeia care a scris această scrisoare.

— Am să ţin minte, îl asigură ea. Şi am să văd dacă vei trăi conform celor scrise.

Sezonul londonez dura până în august, când se termina şi activitatea Parlamentului, aşa că aristocraţia putea să se retragă la moşiile de la ţară. Acolo vânau, trăgeau la ţintă şi-şi îngăduiau distracţiile de vineri-până-luni. În timp ce în oraş, Christopher îşi va vinde mandatul de militar şi se va întâlni cu bunicul lui, pentru a discuta noile responsabilităţi ca moştenitor al domeniului Riverton. De asemenea, îşi va reînnoda prieteniile cu vechii amici şi-şi va petrece timpul cu unii bărbaţi din regimentul lui.

Şi cel mai important, o va găsi pe Prudence.

Christopher nu era sigur cum o să o contacteze, având în vedere modul cum întrerupsese ea corespondenţa.

A fost vina lui. Îi făcuse declaraţii prea devreme. Fusese prea impetuos.

Fără îndoială că Prudence a fost înţeleaptă,

când a întrerupt comunicarea dintre ei. Era o tânără obişnuită cu delicateţea. Curtarea serioasă trebuia să aibă loc cu răbdare şi moderaţie.

Dacă asta era ceea ce voia Prudence de la el, asta va avea.

Aranjase să ia un apartament la *Rutledge*, un hotel elegant preferat de regalităţile europene, întreprinzătorii americani şi aristocraţii britanici, care nu aveau reşedinţă permanentă în oraş. Rutledge nu avea egal în privinţa confortului şi a luxului şi merita, după cum demonstrase, tariful exorbitant pentru care erai cazat acolo. În timp ce Christopher controla rezervarea de la hotel stând de vorbă cu portarul, remarcă un portret ce atârna deasupra consolei căminului din vestibul. Pictura era portretul unei femei deosebit de frumoase, cu un păr de culoarea mahonului şi ochi albaştri pătrunzători.

— E portretul doamnei Rutledge, sir, rosti portarul cu o urmă de mândrie drăgăstoasă. O frumuseţe, nu-i aşa? Cea mai bună şi mai amabilă doamnă, care n-ar putea fi găsită nicăieri în altă parte.

Christopher privi portretul cu un oarecare interes. Îşi aminti că Amelia Hathaway i-a spus că una din surorile ei s-a măritat cu Harry Rutledge, proprietarul hotelului.

— Atunci doamna Rutledge e una din surorile Hathaway, din Hampshire?

— Chiar aşa, sir.

Asta aduse pe buzele lui Christopher un zâmbet ironic. Harry Rutledge, un bărbat bogat şi

cu relaţii, putea să aibă orice femeie dorea. Ce nebunie l-a făcut să intre într-o astfel de familie? Ochii au fost cauza, hotărî Christopher privind portretul mai de aproape, fascinat fără voia lui. Ochii Hathaway, albaştri şi cu gene dese. Exact ca ai lui Beatrix.

În ziua în care Christopher se instală în apartamentul de la *Rutledge*, începură să curgă invitaţiile. Baluri, serate, cine, seri muzicale… chiar o convocare la un dineu de la *Buckingham Palace*, unde urmau să cânte compozitorul Johann Strauss şi orchestra lui.

După câteva cercetări, Christopher acceptă invitaţia la un bal privat, la care i s-a confirmat că domnişoara Prudence Mercer şi mama ei consimţiseră să participe. Balul se desfăşura la reşedinţa *Mayfair*, construită la scară mare în stil italian, cu o curte extinsă în faţa clădirii şi o sală centrală cu balcoane, ce se ridica pe trei etaje. Populat de aristocraţi, diplomaţi străini şi artişti celebri în diverse domenii, balul era o demonstraţie strălucitoare a bogăţiei şi poziţiei sociale.

Atmosfera aglomerată generă un sentiment de vagă panică în pieptul lui Christopher. Înfrângându-şi anxietatea, continuă să schimbe glume cu ceilalţi oaspeţi. Deşi ar fi preferat că poarte haine civile, fusese obligat să-şi îmbrace uniforma de infanterist, verde cu negru, cu epoleţi cu franjuri pe umeri. Cum mandatul lui militar încă nu fusese vândut, ar fi cauzat multe comentarii şi dezaprobare, dacă n-ar fi îmbrăcat uniforma. Şi mai rău, a fost de asemenea obligat să-şi pună

toate medaliile ce-i fuseseră decernate – să nu pună vreuna ar fi fost de rău. Medaliile fuseseră oferite ca nişte însemne de onoare. Pentru Christopher, reprezentau evenimente, pe care dorea să le uite.

Mai existau şi alţi ofiţeri în diversele uniforme, purpurii sau negre tivite cu auriu. Atenţia pe care o generau, în special din partea femeilor, nu făcea decât să mărească stânjeneala lui Christopher.

O căută pe Prudence, dar nu se afla nici în camera de primire, nici în salon. Minut după minut, îşi croi drumul sârguincios prin mulţime, oprindu-se frecvent, când era recunoscut de vreo cunoştinţă şi forţat să converseze.

Unde dracu' e Prudence?

„... *ai putea să mă găseşti cu ochii închişi în mulţime*. *Pur şi simplu ia-te după mirosul ciorapilor pârliţi*".

Gândul îi stârni un zâmbet uşor pe buze.

Nelinişţit şi plin de dorinţă, intră în sala de bal. Bătăile inimii i se localizară în gât.

Respiraţia i se opri, când o văzu.

Prudence era chiar mai frumoasă decât îşi amintea el. Purta o rochie roz cu pliseuri tivite cu dantelă, cu mâinile ascunse în mici mănuşi albe. Cum tocmai se termina un dans, rămăsese în picioare vorbind cu un admirator, cu o expresie senină.

Christopher se simţi ca şi cum ar fi călătorit milioane de kilometri pentru a ajunge la ea. Puterea propriei dorinţe îl împietri. Vederea ei, împreună cu luminosul ecou al cuvintelor ei, îl făcu

să simtă ceva ce nu simţise de foarte multă vreme.

Speranţă.

Când Christopher ajunse la ea, Prudence se întoarse şi îl privi. Ochii ei de un verde clar se măriră şi izbucni într-un râs de o incredibilă delectare.

— Dragul meu căpitan Phelan.

Întinse mâna înmănuşată şi el se aplecă asupra ei şi închise scurt ochii. Mâna ei în mâna lui! Cât de mult aşteptase această clipă. Cât de mult visase la ea.

— La fel de impetuos ca întotdeauna, zâmbi Prudence De fapt, chiar mai mult. Cum te simţi să ai atât de multe medalii pe piept?

— Îngreunat, rosti el şi ea râse.

— Am fost disperată la gândul, dacă am să te mai văd... Crezând la început că se referea la Crimeea, Christopher simţi o undă de căldură. Dar ea continuă:... pentru că ai fost de neiertat de evaziv, în privinţa întoarcerii tale în Anglia. Îşi curbă buzele într-un zâmbet provocator. Desigur însă, ştiai că asta nu va face decât să fii şi mai căutat.

— Crede-mă, zise el, nu a fost dorinţa mea să fiu căutat.

— Şi totuşi, eşti. Fiecărei gazde din Londra i-ar plăcea să declare că-i eşti oaspete. Îi scăpă un chicotit delicat. Şi fiecare fată vrea să se mărite cu tine.

Voia să o ia în braţe. Voia să-şi îngroape faţa în părul ei.

— Poate că nu sunt potrivit pentru căsătorie.

— *Vai*, sigur că eşti. Eşti erou naţional şi moştenitorul Riverton. Cu greu ar putea fi un bărbat mai mult de atât.

Christopher se uită la faţa ei frumoasă, cu forme fine, la strălucirea dinţilor ca perlele. Îi vorbea aşa cum făcuse întotdeauna, flirtând cu uşurinţă, tachinând.

— Moştenirea Riverton nu este o hotărâre inevitabilă, îi spuse el. Bunicul ar putea să o lase unuia dintre verii mei.

— După felul în care te-ai distins în Crimeea? Mă îndoiesc. Îi zâmbi. Ce te-a determinat să-ţi faci până la urmă apariţia în societate?

El răspunse cu voce scăzută.

— Mi-am urmat steaua călăuzitoare.

— Steaua... Prudence ezită şi zâmbi. O, da, îmi amintesc.

Dar ceva din ezitarea ei îl supără.

Nevoia presantă, fierbinte şi veselă începu să pălească.

Fără îndoială, era lipsit de raţiune să se aştepte ca Prudence să-şi amintească tot. Christopher citise scrisorile ei de mii de ori, până când fiecare cuvânt fusese gravat în sufletul lui pentru totdeauna. Dar nu putea aştepta şi de la ea acelaşi lucru. Viaţa ei continuase la fel ca până acum. El se schimbase, în toate privinţele.

— Încă îţi mai place să dansezi, căpitane? întrebă ea cu genele lungi lăsate peste ochii verzi, vii.

— Cu tine ca parteneră, da. El îi oferi braţul şi ea îl luă fără ezitare.

Dansară. Femeia pe care o iubea se afla în braţele lui!

Asta ar trebui să fie cea mai minunată noapte din viaţa lui. Dar după câteva minute începu să realizeze că plăcerea îndelung aşteptată nu era mai substanţială decât un pod făcut din fum.

Ceva era greşit.

Ceva nu era real.

Capitolul 13

În săptămânile care urmară, Christopher îşi aduse frecvent aminte ce spusese Audrey despre Prudence, că nu exista nimic sub straturile ei artificiale. Dar trebuia să existe. Scrisorile acelea nu fuseseră imaginaţia lui. I le-a scris *cineva*.

O întrebase pe Prudence mai devreme despre ultima scrisoare pe care i-o scrisese… *„Nu sunt cine crezi tu că sunt*…”, despre ce înţelesese prin asta şi de ce încetase să mai corespondeze cu el.

Prudence s-a roşit şi a părut stânjenită, aşa de diferită faţă de obişnuita ei îmbujorare fermecătoare. Era primul semn de emoţie reală, pe care îl descoperea la ea.

— Eu… presupun că am scris asta pentru că… am fost jenată, vezi tu.

— De ce? întrebase Christopher tandru, trăgând-o mai departe, într-un colţ mai umbrit al balconului-terasă. Îi atinse braţele cu mâinile înmănuşate, exercitând o presiune cât se poate de uşoară, pentru a o trage mai aproape. Am adorat lucrurile despre care mi-ai scris. Tânjea să o apese

pe inima lui şi să o facă să-i accelereze pulsul. Când te-ai oprit… puteam să înnebunesc, doar că… m-ai rugat să vin să te găsesc.

— O, da, aşa am făcut. Presupun… că eram alarmată, pentru felul cum m-am comportat, scriindu-ţi aşa nişte lucruri prosteşti…

O trase mai aproape, într-o mişcare grijulie, dacă ar fi fost infinit de fragilă. Gura lui se lipi de pielea subţire şi delicată a tâmplei ei.

— Pru… am visat să te ţin în braţe aşa… toate nopţile acelea…

Braţele ei îi înconjurară gâtul şi capul i se lăsă pe spate în mod natural. El o sărută, cu o gură blândă şi iscoditoare. Ea răspunse imediat, buzele ei moi deschizându-se. A fost un sărut delicios. Dar n-a făcut nimic pentru a-l satisface, nimic care să uşureze durerea furioasă a dorinţei lui. Se pare că visele lui de a o săruta pe Prudence eclipsaseră într-un fel realitatea.

Visele aveau felul lor de a face asta.

Prudence îşi întoarse faţa de la el, cu un râs încurcat.

— Eşti plin de dorinţă.

— Iartă-mă. Christopher îi dădu imediat drumul. Ea rămase lipită de el, cu aroma de floare a parfumului ei umplând aerul din jur. El îşi ţinu mâinile pe ea, cu palmele pe umeri. Continua să aştepte să simtă ceva… dar regiunea din jurul inimii lui era prinsă în gheaţă.

Într-un fel, îi trecu lui prin cap… un gând lipsit de raţiune. Nicio femeie din lume n-ar fi putut satisface astfel de speranţe.

*

Pe durata Sezonului, Christopher căută compania lui Prudence, întâlnind-o la baluri şi la dineuri, luând-o pe ea şi pe doamna Mercer la plimbare cu trăsura, în plimbări pitoreşti, la expoziţii de artă şi muzee.

Christopher nu putu să-i reproşeze Prudencei decât foarte puţine. Era frumoasă şi încântătoare. Nu punea întrebări indiscrete. De fapt, arareori îi punea întrebări personale. Nu arăta niciun interes faţă de război şi de luptele unde participase el, doar faţă de decoraţii. Se întreba dacă se gândea vreodată la ele, ca la ceva mai mult decât nişte medalii strălucitoare.

Aveau aceleaşi conversaţii prietenoase şi plăcute, condimentate cu bârfe, pe care Christopher le avusese de mii de ori înainte, cu alte femei, în timpul Sezoanelor din Londra. Şi asta fusese întotdeauna destul pentru el.

Voia ca dracu' să-i fie destul şi acum.

Crezuse… sperase… că lui Prudence îi păsa de el într-un fel. Dar nu exista niciun semn de aşa ceva, nici tandreţe şi nici urmă de femeia care scrisese: *Nutresc gânduri despre tine*, *ca propria mea constelaţie personală*…

Şi a iubit-o atât de disperat, pe acea Prudence a scrisorilor. Unde era? De ce se ascundea de el?

Visurile nopţii îl purtau prin păduri întunecoase, căutând printre muri şi ferigi, strecurându-se prin spaţiile înguste dintre copaci, în timp ce urmărea

silueta palidă a unei femei. Întotdeauna se afla în faţa lui, dar neputând niciodată să o atingă. Se trezea gâfâind furios, cu mâinile apucând singurătatea.

În timpul zilei, Christopher îşi rezolvă întâlnirile de afaceri şi angajamentele sociale. Aşa de multe camere mici, supraîncărcate şi supradecorate! Aşa de multe conversaţii fără scop! Aşa de multe evenimente fără nicio consecinţă! Nu putea să înţeleagă cum îl distraseră toate astea cândva. Şi se regăsea aducându-şi aminte de Crimeea cu un fel de nostalgie, de fapt cuprins de dor după timpul scurt când se simţise cu adevărat viu.

Chiar şi în luptă cu duşmanul, simţise cu el un fel de legătură, în efortul lor de a înţelege de ce au ajuns să se omoare unul pe altul. Cu aceşti patricieni înţepeniţi în hainele lor elegante şi fragilitatea lor sofisticată, nu se mai simţea înrudit, ci doar lipsit de simpatie. Ştia că e altfel. Şi mai ştia că şi ei simţeau asta.

Christopher înţelese cât de disperat era după ceva sau cineva familiar, atunci când deveni atrăgătoare perspectiva de a-şi vizita bunicul.

Lordul Annandale fusese întotdeauna un bunic sever, care intimida, niciodată cineva care să-şi cruţe comentariile nimicitoare. Niciunul din nepoţii Annandale, inclusiv vărul care cândva s-ar putea să moştenească titlul de lord, nu-l plăcuse de bătrânul ticălos. Cu excepţia lui John, desigur. Christopher se îndreptase în mod conştient în altă direcţie.

Se apropie de bunicul lui cu un amestec de

teamă şi compasiune ezitantă, știind că bătrânul trebuie că a fost devastat de moartea lui John.

La sosirea în luxoasa lui casă din Londra, Christopher fu condus în bibliotecă, unde fusese aprins focul în cămin, în ciuda faptului că se aflau în toiul verii.

— Dumnezeule, bunicule, rosti el când intră în bibliotecă, aproape bătând în retragere în faţa rafalei de căldură ce-l întâmpină. O să fierbem înăbuşit ca două găini în oală. Îndreptându-se spre fereastră o deschise şi inhală o gură de aer proaspăt. Ai putea cu uşurinţă să te încălzeşti, făcând o plimbare pe afară.

Bunicul se încruntă la el, dintr-un scaun de lângă cămin.

— Medicul m-a sfătuit să evit aerul de afară. Iar eu te-aş sfătui să-ţi negociezi moştenirea, înainte de a încerca să scapi de mine.

— Nu există nimic de negociat. Lasă-mi ce doreşti – sau nimic, dacă asta îţi face plăcere.

— Manipulator ca întotdeauna, bombăni Annandale. Presupui că voi face exact inversul celor spuse de tine.

Christopher zâmbi şi îşi scoase haina. O puse pe un scaun de alături, în timp ce se apropia de bunicul lui. Şi dădu mâna cu el, strângând degetele fragile şi reci în palma lui caldă.

— Bună, sir. Arăţi bine.

— Nu sunt bine, replică Annandale. Sunt bătrân. Să treci prin viaţă cu trupul ăsta, e ca şi cum ai încerca să navighezi pe o epavă.

Luând celălalt scaun, Christopher îşi studie

bunicul. Exista la Annandale o nouă delicateţe, cu pielea ca un polog de mătase mototolită întins peste o ramă de oţel. Ochii, totuşi, erau aceiaşi, strălucitori şi pătrunzători. Şi sprâncenele lui, în ciuda albeţii de zăpadă a părului, erau la fel de groase şi negre ca întotdeauna.

— Mi-a fost dor de tine, comentă Christopher cu un ton de surpriză uimită. Deşi nu pot să mă hotărăsc din ce cauză. Trebuie să fie privirea ta aspră – care mă transportă înapoi, în copilărie.

— Întotdeauna ai fost un drac împieliţat, îl informă Annandale, şi egoist până în măduva oaselor. Când am citit reportajele lui Russell, despre faptele tale eroice pe câmpul de bătaie, am fost sigur că te-a confundat cu altcineva.

Christopher râmji.

— Dacă m-am purtat eroic, a fost pur şi simplu accidental. Nu făceam decât să încerc să-mi salvez propria piele.

Un hârâit amuzat se auzi în pieptul bătrânului, înainte de a-l putea împiedica. Sprâncenele îi coborâră.

— Te-ai comportat cu onoare, se pare. Se vorbeşte despre un rang de cavaler, ce ţi-a fost decernat. Până la urmă, poate ai să încerci să fii receptiv la invitaţiile reginei. Refuzul tău de a sta la Londra, după întoarcerea din Crimeea, nu a fost bine văzut.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

— N-am vrut să-i distrez pe oameni, ca un fel de maimuţă dresată. Nu sunt cu nimic deosebit de miile de bărbaţi, care au făcut ceea ce se

presupunea că trebuia să facă.

— O astfel de modestie e ceva nou la tine, observă alene bunicul lui. Este veritabilă, sau mai ales în beneficiul meu?

Rămânând într-o tăcere morocănoasă, Christopher trase iritat de cravată, o desfăcu şi o lăsă să-i atârne de gât. Şi cum asta nu-l ajută să se răcorească, se duse la fereastra deschisă.

Se uită în jos, la stradă. Era aglomerată şi plină de zarvă – în lunile mai calde, oamenii trăiau în public – şezând sau stând în picioare în uşă, mâncând, bând şi vorbind, în timp ce vehiculele şi copitele cailor stârneau un praf fierbinte şi fetid. Atenţia lui Christopher fu atrasă de un câine, care se afla în spatele unei cotigi, în timp ce stăpânul lui conducea poneiul ce se spetea, de-a lungul străzii principale. Gândindu-se la Albert, fu cuprins de remuşcări. Ar fi vrut să-l fi adus şi pe el la Londra.

Dar nu. Gălăgia şi restricţiile l-ar fi înnebunit pe bietul Albert. Îi era mai bine acolo, la ţară.

Îşi întoarse atenţia spre bunicul lui, realizând că acesta spunea ceva.

— … am reconsiderat problema moştenirii tale. Iniţial am pus deoparte foarte puţine pentru tine. Partea leului era, desigur, pentru fratele tău. Dacă a existat vreodată un bărbat, care merita Riverton mai mult decât John Phelan, eu încă nu l-am întâlnit.

— De acord, rosti Christopher calm.

— Dar acum a plecat, fără să lase un urmaş, rămânând astfel doar tu. Şi cu toate că, acum caracterul tău dă semne de îmbunătăţire, nu sunt

convins că meriţi Riverton.

— Nici eu. Christopher făcu o pauză. Nu vreau nimic ce ai intenţionat iniţial să-i dai lui John.

— Am să-ţi spun ce vei primi, indiferent ce vrei tu. Tonul lui Annandale era ferm, dar nu lipsit de amabilitate. Ai responsabilităţi, băiete, şi astea nu pot fi îndepărtate sau evitate. Dar, înainte de a-ţi expune modul de acţionare, vreau să te întreb ceva.

Christopher îl privi inexpresiv.

— Da, sir.

— De ce ai luptat, aşa cum ai făcut-o? De ce ţi-ai riscat viaţa aşa de des? Ai făcut-o pentru binele ţării?

Christopher sforăi dezgustat.

— Războiul n-a fost pentru binele ţării. A fost făcut în beneficiul intereselor particulare mercantile şi alimentat de vanitatea politicienilor.

— Atunci, ai luptat pentru glorie şi medalii?

— Deloc.

— Atunci, de ce?

În linişte, Christopher căută printre posibilele răspunsuri. Descoperind adevărul, îl examină cu o resemnare obosită, înainte de a răspunde:

— Tot ce am făcut a fost pentru oamenii mei. Pentru cei fără grade, care au intrat în armată pentru a evita foamea sau azilul de săraci. Şi pentru ofiţerii tineri, care aveau experienţă şi serveau de mult, dar nu au avut mijloace să-şi cumpere un mandat militar. Am primit comanda, doar pentru că am avut bani să o cumpăr, nu din cauza vreunui merit. Absurd. Iar oamenii din

compania mea, bieţii ticăloşi, se presupunea că trebuie să mă urmeze, chiar dacă m-aş fi dovedit incompetent, imbecil, sau laş. Nu aveau de ales, depindeau de mine. Şi deci, nici eu n-am avut de ales, ci doar să încerc să fiu comandantul de care aveau nevoie. Am încercat să-i menţin în viaţă. Ezită. Dar am eşuat mult prea des. Şi acum, mi-ar plăcea ca cineva să-mi spună cum să trăiesc în continuare, cu moartea lor pe conştiinţă. Fixându-şi privirea – fără să vadă – pe o pată depărtată a covorului, se auzi spunând: nu vreau Riverton. Mi s-au dat destule lucruri, pe care nu le-am meritat.

Annandale îl privi într-un fel, cum nu o făcuse niciodată înainte, speculativ şi aproape amabil.

— De aceea o vei avea. Nu voi diminua cu niciun ban, sau cu un centimetru de teren, ceea ce voiam să-i dau lui John. Pun pariu că vei avea grijă de arendaşii şi de muncitorii tăi, cu acelaşi simţ al responsabilităţii, pe care l-ai avut faţă de oamenii tăi. Făcu o pauză. Poate că tu şi Riverton vă veţi face bine unul altuia. Era destinată să fie povara lui John. Acum e a ta.

*

Când un august lent şi fierbinte se instală peste Londra, duhoarea adunată începu să-i alunge pe locuitorii oraşului spre aerul mai dulce de la ţară. Christopher era mai mult decât gata să se întoarcă în Hampshire. Devenise clar că Londra nu-i făcuse bine deloc.

Aproape în fiecare zi se luptase cu imagini ce

năvăleau peste el de nicăieri, spaime, dificultăţi de concentrare. Coşmaruri şi sudoare când dormea, melancolie când era treaz. Auzea sunetul armelor şi al şrapnelelor, când nu exista nicăieri aşa ceva, simţea bătăile inimii începând să bubuie şi mâinile să-i tremure fără motiv. Era imposibil să-şi coboare garda, indiferent de circumstanţe. Îşi vizitase vechii prieteni din regiment, dar când a făcut tentativa să întrebe dacă sufereau de aceleaşi misterioase indispoziţii, se lovi de o tăcere absolută. Era ceva ce nu putea fi discutat. Era ceva de care trebuia să te ocupi personal, singur, în orice fel ar fi putut să cedeze.

Singurul lucru care ajuta era alcoolul tare. Christopher şi-l administra, până când confortul cald şi întunecat al alcoolului îi liniştea creierul înnebunit. Şi încerca să-i calculeze efectele, aşa încât să poată fi treaz când trebuia. Ascunzându-şi cât de bine putea nebunia, ce depăşea limitele raţiunii, se întreba când şi cum, sau dacă se va simţi vreodată mai bine.

În ce o privea pe Prudence… era un vis pe care trebuia să-l lase să dispară. O iluzie pierdută. O parte din el murea puţin câte puţin, de fiecare dată când o vedea. Nu simţea o dragoste adevărată pentru el, asta era clar. Nimic asemănător cu ceea ce scrisese. Poate în efortul de a-l distra, selectase fragmente din romane sau piese şi le copiase în scrisorile ei. Crezuse într-o iluzie.

Ştia că Prudence şi părinţii ei au sperat că îi va cere mâna, acum că Sezonul se apropia de sfârşit. Mama ei, îndeosebi, sugerase indirect căsătoria,

zestrea, promisiunea unor copii frumoşi şi liniştea căminului. Totuşi, el nu era în situaţia de a fi un soţ corespunzător, pentru nimeni.

Cu o teamă amestecată cu uşurare, Christopher se duse la reşedinţa din Londra a familiei Mercer, pentru a-şi lua rămas bun. Când ceru permisiunea să vorbească între patru ochi cu Prudence, mama ei îi părăsi, lăsându-i în salon câteva minute, cu uşa rămasă în mod vădit deschisă.

— Dar... dar... rosti Prudence panicată, când îi spuse că părăsea oraşul, n-ai să pleci fără să vorbeşti întâi cu tata, nu-i aşa?

— Despre ce să vorbesc cu tatăl tău? întrebă Christopher, cu toate că ştia.

— Am crezut că vrei să-i ceri permisiunea de a-mi face curte în mod oficial, rosti Prudence părând indignată.

El privi direct în ochii verzi.

— În acest moment, nu am libertatea să fac asta.

— *Nu ai libertatea*? Prudence sări în sus obligându-l şi pe el să se ridice şi îi aruncă o privire de furie nedumerită. Ba sigur că ai. Nu există altă femeie, nu-i aşa?

— Nu.

— Problemele tale de afaceri sunt rezolvate, cu moştenirea e în ordine?

— Da.

— Atunci nu mai există niciun motiv să aştepţi. În mod cert, ai dat tuturor impresia că îţi pasă de mine. În special când te-ai întors, la început – mi-ai

spus de atâtea ori cât de mult ai dorit să mă vezi, ce mult am însemnat pentru tine... De ce ţi s-a răcit pasiunea?

— M-am aşteptat – am sperat – că vei fi ca aceea care erai în scrisori. Christopher făcu o pauză privind-o de aproape. M-am întrebat adesea... te-a ajutat cineva să le scrii?

Cu toate că Prudence avea o faţă de înger, furia din ochii ei era exact opusul unei seninătăţi cereşti.

— O! De ce mă întrebi mereu de aceste scrisori stupide? Erau doar cuvinte. Cuvintele nu înseamnă nimic!

„M-ai făcut să înţeleg că, cuvintele sunt lucrurile cele mai importante din lume...”

— Nimic, repetă Christopher privind-o.

— Da. Prudence păru uşor calmată, când văzu că-i captase întreaga atenţie. Sunt aici, Christopher. Sunt reală. Acum nu mai ai nevoie de scrisorile alea afurisite. Mă ai pe *mine*.

— Dar ce a fost când mi-ai scris despre qintesenţă? întrebă el. N-a însemnat nimic?

— Despre... Prudence se uită la el roşind. Nu-mi amintesc ce am vrut să spun cu asta.

— Cel de al cincilea element, după Aristotel, îi reaminti el amabil.

Culoarea ei pieri, lăsând-o albă ca hârtia. Arăta ca un copil vinovat, prins asupra unei pozne.

— Ce are asta de a face cu noi? ţipă ea, găsindu-şi refugiul în furie. Vreau să vorbesc despre ceva real. Cui îi pasă de Aristotel?

„Îmi place ideea că există puţin din lumina

stelară în fiecare din noi…”

Nu ea scrisese vreodată aceste cuvinte.

Pentru o clipă Christopher fu incapabil să reacţioneze. Un gând urmă celuilalt, fiecare conectându-se scurt, ca mâinile sportivilor în cursa de ştafetă. O cu totul altă femeie îi scrisese… cu consimţământul lui Prudence… fusese amăgit… Audrey trebuie că a ştiut… fusese determinat să-i pese… apoi scrisorile s-au oprit. *De ce*?

„*Nu sunt cine crezi tu că sunt…*”

Christopher îşi simţi gâtul şi pieptul strângându-se şi auzi un scrâşnet, ceva ce suna ca un hohot de râs.

Râdea şi Prudence, un sunet plin de uşurare. Nu avea nici pe departe idee, ce îi cauzase lui amuzamentul acela amar.

Au vrut să-l prostească? Se intenţionase asta, ca o răzbunare pentru vreo greşeală trecută? Pentru Dumnezeu, va afla cine a făcut-o şi de ce.

A iubit şi a fost trădat de cineva, al cărui nume nici nu-l cunoştea. Încă o mai iubea – asta era partea de neiertat. Şi va plăti, indiferent cine era.

Era bine să ai din nou un scop, să vânezi pe cineva cu intenţia de a-i face rău. Era ceva familiar. Era ceva ce semăna cu el.

Zâmbetul lui, subţire ca lama de cuţit, îi tăie furia rece.

Prudence îl privea nesigură.

— Christopher? se bâlbâi ea. La ce te gândeşti?

Se îndreptă spre ea şi o prinse de umeri, gândindu-se o secundă ce uşor ar fi fost să-şi alunece mâinile în sus, pe gâtul ei, şi să o

sugrume. Îşi modelă gura într-un zâmbet fermecător.

— Ai dreptate, rosti el. Cuvintele nu sunt importante. Asta e ceea ce e important. O sărută încet, expert, până când îi simţi trupul subţire relaxându-se lipit de el. Prudence scoase un mic sunet de încântare, înnodându-şi braţele în jurul gâtului său. Înainte de a pleca în Hampshire, murmură Christopher lângă obrazul ei îmbujorat, am să-i cer tatălui tău permisiunea de a te curta oficial. Asta îţi place?

— O, da, ţipă Prudence cu faţa radiind. O, Christopher… am inima ta?

— Ai inima mea, rosti Christopher inexpresiv ţinând-o aproape, în timp ce privirea lui rece se fixă pe un punct îndepărtat, dincolo de fereastră.

Cu excepţia faptului că, nu-i mai rămăsese deloc inimă, pe care să i-o dea.

*

— Unde e? au fost primele cuvinte ale lui Christopher adresate lui Audrey, în momentul în care a ajuns la casa părinţilor ei din Kensington.

Furia lui nu păru să o impresioneze pe cumnată.

— Te rog nu te încrunta la mine. Despre ce vorbeşti?

— Prudence a pus scrisorile în mâna ta, sau altcineva ţi le-a dat?

— O! Audrey rămase senină. Stând pe divanul din salon, apucă un cerc cu lucru de mână şi

examină o porţiune de broderie. Deci, până la urmă ai realizat că nu Prudence le-a scris. Ce a dat-o de gol?

— Faptul că ştia conţinutul scrisorilor mele, dar nimic despre cele pe care le-a trimis *ea*. Christopher se aplecă spre ea privind-o feroce. A fost una din prietenele ei, nu-i aşa? Spune-mi care.

— Nu pot face nicio afirmaţie.

— Beatrix Hathaway a făcut parte din complot?

Audrey îşi dădu ochii peste cap.

— De ce ar fi vrut Beatrix să ia parte la ceva de genul acesta?

— Răzbunare. Pentru că odată am spus că aparţine grajdurilor.

— Ai negat că ai fi spus asta.

— *Tu* ai zis că aşa am spus! Pune jos cercul ăla cu broderie, ori jur că îţi fac guler din el. Înţelege ceva, Audrey. Sunt plin de cicatrice din cap până în picioare. Am fost împuşcat, înjunghiat, împuns cu baioneta, străpuns de şrapnele şi tratat de doctori atât de beţi, încât abia puteau să se ţină pe picioare. O pauză sălbatică. Şi nimic din toate astea nu m-a rănit aşa!

— Regret, rosti Audrey cu un ton supus. N-aş fi fost niciodată de acord, cu niciun fel de schemă, dacă aş fi crezut că-ţi va cauza vreo neplăcere. A început ca un act de amabilitate. Cel puţin asta e ceea ce am crezut eu.

Amabilitate! Christopher era revoltat de ideea că a fost privit ca un obiect de care să-ţi fie milă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai ajutat să fiu amăgit?

— Nici nu prea am fost conştientă de asta, se înflăcără ea. Eram pe jumătate moartă de grijă pentru John – nu mâncam, nu dormeam – şi eram epuizată. Nu m-am gândit prea mult la toate astea, decât pentru a hotărî că nu va dăuna nimănui dacă-ţi scrie.

— Ba mi-a dăunat, afurisită să fii!

— Ai vrut să crezi că e Prudence, îl acuză ea. Altfel ţi-ai fi dat seama, în mod clar, că nu ea era autoarea scrisorilor.

— Eram în mijlocul unui război sângeros. Nu aveam timp să examinez gerunziul şi prepoziţiile, în timp ce-mi târam fundul din tranşee în tranşee…

Fu întrerupt de o voce din prag.

— Audrey! Era Gavin, unul din fraţii ei, înalt şi voinic. Se rezemă neglijent de tocul uşii, aruncându-i lui Christopher o privire de avertizare. E imposibil să nu se audă în toată casa zarva stârnită de cearta voastră. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulţumesc, afirmă fermă Audrey. Pot să mă descurc şi singură, Gavin.

Fratele ei zâmbi uşor.

— De fapt, pe Phelan l-am întrebat.

— Nici el n-are nevoie de ajutor, rosti Audrey cu demnitate. Te rog lasă-ne singuri câteva minute, Gavin. Avem ceva important de discutat.

— Foarte bine, dar n-am să merg prea departe.

Oftând, Audrey se uită după super-protectorul ei frate, apoi îşi întoarse atenţia spre Christopher.

El o fixa îndârjit.

— Vreau un nume.

— Numai dacă juri că n-ai să-i faci niciun rău

acestei femei.

— Jur.

— Jură pe mormântul lui John, insistă ea. Interveni o tăcere îndelungată. E clar, rosti cruntă Audrey. Dacă nu poţi să fii sigur că n-ai să-i faci niciun rău, eu categoric nu pot să-ţi spun cine e.

— E măritată? În glasul lui intervenise un sunet răguşit.

— Nu.

— E din Hampshire? Audrey ezită, înainte de a face un semn prudent din cap. Spune-i că am s-o găsesc, anunţă el. Şi, când am să reuşesc, o să regrete. În liniştea tensionată ce urmă, se îndreptă spre uşă aruncând o privire peste umăr. Între timp, poţi să fii prima care mă felicită, adăugă el. Prudence şi cu mine suntem aproape logodiţi.

Audrey deveni cenuşie.

— Christopher… ce fel de joc e ăsta?

— Ai să afli, veni răspunsul lui rece. Tu şi misterioasa ta prietenă o să vă distraţi – se pare că amândurora vă plac jocurile.

Capitolul 14

— Ce dracu’ mâncaţi acolo? Leo, lord Ramsay, se afla în salonul familiei din Casa Ramsay, uitându-se la gemenii lui cu părul negru, Edward şi Emmaline, care se jucau pe covor.

Soţia lui, Catherine, care îi ajuta pe bebeluşi să construiască turnuri, ridică ochii cu un zâmbet.

— Mănâncă biscuiţi.

— De ăştia? Leo se uită la un bol de pe masă,

cu nişte biscuiţi mici şi cafenii. Arată revoltător de asemănători cu cei cu care Beatrix hrăneşte câinele.

— Asta pentru că chiar de aceia sunt.

— Sunt… Dumnezeule mare, Cat! Ce ţi-a trecut prin cap! Lăsându-se pe vine, Leo încercă să ia un biscuit umed de la Edward.

Eforturile lui se izbiră de un ţipăt indignat.

— E al meu! strigă Edward strângând şi mai tare în mână biscuitul.

— Dă-mi-l mie, protestă Catherine. Gemenilor le cresc dinţii şi biscuiţii aceştia sunt tari. Nu există nimic dăunător în ei.

— De unde ştii tu asta?

— L-a făcut Beatrix.

— Beatrix nu găteşte. După cunoştinţele mele, abia dacă poate să întindă untul pe pâine.

— Nu gătesc pentru oameni, rosti veselă Beatrix sosind în salon cu Albert tropăind după ea. Dar pentru câini, da.

— Normal. Leo luă un biscuit din grămada cafenie din bol, examinându-l cu atenţie. Te-ar deranja să-mi spui din ce ingrediente sunt făcute obiectele astea dezgustătoare?

Ca pentru a sublinia situaţia, sconcsul de companie al lui Beatrix, Dodger, sări ca fulgerul la Leo, îi apucă biscuitul din mână şi se strecură sub un scaun alăturat.

Catherine râse încet, când văzu expresia lui Leo.

— Sunt făcuţi din aceleaşi ingrediente ca biscuiţii pentru dinţi, my lord.

— Foarte bine, rosti întunecat Leo. Dar dacă gemenii încep să latre şi să-şi îngroape jucăriile, voi şti pe cine să dau vina. Se ghemui pe podea, alături de fiica lui.

Emmaline îi adresă un zâmbet ud şi împinse biscuitul ei umed spre gura lui.

— La Papa.

— Nu, mulţumesc, iubito. Dându-şi seama că Albert îi amuşina umărul, Leo se întoarse pentru a-l mângâia. Ăsta e câine, sau măturică de stradă?

— E Albert, replică Beatrix.

Câinele se aşează imediat alături de el, cu coada bătând ritmic în duşumea.

Beatrix zâmbi. Cu trei luni în urmă, o astfel de scenă ar fi fost de neimaginat. Albert ar fi fost aşa de ostil şi îngrozit, că ea n-ar fi îndrăznit să-l lase în apropierea copiilor.

Dar cu răbdare, dragoste şi disciplină – să nu mai menţionăm un mare ajutor din partea lui Rye – Albert devenise cu totul alt câine. Treptat se obişnuise cu activitatea obişnuită a gospodăriei, inclusiv cu prezenţa celorlalte animale. Acum întâmpina tot ce era nou cu curiozitate, mai curând decât cu frică şi agresivitate.

Câştigase şi ceva în greutate, care-i era atât de necesară, arătând sănătos şi cu părul lucios. Beatrix îl îngrijea sârguincios, periind şi tunzând blana în mod regulat, dar lăsându-i adorabilele mustăţi, care dădeau feţei lui o expresie excentrică. Când Beatrix îl plimba pe Albert prin sat, copiii se adunau în jurul lui şi el se supunea fericit mângâierilor lor. Îi plăcea să se joace şi să

facă aport. Fura papuci şi încerca să-i îngroape, când nimeni nu se uita la el. Pe scurt, era un câine absolut normal.

Deşi Beatrix încă se mai usca de dorul lui Christopher, încă era disperată după el, descoperise că cel mai bun remediu pentru suferinţele inimii era să încerce să fie de folos celorlalţi. Existau întotdeauna oameni care aveau nevoie de ajutor, inclusiv arendaşii şi sătenii de pe pământurile Ramsay. Şi, cu sora ei Win în Irlanda, şi Amelia ocupată cu gospodăria, Beatrix era singura surioară care avea timp şi mijloace pentru activităţi caritabile. Le ducea alimente celor bolnavi şi săraci din sat, îi citea unei femei bătrâne cu vederea slăbită şi deveni implicată în acţiunile bisericii locale. Beatrix descoperi că această activitate avea satisfacţiile ei. Când era ocupată, era departe de a cădea în melancolie.

Acum, privindu-l pe Albert împreună cu Leo, Beatrix se întreba cum ar reacţiona Christopher văzând schimbările petrecute în câine.

— Este un nou membru al familiei? întrebă Leo.

— Nu, mai curând un oaspete, replică Beatrix. Aparţine căpitanului Phelan.

— L-am văzut pe Phelan cu câteva ocazii în timpul Sezonului, remarcă Leo. Un zâmbet îi înflori pe buze. I-am spus că, dacă insistă să câştige la cărţi de fiecare dată când jucăm, în viitor va trebui să-l evit.

— Cum era căpitanul Phelan când l-ai văzut? întrebă Beatrix sperând să pară rezervată. Arăta bine? Era în toane bune?

Catherine răspunse gânditoare.

— Părea să fie sănătos şi în mod cert încântător. Era adesea văzut în compania Prudencei Mercer.

Beatrix simţi un îngrozitor junghi de gelozie. Îşi întoarse privirile.

— Ce drăguţ, rosti ea cu voce înăbuşită. Sunt sigură că făceau o pereche frumoasă.

— Există şi un zvon de logodnă, adăugă Catherine. Îi aruncă un zâmbet aţâţător soţului ei. Poate căpitanul Phelan va sucomba până la urmă, în faţa iubirii unei femei bune.

— În mod cert, a sucombat în faţa a destul de multe alte genuri de femei, replică Leo cu un aer de mironosiţă, care o făcu pe ea să izbucnească în râs.

— Hopa! Aşa ai umblat şi tu după toate femeile? îl acuză Catherine cu ochii sclipind.

— A fost de mult, în trecut, o informă Leo.

— Femeile rele sunt mai distractive? întrebă Beatrix.

— Nu, draga mea. Dar unii au nevoie de ele, pentru contrast.

Beatrix fu abătută tot restul după-amiezii, simţindu-se mizerabil în sinea ei, la gândul apropierii lui Christopher de Prudence. Logodiţi. Căsătoriţi, împărţind acelaşi nume.

Împărţind acelaşi pat.

Până acum nu fusese niciodată geloasă şi era agonizant. Era ca o moarte lentă, prin otrăvire. Prudence petrecuse vara curtată de un soldat frumos şi un erou, în timp ce Beatrix îşi petrecuse

vara cu câinele lui.

Şi în curând va veni să-l recupereze pe Albert, iar ea nu va rămâne nici măcar cu câinele.

*

Imediat după întoarcerea sa la Stony Cross, Christopher află că Beatrix Hathaway l-a furat pe Albert. Servitorii nici măcar nu au avut decenţa de a se arăta plini de regret, spunând nişte poveşti rizibile despre câine, care a fugit, iar Beatrix a insistat să-l ia.

Deşi era sătul de călătoria de douăsprezece ore de la Londra, murea de foame, era plin de praful călătoriei şi în toane incredibil de rele, Christopher se trezi călărind spre Casa Ramsay. Era timpul să pună capăt, o dată pentru totdeauna, amestecului lui Beatrix.

Se lăsase seara când ajunse la Casa Ramsay, umbrele târându-se prin pădure, până când copacii deveniră ca nişte cortine date deoparte, pentru a dezvălui imaginea casei. Ultimele urme de lumină dădeau o strălucire roşcată cărămizilor şi sclipeau pe geamurile cu multe ochiuri. Cu încântătoarea linie neregulată a acoperişului şi cu coşurile căminelor, casa părea că crescuse din pământul fertil al comitatului Hampshire, ca şi cum făcea parte din pădure, un obiect viu ce în jos îşi trimitea rădăcinile, iar în sus se ridica spre cer.

Pe afară, se vedea agitaţia obişnuită a personalului, valeţi, grădinari şi oamenii de la grajd, care acum se retrăgeau spre interior, după

munca zilei. Animalele erau duse în şură, caii în grajd. Un scurt interval, Christopher făcu pauză pentru a aprecia situaţia. Se simţea pe dinafară, un intrus.

Hotărât să-şi facă vizita scurtă şi eficientă, Christopher călări spre intrare, dădu frâul unui valet şi se îndreptă cu paşi mari spre uşa din faţă.

Menajera veni să-l salute şi el ceru să o vadă pe Beatrix.

— Familia ia cina, sir… începu menajera.

— Nu-mi pasă. Ori o aduci pe domnişoara Hathaway la mine, ori am să o găsesc eu însumi. Deja hotărâse că gospodăria Hathaway nu va putea face nimic, pentru a-i abate sau a-i distrage atenţia. Fără îndoială că, după o vară petrecută cu câinele lui cel rău, o să i-l restituie pe Albert fără remuşcări. În ceea ce o privea pe Beatrix – spera că va încerca să-l oprească, astfel încât el să poată să-i clarifice câteva lucruri.

— Eşti amabil să aştepţi în salonul din faţă, sir?

Christopher clătină din cap fără o vorbă.

Părând tulburată, menajera îl lăsă în holul de la intrare.

Nu după mult timp, apăru Beatrix. Era îmbrăcată cu o rochie albă făcută din volane subţiri ce fluturau şi cu corsajul înfăşurat complicat peste curbele sânilor. Satinul diafan al pielii pieptului şi a braţelor dădea impresia că acestea ar fi fost făcute din mătase albă.

Pentru o femeie care-i furase câinele, era remarcabil de calmă.

— Căpitane Phelan. Se opri în faţa lui cu o

reverenţă graţioasă.

Christopher o privea fascinat, încercând să-şi menţină în continuare furia atât de îndreptăţită, dar aceasta îi fugise, ca nisipul printre degete.

— Unde sunt pantalonii? se trezi întrebând cu voce răguşită.

Beatrix zâmbi.

— M-am gândit că în curând ai să vii să-l iei pe Albert şi nu voiam să te ofensez îmbrăcând haine bărbăteşti.

— Dacă erai aşa de îngrijorată să nu mă ofensezi, te-ai fi gândit de două ori înainte de a-mi răpi câinele.

— Nu l-am răpit. A venit cu mine de bunăvoie.

— Trebuie să-ţi amintesc că te-am avertizat să stai departe de el.

— Da, ştiu. Tonul ei era pocăit. Dar Albert a preferat să stea aici pe timpul verii. Apropo, s-a simţit foarte bine cu noi. Făcu o pauză uitându-se la el. Ce mai faci?

— Sunt epuizat, răspunse scurt Christopher. Tocmai am sosit de la Londra.

— Bietul om! Trebuie că eşti flămând. Vino să cinezi cu noi.

— Mulţumesc, dar nu. Tot ce vreau este să-mi iau câinele şi să mă duc acasă. *Şi să beau până o să amorţesc*. Unde e Albert?

— Va fi aici într-o clipă. Am rugat-o pe menajeră să-l aducă.

Christopher clipi.

— Nu-i e frică de el?

— De Albert? O ceruri, nu, toată lumea îl adoră.

Ideea că cineva, *oricine*, îl adoră pe agresivul lui câine era greu de digerat. Aşteptându-se să primească un inventar al tuturor stricăciunilor făcute de Albert, Christopher îi aruncă o privire inexpresivă.

Tocmai atunci sosi şi menajera, cu un câine ascultător şi îngrijit, care tropăia pe lângă ea.

— Albert? chemă Christopher.

Câinele îl privi cu urechile ciulite. Faţa lui mustăcioasă se schimbă, ochii îi străluciră de emoţie. Fără să ezite, Albert se lansă înainte, cu un lătrat fericit. Christopher îngenunche pe duşumea, luând în braţe un câine vesel ce da din coadă. Albert se întinse să-l lingă, scânci şi sări de mai multe ori pe el.

Christopher fu copleşit de o senzaţie de înrudire şi de uşurare. Strângând mai aproape trupuşorul cald şi tare, îi şopti numele şi îl mângâie energic, iar Albert răspunse scheunând şi tremurând.

— Mi-ai lipsit, Albert. Bun băiat! Ăsta-i băiatul meu! Incapabil să se stăpânească, Christopher îşi îngropă faţa în blana aspră. Era distrus din cauza vinovăţiei, umilit de faptul că, cu toate că îl abandonase pe Albert toată vara, câinele nu-i reproşa nimic, urându-i doar un bun sosit nerăbdător. Am fost plecat prea mult, continuă să murmure Christopher privind în ochii aceia căprui însufleţiţi. N-am să te mai părăsesc. Îşi mută privirea spre Beatrix. A fost o greşeală să-l las, rosti el supărat.

Ea îi zâmbi.

— Albert nu s-a supărat. A greşi e omeneşte, a ierta e câineşte.

Neîncrezător, Christopher simţi cum un zâmbet de răspuns îi ridică rapid colţurile buzelor. Continuă să mângâie câinele, curat şi lucios.

— Ai avut mare grijă de el.

— Se comportă mult mai bine decât înainte, rosti ea. Acum poţi să-l iei peste tot.

Ridicându-se în picioare, Christopher se uită la ea.

— De ce ai făcut asta? întrebă blând.

— Merita să fie salvat. Fiecare poate vedea asta.

Înţelegerea dintre ei deveni de nesuportat. Inima lui Christopher lucra din greu, cu bătăi neregulate. Ce frumoasă era, în rochie albă! Radia o feminitate sănătoasă, foarte diferită de fragilitatea la modă a femeilor din Londra. Se întreba cum ar fi să o ducă în patul lui, dacă ar fi tot atât de directă în pasiune, cum era în orice altceva.

— Rămâi la masă, îl îndemnă ea.

El clătină din cap.

— Trebuie să plec.

— Ai mânca deja?

— Nu, dar voi găsi ceva acasă, în cămară.

Albert se aşezase şi îi privea cu atenţie.

— Ai nevoie de o masă corespunzătoare, după un voiaj atât de lung.

— Domnişoară Hathaway... Dar respiraţia i se opri când Beatrix îl apucă de braţ cu ambele mâini, una de încheietură şi alta de cot. Şi trase blând.

Simţi asta până jos, în vintre, trupul lui răspunzând activ la atingerea ei. Plictisit şi stârnit, se uită în ochii ei albaştri profunzi.

— Nu vreau să vorbesc cu nimeni, spuse el.

— Sigur că nu. E perfect în ordine. Îl trase din nou uşor. Vino!

Şi astfel, Christopher se trezi mergând alături de Beatrix, trecând prin holul de la intrare şi de-a lungul unui culoar împodobit cu tablouri. Albert tropăia după ei, fără zgomot.

Când intrară în sufrageria inundată de lumini, Beatrix îi dădu drumul la braţ. Masa era încărcată cu argintărie cristale, precum şi cu o mare cantitate de mâncare. Îi recunoscu pe Leo, lord Ramsay şi soţia lui, ca şi pe Rohan şi Amelia. Băiatul cu părul negru, Rye, stătea de asemenea la masă. Oprindu-se în prag, Christopher făcu o plecăciune şi spuse stingherit:

— Iertaţi-mă, am venit doar să…

— L-am invitat pe căpitanul Phelan să ni se alăture, anunţă Beatrix. Nu vrea să vorbească. Nu-i puneţi întrebări directe, dacă nu e absolut necesar.

Restul familiei primi această declaraţie neortodoxă fără să clipească. Un valet fu trimis să mai aducă un tacâm.

— Haide, Phelan, rosti cu lejeritate Leo. Ne plac oaspeţii tăcuţi – asta ne permite să vorbim noi mai mult. Oricum, stai jos şi nu spune nimic.

— Şi dacă reuşeşti, adăugă Catherine cu un zâmbet, încearcă să te arăţi impresionat de mintea şi inteligenţa noastră.

— Voi încerca să particip la conversaţie, se

aventură Christopher, dacă pot să mă gândesc la ceva interesant.

— Asta nu ne va opri pe noi, restul, remarcă Cam.

Christopher se aşează pe un scaun gol de lângă Rye. O farfurie generos încărcată şi un pahar cu vin îi fură puse în faţă. Doar după ce începu să mănânce, realiză cât de înfometat era. În timp ce devora mâncarea excelentă – calcan prăjit, cartofi, stridii afumate învelite în şuncă crocantă – familia discuta politică şi afaceri ale moşiei, garnisite cu o serie de întâmplări din Stony Cross.

Rye se comporta ca un adult în miniatură. Asculta cu respect conversaţia, ocazional punea întrebări, la care ceilalţi răspundeau imediat. După câte ştia Christopher, era ceva neobişnuit să li se permită copiilor să stea la masă cu adulţii. Cea mai mare parte din familiile din înalta societate respectau obiceiul de a-i aşeza pe copii la masă, singuri în camera lor.

— Iei întotdeauna cina cu restul familiei? îl întrebă cu glas scăzut Christopher.

— De cele mai multe ori, şopti ca răspuns Rye. Nu le pasă, atâta timp cât nu vorbeşti cu gura plină şi nu te joci cu cartofii.

— Am să încerc să nu fac aşa ceva, îl asigură grav Christopher.

— Şi nu trebuie să-i dai de mâncare lui Albert, la masă, chiar dacă cere. Mătuşa Beatrix spune că numai o anumită mâncare e bună pentru el.

Christopher se uită la câinele lui, care stătea retras liniştit într-un colţ.

— Căpitane Phelan, întrebă Amelia observând direcţia privirii lui, ce crezi despre schimbarea petrecut în Albert?

— Aproape de neconceput, răspunse Christopher. M-am întrebat dacă era posibil să-l aduc de pe câmpul de bătaie, la viaţa paşnică de aici. Se uită la Beatrix, adăugând grav: Îţi sunt îndatorat.

Beatrix roşi şi zâmbi cu ochii în farfurie.

— Deloc.

— Sora mea a avut întotdeauna o remarcabilă măiestrie în privinţa animalelor, rosti Amelia. M-am întrebat de nenumărate ori ce s-ar întâmpla, dacă Beatrix şi-ar pune în cap să reformeze tot aşa şi un bărbat.

Leo rânji.

— Propun să găsim un pierde vară, realmente respingător şi imoral, şi să-l dăm pe mâna lui Beatrix. L-ar aduce pe calea cea bună, în două săptămâni.

— Nu am nicio dorinţă să reformez bipezi, interveni Beatrix. Patru picioare este minimul absolut. În afară de asta, Cam mi-a interzis să mai bag alte creaturi în şură.

— Cu mărimea ei? se minună Leo. Să nu spui că ai ocupat tot spaţiul?

— Cineva trebuie să tragă o linie, într-un fel, rosti Cam. Şi a trebuit să fac eu asta, după catâr.

Christopher se uită la Beatrix în alertă.

— Ai un catâr?

— Nu, rosti ea imediat. Poate că a fost în principal jocul luminii, dar părea că orice culoare îi

dispăruse de pe figură. Nu e nimic. Aşa e, da, am un catâr. Dar nu-mi place să vorbesc despre el.

— Mie îmi place să vorbesc despre el, se oferi voluntar şi inocent Rye. Hector e un catâr foarte drăguţ, dar are un spate slab, şi piciorul din spate strâmb. Nimeni nu l-a vrut după ce s-a născut, aşa că mătuşa Beatrix s-a dus la domnul Caird şi i-a spus…

— Numele lui e Hector? întrebă Christopher cu privirea fixată pe Beatrix.

Ea nu răspunse.

O senzaţia ciudată şi puternică i se răspândi lui Christopher în trup. Simţi cum fiecare fir de păr i se zbârleşte, simţi fiecare bătaie a pulsului din vene.

— Armăsarul de prăsilă îi aparţine domnului Mawdsley? întrebă el.

— De unde ştii? se auzi vocea lui Rye.

Răspunsul lui Christopher era blând.

— Cineva mi-a scris despre asta.

Ridicând paharul cu vin la buze, Christopher îşi luă privirea de pe faţa lui Beatrix, care şi-o păstrase cu grijă inexpresivă.

Nu s-a mai uitat la ea tot restul mesei.

Nu a putut, altfel şi-ar fi pierdut autocontrolul.

*

În timpul restului cinei, Beatrix fu aproape sufocată de greutatea propriei sale nelinişti. Nu regretase niciodată nimic în viaţă aşa de mult, ca faptul că îl îndemnase pe Christopher să rămână. Ce a putut el să creadă despre informaţia că ea

achiziţionase catârul domnului Caird şi îi dăduse acelaşi nume, ca animalului de companie din copilăria lui? Probabil că voia o explicaţie. Trebuia să treacă de asta, afirmând că era un fel de informaţie primită de la Prudence. *Presupun că numele mi-a rămas în cap*, *când l-a menţionat Pru*, va spune, când va fi cazul. *Şi e un nume frumos pentru un catâr*. *Sper că nu te deranjează*.

Da. Asta desigur va funcţiona, atâta timp cât ea va părea indiferentă faţă de întreaga problemă.

Dar cum putea cineva să pară indiferent, când era încolţit de panică.

Slavă Domnului, Christopher părea că şi-a pierdut interesul faţă de subiect. De fapt, nu o mai privise deloc, în loc de asta lansându-se într-o discuţie cu Leo şi Cam despre cunoştinţele comune de la Londra. Era relaxat şi zâmbea, chiar râse sincer la una din remarcile lui Leo.

Anxietatea lui Beatrix scăzu, când deveni evident că subiectul Hector fusese uitat.

Îi arunca lui Christopher priviri furişe, aşa cum făcuse toată seara, hipnotizată de aspectul lui. Era bronzat, aurit de soare, iar lumina lumânărilor descoperea şuviţe de aur în părul lui. Strălucirea galbenă făcea să scânteieze ţepii abia crescuţi de pe obrazul lui. Era fascinată de virilitatea naturală şi neliniştitoare, ascunsă sub calmul lui. Voia să se delecteze cu făptura lui, aşa cum cineva ar fugi pe afară, în plină furtună, lăsând elementele naturii să se dezlănţuie. Şi cel mai mult, tânjea să stea de vorbă cu el… să se studieze unul pe altul în mod deschis, cu ajutorul cuvintelor, să-şi împărtăşească

fiecare gând, fiecare secret.

— Sincerele mele mulţumiri pentru ospitalitate, rosti în final Christopher, la terminarea mesei. Am avut mare nevoie.

— Trebuie să te întorci curând, rosti Cam, mai ales să vezi fabrica de cherestea în funcţie. Am adus nişte inovaţii, pe care s-ar putea să vrei să le foloseşti cândva la Riverton.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea să le văd. Christopher se uită direct la Beatrix. Înainte de plecare, domnişoară Hathaway, mă întreb dacă nu vrei să-mi faci cunoştinţă cu catârul tău cel faimos. Manierele lui erau relaxate... dar ochii erau ai unui prădător.

Lui Beatrix i se uscă gura. Nu avea scăpare. Asta era foarte clar. Voia răspunsuri. Şi le va avea, ori acum, ori mai târziu.

— Acum? întrebă ea slab. În seara asta?

— Dacă nu te superi, rosti el cu un ton mult prea plăcut. Şura se află la mică distanţă de casă, nu-i aşa?

— Da, răspunse Beatrix ridicându-se de pe scaun. Bărbaţii de la masă se sculară la rândul lor. Rog scuzaţi-ne, nu va dura mult.

— Pot să vin cu voi? întrebă înflăcărat Rye.

— Nu, dragul meu, interveni Amelia. E timpul pentru baia de seară.

— Dar de ce trebuie să fac baie, dacă nu văd pe mine nicio murdărie?

— Aceia dintre noi care nu prea au avut timp pentru evlavie, răspunse Amelia cu un surâs, trebuie să accepte măcar să se cureţe.

*

Familia continuă să converseze uşor, până când Rye urcă la el şi Beatrix împreună cu căpitanul Phelan părăsiră casă, cu Albert pe urme.

După o tăcere generală, Leo a fost primul care a vorbit:

— A observat cineva…

— Da, îl întrerupse Catherine. Ce intenţionezi să faci?

— Încă nu m-am hotărât. Leo se încruntă şi luă o gură de porto. Nu e cineva pe care l-aş dori ca partener al lui Bea.

— Dar cu cine ai vrea să devină parteneră?

— Să mă spânzuri dacă ştiu, rosti Leo. Cineva cu interese similare. Poate veterinarul local.

— Are optzeci şi trei de ani şi e surd, rosti Catherine.

— Nu s-ar certa niciodată, sublinie Leo.

Amelia zâmbi şi mestecă încet în ceai.

— Deşi urăsc să admit, sunt de acord cu Leo. Nu despre veterinar, dar… Beatrix cu un soldat? Nu pare o combinaţie potrivită.

— Phelan şi-a dat demisia, rosti Cam. Nu mai e soldat.

— Şi dacă moşteneşte Riverton, cugetă Amelia, Beatrix ar avea toată pădurea la dispoziţie pentru hoinărit…

— Eu văd o asemănare între ei, zise Catherine gânditoare.

Leo ridică o sprânceană.

— Cum să semene, spune-mi te rog? Ei îi plac animalele, lui îi place să tragă cu puşca.

— Beatrix pune distanţă între ea şi restul lumii. E foarte atrăgătoare, dar totodată are individualitate, în felul ei. Văd aceleaşi calităţi şi la căpitanul Phelan.

— Da, afirmă Amelia. Ai perfectă dreptate, Catherine. În această privinţă, combinaţia pare foarte potrivită.

— Eu tot mai am rezerve, rosti Leo.

— Tu întotdeauna ai, replică Amelia. Dacă-ţi aminteşti, la început ai obiectat împotriva lui Cam, iar acum l-ai acceptat.

— Asta pentru că, cu cât mai mulţi cumnaţi achiziţionez, rosti Leo, cu atât mai bine arată Cam, în comparaţie.

Capitolul 15

În timp ce Beatrix şi Christopher se îndreptau spre grajd, nu schimbară niciun cuvânt. Luna acoperită de nori se afla jos pe cer, imaterială ca un cerc de fum în întuneric.

Beatrix era absurd de conştientă de sunetul respiraţiei ei, de zgomotul paşilor pe pietriş, de prezenţa masculină vitală de lângă ea.

Un băiat de la grajd le făcu un semn de salut, când intrară în interiorul cald şi întunecos. Obişnuiţi cu venirile şi plecările ei frecvente, grăjdarii învăţaseră să o lase să facă ce-i place.

Mirosul pătrunzător de grajd – fân, cai, nutreţ, bălegar – era combinat într-o mireasmă familiară şi

reconfortantă. În tăcere, îl conduse pe Christopher mai departe în interior, trecând pe lângă caii pur-sânge, un cal de birjă, o pereche de cai de trăsură. Animalele nechezară şi îşi întoarseră capetele după ei.

Beatrix se opri la boxa catârului.

— Acesta e Hector, zise ea.

Micul catâr veni spre ei să-i salute. În ciuda defectelor lui, sau poate din cauza lor, era o creatură adorabilă. Aspectul lui era formidabil, avea o ureche îndoită şi o mină calmă şi permanent veselă.

Christopher se întinse să-l mângâie şi el îşi apăsă botul în mâna lui. Gingăşia lui în contact cu animalul era liniştitoare. Poate că, gândi Beatrix plină de speranţă, nu e chiar aşa de furios, cât îi fusese ei de frică.

Inspirând adânc, mai spuse:

— Motivul pentru care l-am botezat Hector…

— Nu. Christopher se mişcă cu o iuţeală surprinzătoare, ţintuind-o de stâlpul boxei. Vocea lui fu joasă şi aspră: să începem cu asta: ai ajutat-o pe Prudence să scrie scrisorile alea?

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari, când se uită la faţa lui din umbră. Sângele îi năvăli în valuri şi o roşeaţă puternică i se răspândi pe sub piele.

— Nu, reuşi ea să spună. Nu am ajutat-o.

— Atunci cine?

— Nimeni n-a ajutat-o.

Era adevărat. Dar nu era adevărul întreg.

— Tu ştii ceva, insistă el. Şi ai să-mi spui ce.

Putea să-i simtă furia. Aerul era încărcat de ea.

Inima ei se zbătea ca a unei păsărele. Şi se lupta să-şi stăpânească un val de emoţie, aproape de nesuportat.

— Lasă-mă, rosti ea cu un calm excepţional. Nu îi faci bine nici unuia dintre noi cu acest comportament.

Ochii lui se îngustară periculos.

— Nu-ţi folosi pe mine, afurisita aia de voce cu care dresezi câinele.

— Nu e vocea cu care dresez câinele. Şi dacă eşti aşa hotărât să afli adevărul, de ce nu o întrebi pe Prudence?

— Am întrebat-o. M-a minţit. Aşa cum minţi şi tu acuma.

— Întotdeauna ai vrut-o pe Prudence, izbucni Beatrix. Acum o poţi avea. Ce importanţă mai au câteva scrisori?

— Am fost amăgit. Şi vreau să ştiu cum şi de ce.

— Mândrie, rosti Beatrix cu amărăciune. Asta e tot ce ai… mândria care ţi-a fost rănită.

Una din mâinile lui o apucă de păr, trăgând blând dar ferm. Un suspin scăpă din pieptul ei, când el îi dădu capul pe spate.

— Nu încerca să schimbi subiectul. Ştii ceva ce nu-mi spui. Mâna liberă ajunse la partea expusă a gâtului ei. Pentru o clipă, cât o bătaie de inimă, ea crezu că s-ar putea să o sugrume. În loc de asta, el o mângâie duios, degetul mare ajungând printr-o mişcare subtilă în adâncitura de la bază. Intensitatea propriei ei reacţii o ului.

Cu ochii pe jumătate închişi, Beatrix rosti slab:

— Încetează.

Luând frisonul ei de răspuns ca un semn de aversiune sau de frică, Christopher îşi înclină capul, până când respiraţia lui îi mângâie obrazul.

— Nu încetez, până nu aflu adevărul.

Niciodată. Dacă i l-ar spune, o va urî pentru felul în care l-a înşelat şi l-a abandonat. Unele greşeli nu pot fi iertate.

— Iadul să te ia, rosti Beatrix şovăitoare. Nu folosise în viaţa ei astfel de cuvinte.

— Sunt deja în iad. Trupul lui îl imobilizase pe al ei, picioarele lui presându-se printre faldurile fustelor.

Copleşită de vinovăţie, frică şi dorinţă, încercă să-i dea la o parte de pe gât mâna mângâietoare. Degetele lui se îngropară în părul ei, strângând scurt şi dureros. Gura lui era aproape de a ei. O imobiliză, cu toată puterea, forţa şi masculinitatea lui şi ea închise ochii, când simţurile i se calmară întunecate, într-o aşteptare neajutorată.

— Am să te fac să-mi spui, îl auzi ea mormăind.

Apoi o sărută.

Într-un anumit fel, gândi Beatrix ca prin ceaţă, Christopher pare să aibă impresia că ea îi va găsi sărutările atât de supărătoare, încât îi va mărturisi totul, numai să-l facă să înceteze. Nu putea să-şi închipuie cum ajuns el la o asemenea concluzie. Dar de fapt, ea nu putea nici măcar să gândească.

Gura lui se târî peste a ei cu mişcări suple, intime, până găsi o direcţie care să facă să devină cu desăvârşire neputincioasă. Îşi petrecu braţele după gâtul lui, ca să nu cadă pe duşumea de parcă

n-ar fi avut oase. Aducând-o şi mai aproape şi sprijinind-o de trupul lui tare, el o exploră încet, cu vârful limbii atingând, gustând.

Trupul ei se sprijini şi mai mult de al lui, când membrele îi deveniră grele de plăcere. Realiză momentul când furia lui fu eclipsată de pasiune, dorinţa schimbându-i-se într-o nevoie ardentă. Degetele i se îngropară în părul lui frumos, cu şuviţele grele şi vibrante în palmele ei. Cu fiecare respiraţie, inhala şi mai tare mirosul lui, urme de santal pe piele fierbinte de mascul.

Gura lui alunecă de pe a ei şi se îndreptă dură de-a lungul gâtului, trecând peste locurile sensibile care o făcură să se crispeze. Întorcându-şi faţa orbeşte, îi atinse urechea cu buzele. El trase adânc aer în piept şi îşi dădu capul pe spate. Mâna lui ajunse la maxilarul ei şi îl apucă ferm.

— Spune-mi ce ştii, ceru el cu respiraţia dogorându-i buzele. Ori am să fac ceva mai rău decât atât. Am să te am aici şi acum. Asta vrei?

De fapt…

Totuşi, amintindu-şi că aceasta se presupune că e o pedeapsă, o constrângere, Beatrix reuşi să rostească lipsită de vlagă:

— Nu. Opreşte-te. Gura lui o prădă din nou. Ea oftă şi se lipi de el.

O sărută mai dur, apăsându-i spatele de peretele din şipci al boxei, cu mâinile rătăcind indecent. Trupul ei era înlănţuit, comprimat şi ascuns în straturile de haine feminine, zădărnicindu-i încercările de *a* o mângâia.

Îmbrăcămintea lui însă, prezenta mult mai

puţine obstacole. Ea îşi strecură braţele în haina lui, încercând să-l atingă, trăgând înflăcărată de vestă şi de cămaşă. Ajungând pe sub bretele, reuşi să-i scoată cămaşa din pantaloni, materialul păstrând căldura trupului său.

Amândoi îşi pierdură răsuflarea, când degetele ei reci atinseră pielea fierbinte a spatelui lui. Fascinată, Beatrix exploră curbura muşchilor, reţeaua compactă de tendoane şi oase, puterea uimitoare existentă aproape de suprafaţă. Descoperi cicatricele, vestigii ale durerii şi supraviețuirii. Când dădu de o urmă vindecată, o acoperi tandru cu palma.

Un fior străbătu fiinţa lui. Christopher gemu şi îşi strivi gura de a ei, lipindu-i trupul de al lui, până când împreună descoperiră erotismul, cadenţa. Din instinct, Beatrix încercă să-l atragă în ea, sugându-i buzele şi limba.

Dar Christopher întrerupse brusc sărutul, gâfâind. Legănându-i capul în mâini, îşi apăsă fruntea de a ei.

— Tu ai fost? întrebă el răguşit. Nu-i aşa?

Beatrix simţi lacrimile alunecându-i pe sub gene, indiferent cât de mult încerca să clipească pentru a le reţine. Inima ei era cuprinsă de flăcări. Părea că toată viaţa ei a condus-o spre acest bărbat, spre această clipă inexprimabilă de iubire.

Era însă prea îngrozită de dispreţul lui şi prea ruşinată de propriile ei acţiuni, pentru a răspunde.

Degetele lui Christopher găsiră urma lacrimilor pe pielea umedă. Gura îi atinse uşor buzele tremurătoare, întârziind într-un colţ fin, apoi

alunecând în sus spre curba sărată a obrazului.

După care îi dădu drumul, făcu un pas înapoi şi o privi cu o furie nedisimulată. Totuşi, dorinţa exersa o asemenea forţă asupra lor, încât Beatrix se întreba zăpăcită cum putea el să stea la distanţă.

Lui îi scăpă un oftat zguduitor, apoi îşi îndreptă îmbrăcămintea, mişcându-se cu o grijă exagerată, de parcă ea era otrăvită.

— Afurisită să fii! Vocea lui era joasă şi încordată. Apoi ieşi din grajd cu paşi mari.

Albert, care stătuse lângă boxă, se luă după el. Dar, dându-şi seama că Beatrix nu li se alătura, terierul se întoarse spre ea scâncind.

Beatrix se aplecă să-l mângâie.

— Du-te, băiete, şopti ea.

Ezitând o clipă, Albert alergă după stăpânul lui.

Şi Beatrix îi privi disperată pe amândoi.

*

Două zile mai târziu avu loc un bal la conacul Stony Cross, conacul de la ţară al lordului şi lui lady Westcliff. Ar fi fost dificil să găseşti un loc mai frumos decât vechea reşedinţă, construită din piatră de culoarea mierii şi înconjurată de grădini extinse. Complexul era situat pe un mal înalt şi abrupt, ce se ridica deasupra râului Itchen. Ca vecini şi prieteni ai lordului şi lui lady Westcliff, fu invitată toată familia Hathaway. Cam îndeosebi era un companion valoros şi frecvent al lordului, cei doi fiind cunoştinţe apropiate de mulţi ani.

Deşi Beatrix fusese oaspete la conacul Stony Cross cu multe ocazii precedente, tot mai era mişcată de frumuseţea casei şi în special de interiorul bogat. Sala de bal era incomparabilă, cu duşumeaua din parchet cu un desen complicat şi un şir dublu de candelabre, dintre care două de-a lungul pereţilor, în faţa nişelor semicirculare ce cuprindeau bănci tapisate cu catifea.

După ce se împărtăşi din apetitivele de pe mesele lungi ale bufetului, Beatrix intră în sala de bal, împreună cu Amelia şi cu Catherine. Scena era o risipă de culoare, doamne îmbrăcate în toalete de seară remarcabile, bărbaţii înveşmântaţi în ansambluri oficiale negru cu alb. Strălucirea candelabrelor de cristal era aproape umbrită de frumoasa etalare a bijuteriilor de la încheieturile, gâturile şi urechile femeilor.

Gazda serii, lordul Westcliff, se apropie pentru a schimba amabilităţi cu Beatrix, Amelia şi Catherine. Lui Beatrix îi plăcuse întotdeauna lordul, un bărbat curtenitor şi onorabil, de a cărui prietenie beneficiase familia Hathaway în nenumărate ocazii. Cu trăsăturile lui colţuroase, cu părul şi ochii negri ca tăciunele, era mai curând frapant decât frumos. Şi era înconjurat de o aură de putere confortabilă, dar fără stridenţe. Westcliff o invită pe Catherine la dans, gest de favoare ce nu fu trecut cu vederea de ceilalţi oaspeţi, iar ea acceptă cu un zâmbet.

— Ce amabil e! i se adresă Amelia lui Beatrix privindu-l pe lord conducând-o pe Catherine în mijlocul perechilor ce se roteau. Am observat că

întotdeauna îşi face un punct de onoare din a fi îndatoritor şi amabil cu familia Hathaway. În felul acesta, nimeni nu îndrăzneşte să ne jignească, sau să ne umilească.

— Cred că-i plac oamenii. nonconformişti. Nu e aşa de cumpătat, cum ar putea cineva să creadă.

— Lady Westcliff spune exact acelaşi lucru, confirmă Amelia zâmbind.

Replica nu se mai formulă pe buzele lui Beatrix, când zări un cuplu foarte potrivit în cealaltă parte a încăperii. Christopher Phelan vorbea cu Prudence Mercer. În fracul oficial negru cu alb erau îmbrăcaţi toţi bărbaţii. Dar cineva ca Christopher îţi tăia respiraţia. Îşi purta fracul cu o degajare naturală, cu silueta relaxată dar dreaptă, şi cu umerii largi. Albul cravatei scrobite oferea un contrast izbitor cu pielea lui bronzată, în timp ce lumina candelabrelor strălucea pe părul lui auriu ca bronzul.

Urmărindu-i privirea, Amelia ridică din sprâncene.

— Ce bărbat atractiv, rosti ea. Atenţia i se întoarse spre Beatrix: Îţi place, nu-i aşa?

Înainte de a se putea stăpâni, îi aruncă surorii ei o privire îndurerată. Apoi lăsându-şi ochii în jos, zise:

— Au existat o duzină de situaţii în trecut, când ar fi trebuit să-mi placă un anume domn. Când era convenabil, potrivit şi la îndemână. Dar nu, eu a trebuit să aştept pe cineva special. Cineva care să-mi facă inima să se simtă de parcă ar fi fost călcată în picioare de elefanţi, aruncată în Amazon şi

mâncată de peştii piranha.

Amelia îi zâmbi compătimitoare şi îşi puse mâna înmănuşată peste a ei.

— Dragă Bea. Te-ar consola dacă ţi-aş spune că astfel de sentimente pline de pasiune sunt perfect normale?

Beatrix îşi întoarse mâna cu palma în sus, înapoind strângerea surorii ei. De când mama lor murise, când Bea avea doisprezece ani, Amelia a fost pentru ea o sursă nesfârşită de dragoste şi răbdare.

— Asta e pasiunea? se auzi întrebând încet. Pentru că se simte din cale afară de rău. E ca o boală mortală.

— Nu ştiu, draga mea. E dificil să spui care e diferenţa între dragoste şi pasiune. Timpul îţi va dezvălui adevărul, până la urmă. Amelia făcu o pauză. El e atras de tine, afirmă ea. Toţi am observat asta noaptea trecută. De ce nu-l încurajezi, draga mea?

Beatrix îşi simţi gâtul strângându-i-se.

— Nu pot.

— De ce nu?

— Nu pot să-ţi explic mai mult, rosti nenorocită Beatrix, doar că l-am amăgit.

Amelia o privi surprinsă.

— Asta nu ţi se potriveşte. Tu eşti cea mai puţin amăgitoare persoană, pe care o cunosc.

— N-am vrut să fac asta. Şi el nu ştie că eu am fost. Dar cred că mă suspectează.

— Oho! Amelia se încruntă, în timp ce digera perplexă declaraţia. Ei bine, aceasta nu pare să fie

chiar o încurcătură. Poate că trebuie să ai încredere în el. Reacţia lui s-ar putea să te surprindă. Ce obişnuia mama să spună, de fiecare dată când o împingeam până la limitele răbdării: „Dragostea iartă totul”. Îţi aminteşti?

— Sigur că da, afirmă Beatrix. Îi scrisese exact această propoziţie lui Christopher, în una din scrisorile ei. Gâtul i se strânse şi mai mult. Amelia, nu pot să discut despre asta acum. Sau voi începe să plâng şi să mă arunc pe jos.

— Ceruri, nu face asta! Cineva s-ar putea să te calce.

Altă discuţie fu împiedicată, când un domn veni să o invite pe Beatrix la dans. Deşi ea nu se simţea în stare să danseze în acel moment, era cel mai urât comportament să refuzi o astfel de invitaţie, la un bal particular. Dacă cineva nu avea o scuză plauzibilă şi evidentă, cum ar fi fost un picior rupt, trebuia să danseze.

Şi într-adevăr, nu era greu să fii partenera acestui domn, Theo Chickering. Era un tânăr atractiv şi amabil, pe care Beatrix îl întâlnise în timpul ultimului Sezon petrecut de ea la Londra.

— Îmi faceţi onoarea, domnişoară Hathaway?

Beatrix îi zâmbi.

— Va fi plăcerea mea, domnule Chickering. Dând drumul mâinii surorii ei, se îndreptă spre el.

— Arăţi adorabilă în seara asta, domnişoară Hathaway.

— Mulţumesc, amabile domn. Beatrix îmbrăcase cea mai bună rochie de seară a ei, făcută din mătase de culoare violet strălucitor.

Decolteul era adânc, lăsând să se vadă cu generozitate pielea palidă. Părul îi fusese ridicat într-un coc de bucle, prinse cu o mulţime de agrafe împodobite cu perle – în afară de asta nu purta nicio altă podoabă.

Perfect conştientă şi simţind cum i se ridică părul pe ceafă, Beatrix îşi aruncă rapid ochii în jur. Privirea îi fu imediat atrasă de o pereche de ochi cenuşii şi reci. Christopher se uita la ea, fără să zâmbească.

Chickering o conduse graţios în mijlocul ringului. După ce terminară un tur, Beatrix se uită peste umăr, dar Christopher nu o mai privea.

De fapt, după aceea, nu se mai uită la ea nici măcar o dată.

Beatrix făcu efortul să râdă şi să danseze cu Chickering, în timp ce în sinea ei reflecta că nu are nimic de făcut, decât să încerce să se prefacă că e fericită, când de fapt nu era. Discret se uită iar la Christopher, înconjurat de femei, care voiau să flirteze cu el şi de bărbaţi, care voiau să îi audă poveştile… Se pare că toată lumea dorea să fie alături de omul, pe care mulţi îl numeau cel mai sărbătorit erou de război al Angliei. Christopher trata totul cu sânge rece, părând stăpân pe el şi curtenitor şi schiţând din când în când câte un zâmbet.

— E greu pentru cineva să concureze cu *aşa ceva*, i se adresă sec Chickering lui Beatrix, făcând un semn în direcţia lui Christopher. Faimă, mare bogăţie şi cu capul acoperit de păr. Şi nimeni n-ar putea să-l dispreţuiască, pentru că a câştigat

războiul de unul singur.

Beatrix râse şi îi aruncă o privire batjocoritor-miloasă.

— Nu eşti mai puţin impresionant decât căpitanul Phelan, domnule Chickering.

— În ce sens? Nu am fost în armată şi nici nu am faimă, sau mare bogăţie.

— În schimb ai capul acoperit de păr, sublinie Beatrix.

Chickering zâmbi.

— Mai dansează cu mine şi ai să-mi poţi vedea incomparabilele mele plete, după cum ţi-e voia.

— Mulţumesc, dar deja am dansat împreună două dansuri şi mai multe ar fi scandalos.

— Mi-ai frânt inima, o informă el şi ea râse.

— Sunt o mulţime de doamne încântătoare aici, care ar fi fericite să o repare, zise ea. Te rog du-te şi fă-le o favoare – un domn care dansează aşa bine ca tine nu trebuie să fie monopolizat.

Când Chickering o părăsi cu regret, Beatrix auzi o voce cunoscută în spatele ei.

— Beatrix.

Cu toate că ar fi vrut să se facă mică de tot, îşi îndreptă umerii şi se întoarse să facă faţă vechii ei prietene.

— Bună, Prudence, rosti ea. Ce mai faci?

Prudence era somptuos îmbrăcată într-o rochie de seară crem, cu fustele o spumă masivă de dantelă deschisă la culoare, ridicate şi prinse din loc în loc cu boboci de trandafir roz, din mătase.

— Foarte bine, mulţumesc. Ce rochie modernă… arăţi foarte matură în seara asta, Bea.

Beatrix zâmbi fals la această dovadă de condescendenţă, provenind de la o fată care era doar cu un an mai tânără decât ea.

— Am douăzeci şi trei de ani, Pru. Îndrăznesc să spun că arăt deja matură, de câteva vreme.

— Sigur că da.

Urmă o pauză lungă şi incomodă.

— Doreşti ceva? întrebă Beatrix direct.

Prudence zâmbi şi se apropie şi mai mult.

— Da. Vreau să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Ai fost o prietenă loială. Puteai cu uşurinţă să strici lucrurile dintre mine şi Christopher, dând la iveală secretul nostru, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai ţinut promisiunea, deşi eu n-am crezut că o vei face.

— De ce nu?

— Presupun că mi-am închipuit că s-ar putea să încerci să atragi atenţia lui Christopher asupra ta. Indiferent cât de absurd ar fi fost.

Beatrix dădu uşor din cap.

— Absurd?

— Poate că nu e cuvântul potrivit. Vreau să spun nepotrivit. Pentru că un bărbat în situaţia lui are nevoie de o femeie sofisticată. Cineva care să-i sprijine poziţia în societate. Cu faima şi influenţa lui, ar putea cândva să intre în politică. Şi cam greu ar putea face asta, cu o soţie care îşi petrece cea mai mare parte a timpului în pădure... sau la grajduri.

Aluzia această delicată fu ca o săgeată ce-i împunse inima lui Beatrix.

„*E mai potrivită la grajduri decât într-un salon*”

spusese cândva Christopher.

Beatrix îşi strânse buzele într-un zâmbet nepăsător, sperând că nu seamănă cu o grimasă.

— Da, îmi amintesc.

— Încă o dată, mulţumirile mele, rosti cu căldură Prudence. N-am fost niciodată mai fericită. Am ajuns să-mi pese de el foarte mult. În curând ne vom logodi. Se uită la Christopher, care stătea în picioare lângă intrarea în sala de bal, cu un grup de domni. Vezi ce frumos e, rosti ea cu o mândrie plină de afecţiune. Îl prefer în uniformă, cu toate medaliile acelea drăguţe, dar arată splendid şi în negru, nu-i aşa?

Beatrix îşi întoarse atenţia spre Prudence, întrebându-se cum să scape de ea.

— O, priveşte!… Iat-o pe Marietta Newbury. I-ai spus de logodnă? Sunt sigură că ar fi încântată să afle.

— O, într-adevăr, aşa ar fi! Vii cu mine?

— Mulţumesc, dar mi-e o sete teribilă. Mă duc la bufet.

— Vom mai sta de vorbă, curând, promise Prudence.

— Ar fi simpatic.

Prudence o părăsi într-un foşnet de dantele albe.

Beatrice scoase un pufăit exasperat, care îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Şi mai aruncă o privire spre Christopher, care era implicat în conversaţie. Deşi comportamentul lui era calm – chiar stoic – faţa îi lucea de transpiraţie. Luându-şi ochii pentru o clipă de la interlocutorii lui, îşi trecu

discret o mână tremurătoare peste frunte.

Se simţea bolnav?

Beatrix îl privi îndelung.

Orchestra intona o bucată vioaie, obligând mulţimea din sala de bal să vorbească mai tare, pentru a acoperi muzica. Atât de mult zgomot şi culoare... atât de multe trupuri adunate la un loc. Dinspre camera bufetului se auzi zgomot: clinchet de pahare, tacâmuri ciocnite de porţelan. Pocnetul unui dop de şampanie şi, imediat, Beatrix îl văzu pe Christopher contractându-se.

În acel moment înţelese.

Toate acestea erau prea mult pentru el. Nervii lui erau întinşi la maximum. Efortul de a se autocontrola îi cerea tot ce avea.

Fără să gândească o secundă, Beatrix îşi croi drum, cât putu de repede, până la Christopher.

— Iată-te, căpitane Phelan, exclamă ea. Conversaţia domnilor încetă la această întrerupere neprotocolară. Nu e de niciun folos să te ascunzi de mine, continuă strălucitoare Beatrix. Aminteşte-ţi, mi-ai promis că mergi cu mine până în galeria de tablouri a lordului Westcliff.

Faţa lui Christopher era calmă. Dar ochii îi erau dilataţi, irişii cenuşii aproape acoperiţi de negrul pupilei.

— Adevărat, rosti el rigid.

Ceilalţi domni fură imediat de acord. Era singurul lucru, pe care îl puteau face, în faţa cutezanţei lui Beatrix.

— În mod cert, nu o să te facem să nu-ţi ţii promisiunea, Phelan, zise unul din ei.

Altul continuă:

— Mai ales o promisiune făcută unei creaturi adorabile ca domnişoara Hathaway.

Christopher dădu scurt din cap.

— Cu permisiunea voastră, se adresă el celor din jur şi îi oferi braţul lui Beatrix. Imediat ce fură în afara circuitului principal al camerelor, el începu să respire greu. Asuda teribil, iar muşchii braţului erau incredibil de tari, sub degetele ei.

— Asta nu va aduce nimic bun reputaţiei tale, murmură el, referindu-se la modul cum îl abordase.

— La naiba cu reputaţia mea.

Fiind obişnuită cu arhitectura conacului, Beatrix îl conduse într-o mică seră exterioară. Acoperişul circular ataşat era sprijinit de colonade subţiri şi era slab luminată de lumina torţelor ce se revărsa din grădinile înconjurătoare.

Sprijinindu-se de un perete, Christopher închise ochii şi inspiră aerul răcoros şi dulce. Arăta ca un om, care tocmai ieşise dintr-un îndelungat înot pe sub apă.

Beatrix rămase alături privindu-l cu îngrijorare.

— E prea mult zgomot înăuntru?

— Prea mult din orice, bombăni el. După o clipă îşi crăpă puţin ochii. Mulţumesc.

— Pentru puţin.

— Cine era tipul acela?

— Care?

— Cel cu care ai dansat.

— Domnul Chickering? Inima ei se simţi considerabil mai uşoară, când realiză că el observase. O, e un domn drăguţ. L-am întâlnit mai

de mult la Londra. Făcu o pauză. Se întâmplă să fi văzut că am vorbit şi cu Pru?

— Nu.

— Ei bine, aşa a fost. Pare convinsă că tu şi cu ea vă veţi căsători.

Nicio schimbare în fizionomia lui.

— Poate că o vom face. Ea merită asta.

Lui Beatrix îi fu greu să răspundă.

— Îţi pasă de ea?

Christopher îi aruncă o privire de ironie arzătoare.

— Cum aş putea să nu-mi pese?

Încruntarea ei se accentuă.

— Dacă intenţionezi să fii sarcastic, pot să mă duc înapoi, înăuntru.

— Atunci, du-te. El închise din nou ochii, continuând să stea sprijinit de perete.

Beatrix fu tentată să facă exact cum spusese. Totuşi, când se uită la trăsăturile lui liniştite care luceau, un val de tandreţe de nedescris o cuprinse.

Arăta aşa de mare şi invulnerabil, cu niciun semn de emoţie pe spaţiul dintre sprâncene, dar ea ştia că era extenuat. Nici unui bărbat nu-i place să-şi piardă controlul, mai ales un bărbat a cărui viaţă depinsese aşa de des de abilitatea sa de a se stăpâni.

O, cât de mult ar fi dorit să poată să-i spună că în apropiere se afla casa lor secretă. *Vino cu mine*, ar fi vrut să-i spună, *şi am să te duc într-un loc adorabil şi liniştit*...

Dar, în loc de asta, scoase dintr-un buzunar ascuns al rochiei o batistă şi se apropie de el.

— Stai liniştit, rosti ea. Ridicându-se în vârful picioarelor, îi tamponă cu grijă faţa cu batista.

Şi el o lăsă.

Apoi se uită la ea, după ce termină, cu o gură dârză.

— Am aceste momente de... nebunie curată, rosti el ţâfnos. În mijlocul unei conversaţii, sau făcând ceva absolut obişnuit, în capul meu apare o viziune. Şi apoi se iveşte un moment de gol şi nu-mi dau seama ce spun, sau ce fac.

— Ce fel de viziune? întrebă Beatrix. Lucruri pe care le-ai văzut la război?

Gestul lui de aprobare fu aproape imperceptibil.

— Asta nu e nebunie, rosti ea.

— Atunci ce e?

— Nu sunt sigură.

Lui îi scăpă un hohot lipsit de veselie.

— Nu ai nici cea mai afurisită idee despre ce vorbeşti.

— O, nu? Beatrix îl privi cu intensitate, întrebându-se câtă încredere putea să aibă în el. Instinctul de autoconservare lupta cu dorinţa de a-l ajuta, de a-i împărtăşi totul. *Cutezanţă*, *fii prietena mea*! cugetă ea cu tristeţe, citând în gând fraza ei favorită din Shakespeare. Practic, era motoul familiei Hathaway.

Foarte bine! Are să-i spună secretul ruşinos, pe care nu-l spusese nimănui din afara familiei. Dacă l-ar ajuta, merită riscul.

— Eu fur lucruri, rosti ea fără menajamente.

Asta îi atrase lui atenţia.

— Pardon?

— Lucruri mici. Cutii de prizat tutun, ceară de sigilat, mărunţişuri. Niciodată cu intenţie.

— Cum să furi lucruri fără intenţie?

— O, e groaznic, confirmă Beatrix serioasă. Mă aflu într-o prăvălie, sau în casa cuiva şi văd un obiect mic... poate fi ceva valoros, ca o bijuterie, sau insignifiant, ca o bucată de sfoară... şi în mine apare o senzaţie teribilă. Un fel de sentiment de neliniște, de nervozitate... Ai avut vreodată o mâncărime atât de îngrozitoare, încât a trebuit să te scarpini, chiar dacă ai fi murit? Căreia să nu poţi să-i reziști?

Buzele lui se contractară.

— Da. De obicei apărea în una din cizmele militare, când stăteam într-un tranşeu, în apă până la genunchi. În timp ce se trăgea. Asta făcea ca mâncărimea să fie absolut de neatins.

— Dumnezeule! Ei bine, eu încerc să rezist, dar senzaţia devine din ce în ce mai acută, până când în final iau obiectul şi-l strecor în buzunar. Şi mai târziu, când mă întorc acasă, sunt copleşită de ruşine şi stânjeneală şi trebuie să găsesc modul de a returna lucrul luat. Familia mă ajută. E mult mai dificil să pui ceva înapoi, decât să-l furi. Ea se strâmbă. Uneori nici măcar nu sunt conştientă că fac asta. De aceea am fost împiedicată să termin şcoala. Aveam o colecţie de funde din păr, capete de creion, cărţi... şi încercam să pun totul înapoi, dar nu-mi puteam aminti de unde le-am luat. Beatrix se uită la el prudentă, întrebându-se dacă va descoperi pe faţa lui condamnarea ei.

Dar gura lui era amabilă şi ochii îi erau calzi.

— Când a început?

— După ce au murit părinţii mei. Într-o seară, tatăl meu s-a dus la culcare cu dureri în piept şi nu s-a mai trezit niciodată. Dar a fost şi mai rău cu mama... a încetat să mai vorbească, de-abia mai mânca şi a renunţat la toţi şi la toate. A murit de inimă rea, câteva luni mai târziu. Eram foarte mică şi egoistă, presupun – pentru că m-am simţit abandonată. Mă întrebam de ce nu m-au iubit suficient de mult, pentru a rămâne cu mine.

— Asta nu înseamnă că erai egoistă. Vocea lui era liniştită şi amabilă. Orice copil ar fi reacţionat la fel.

— Fratele şi surorile mele au avut mare grijă de mine, rosti Beatrix. Dar nu mult după ce mama a plecat, a apărut această problemă. Acum e mult mai bine, decât a fost de obicei... Când mă simt împăcată şi sigură, nu mai fur nimic. Doar în momentele dificile, când mă simt inconfortabil şi anxioasă, mă trezesc făcând-o. Ridică ochii la Christopher prietenoasă. Cred că problema ta va dispărea cu timpul, aşa cum s-a întâmplat şi cu a mea. După aceea, uneori s-ar putea să revină, dar numai o scurtă durată. Niciodată nu va fi la fel de rău.

Lumina torţelor sclipea în ochii lui Christopher când o privi. Întinse mâna şi o trase mai aproape, cu o tandreţe blândă şi buimăcitoare. Una din mâinile lui o prinse de bărbie, cu degetele lui lungi cu pielea bătucită. Spre consternarea Beatrixei, îi puse capul pe umărul lui. Braţele lui o înconjurară

şi niciodată nu simţise ceva atât de minunat. Se sprijini de el într-o uluire plăcută, simţind chiar şi cum i se ridică şi lăsa pieptul. El se jucă cu smocurile mici de păr de pe ceafa ei, mângâierea degetului lui mare pe pielea ei trezindu-i un frison încântător pe spinare.

— Am un buton de manşetă din argint de la tine, zise Beatrix neliniştită, cu obrazul presat pe materialul fin al hainei lui. Şi o pensulă de bărbierit. M-am dus să duc înapoi pensula şi în loc de asta am furat butonul. Mi-a fost teamă să încerc să le returnez, pentru că sunt absolut sigură că voi sfârşi prin a fura altceva.

În pieptul lui se auzi un sunet de amuzament.

— În primul rând, de ce ai luat pensula de bărbierit?

— Ţi-am spus, nu mă pot stăpâni…

— Nu. Vreau să spun, ce sentiment neliniştitor ai avut faţă de obiectul în sine?

— O, nu are importanţă.

— E important pentru mine.

Beatrix se trase înapoi, destul pentru a-l privi în faţă. *Era vorba de tine*. *Am fost neliniştită pentru tine*. Dar ceea ce îi spuse a fost:

— Nu-mi amintesc. Trebuie să mă întorc înăuntru.

Braţele lui slăbiră strânsoarea.

— Am crezut că nu eşti îngrijorată pentru reputaţia ta.

— Ei bine, ar putea supravieţui unui mic rău, rosti raţional Beatrix. Dar nu vreau să transform totul în ţăndări.

— Atunci, du-te. Îşi luă mâinile de pe ea şi ea începu să se depărteze. Dar Beatrix…

Se opri şi se uită nesigură la el.

— Da?

El îi susţinu privirea.

— Îmi vreau înapoi pensula de bărbierit.

Un zâmbet uşor curbă buzele ei.

— Am să ţi-o restitui în curând, promise ea şi îl lăsă singur sub razele lunii.

Capitolul 16

— Beatrix, uite cine e aici! Rye sosi în padoc, cu Albert tropăind alături.

Ea lucra cu un cal de curând achiziţionat, care fusese prost dresat de un novice şi vândut de proprietarul nemulţumit. Calul avea un obicei, potenţial fatal, de a se cabra şi odată aproape a strivit un călăreţ, care încercase să-l disciplineze. Calul deveni neliniştit la apariţia băiatului şi a câinelui, dar Beatrix îl potoli şi începu să-l mâne încet în cerc, în jurul padocului.

Apoi îşi aruncă ochii spre Rye, care se căţărase pe gard şi se aşezase pe stinghia de sus. Albert se lăsase jos şi rămase cu bărbia sprijinită pe ultima şipcă, privind-o cu nişte ochi alerţi.

— Albert a venit singur? întrebă Beatrix uluită.

— Da. Şi nici nu poartă zgarda. Cred că a fugit de acasă.

Înainte ca Beatrix să poată răspunde, calul se opri şi se ridică în două picioare iritat. Imediat ea slăbi frâiele şi se aplecă spre el înconjurându-i

gâtul cu braţul drept. Imediat ce calul se lăsă jos, Beatrix îl îndemnă să continue să meargă. Şi îl conduse la trap în semicercuri strânse, întâi la dreapta, apoi la stânga, după care îl îndemnă să meargă înainte.

— De ce îl fugăreşti aşa? întrebă Rye.

— De fapt, aşa m-a învăţat tatăl tău. Asta pentru a-l face să înţeleagă că el şi cu mine trebuie să colaborăm. Bătu cu palma gâtul calului şi-l menţinu într-o plimbare uşoară. Când un cal se cabrează, nu trebuie să tragi de hăţuri – trebuie să-l determini să revină pe pământ. Când simt că se lasă uşor în faţă, îl îndemn să meargă înainte puţin mai repede. Nu poate să se ridice în două picioare, atâta timp cât e în mişcare.

— De unde ştii când se va îndrepta?

— Nu există o clipă anume, pe care să o ştie cineva, rosti Beatrix. Eu voi continua doar să lucrez cu el şi îşi va îmbunătăţi comportamentul, puţin câte puţin. Descălecă şi legă calul de gard, iar Rye îi mângâie gâtul satinat. Albert, rosti Beatrix cu ton de conversaţie aplecându-se să mângâie câinele. Ce faci aici? Ai fugit de la stăpânul tău?

El dădu entuziasmat din coadă.

— I-am dat apă, afirmă Rye. Putem să-l reţinem până după-amiază?

— Mi-e teamă că nu. Căpitanul Phelan s-ar putea să fie îngrijorat din cauza lui. Mă duc să-l duc înapoi, chiar acum.

Băiatul oftă:

— Te-aş fi rugat să merg cu tine, dar trebuie să-mi termin lecţiile. În felul acesta voi putea

aştepta ziua în care voi şti totul. După aceea, nu va mai trebui să citesc nicio carte şi nici să socotesc.

Beatrix zâmbi.

— Nu vreau să te dezamăgesc, Rye, dar e imposibil să ştii *totul*.

— Mama ştie. Rye se opri reflectând. Cel puţin, Papa spune că trebuie să ne prefacem că ştie, deoarece asta o face fericită.

— Tatăl tău, îl informă Beatrix râzând, este unul dintre cei mai înţelepţi oameni, pe care i-am cunoscut vreodată.

De abia când Beatrix a ajuns călare la jumătatea drumului către Casa Phelan, cu Albert pe urmele ei, şi-a amintit că e îmbrăcată cu cizme şi pantaloni. Fără îndoială că îmbrăcămintea neobişnuită îl va supăra pe Christopher.

N-a primit nicio veste de la el în săptămâna ce a urmat balului de la conacul Stony Cross. Şi, cu toate că nu se aşteptase în mod cert ca el să-i facă o vizită, ar fi fost totuşi un gest cordial din partea lui. La urma urmei, erau vecini. Ieşise la plimbare în fiecare zi, sperând să-l întâlnească în timpul hoinărelii, dar n-a existat nici urmă de el.

Nici nu putea să fie mai clar că Christopher nu era interesat de ea, în niciun fel. Ceea ce o făcu pe Beatrix să tragă concluzia că fusese o gravă greşeală să se încreadă în el. Fusese îngâmfare din partea ei să-şi închipuie că problema ei se compara cu a lui.

— Recent am realizat că nu mai sunt îndrăgostită de el, i se adresă ea lui Albert, când se apropiară de Casa Phelan. E aşa o uşurare! Acum

nu mai sunt deloc nervoasă, din cauza perspectivei de a-l vedea. Presupun că e o dovadă că, ceea ce am simţit pentru el, a fost o pasiune trecătoare. Deoarece acum a dispărut cu totul. Nici nu se poate să-mi pese mai puţin, de ceea ce face, sau cu cine se însoară. O, ce senzaţie de libertate totală. Îşi aruncă privirea spre câine, care nu părea deloc convins de declaraţiile ei. Şi oftă din greu.

Ajungând la intrarea în casă, Beatrix descăleca şi dădu frâul unui valet. Îşi reprimă un zâmbet timid, când văzu cum se holba la ea.

— Ţine calul pregătit, te rog. Durează doar o clipă. Hai, Albert.

La uşă fu întâmpinată de doamna Clocker, uluită de ţinuta ei.

— De ce, domnişoară Hathaway… se bâlbâi menajera… eşti îmbrăcată…

— Da. Iartă-mă, ştiu că nu sunt prezentabilă, dar am venit în grabă. Albert a apărut la Casa Ramsay şi am venit să ţi-l înapoiez.

— Mulţumesc, rosti menajera zăpăcită. Nici măcar n-am băgat de seamă că lipseşte. Cu stăpânul care nu e deloc el însuşi…

— Nu e el însuşi? fu Beatrix imediat interesată. În ce fel, doamnă Clocker?

— N-aş putea să spun.

— Ba da, ai putea. În mine poţi avea încredere. Sunt foarte discretă – nu bârfesc decât cu animalele. Căpitanul Phelan e bolnav? S-a întâmplat ceva?

Vocea menajerei scăzu până la o şoaptă.

— Acum trei nopţi, toţi am simţit miros de fum

emanând din dormitorul stăpânului. Era beat ca purceaua lui David şi şi-a aruncat uniforma în focul din cămin, împreună cu toate medaliile! Am reuşit să salvăm medaliile, dar îmbrăcămintea a fost distrusă. După asta, stăpânul s-a încuiat în camera lui şi a început să bea întruna. Nu s-a mai oprit. Am pus apă în băutură, cât am putut să îndrăznim, dar… Ridică din umeri neajutorată. Nu vorbeşte cu nimeni. N-a atins tava, cu cina pe care i-am trimis-o. Am trimis şi după medic, dar n-a vrut să-l vadă şi, când ieri l-am adus pe pastor, a ameninţat că-l ucide. Studiem ideea de a trimite după doamna Phelan.

— Mama lui?

— Doamne, nu. Doamna Phelan cea tânără. Nu cred că mama lui ar fi de vreun folos.

— Da, Audrey e o alegere bună. E echilibrată şi îl cunoaşte bine.

— Problema este, continuă menajera, că ar fi nevoie de cel puţin două zile pentru a sosi aici… şi mi-e frică…

— Ce?

— În dimineaţa aceasta a cerut o lamă şi o baie fierbinte. Ne-a fost frică să i le dăm, dar nici nu îndrăznim să-l refuzăm. Mă întreb dacă nu-şi va face vreun rău.

Imediat, două lucruri i-au fost clare lui Beatrix: în primul rând, menajera nu s-ar fi încrezut niciodată în ea aşa, dacă n-ar fi fost disperată, şi în al doilea rând, Christopher suferea îngrozitor.

De grija lui, simţi o durere împungând-o sub coaste. Tot ce-şi spusese despre nou găsită ei

libertate, despre moartea pasiunii ei, se dovediră a fi absurdităţi. Era nebună după el. Ar fi făcut orice pentru el. Neliniştită, se întreba de ce avea nevoie, ce cuvinte ar putea să-l liniştească. Dar nu era la înălţimea sarcinii. Nu putea să se gândească la nimic chibzuit sau inteligent. Tot ce ştia era că voia să fie cu el.

— Doamnă Clocker, rosti ea cu grijă, mă întreb dacă... ar fi posibil să nu bagi de seamă, dacă am să urc până sus?

Ochii menajerei se deschiseră mari.

— Eu... domnişoară Hathaway... nu cred că ar fi ceva sigur. N-ar fi raţional.

— Doamnă Clocker, familia mea a crezut întotdeauna că, atunci când ne confruntăm cu probleme mari şi aparent imposibil de rezolvat, cele mai bune soluţii sunt găsite de oamenii nesăbuiţi, nu de cei raţionali.

Părând confuză, menajera deschise gura pentru a o contrazice, dar o închise la loc.

— Dacă strigi după ajutor, se aventură ea după o clipă, vom sări cu toţii.

— Mulţumesc, dar sunt sigură că nu va fi nevoie. Beatrix intră în casă şi se îndreptă spre scări. Cum Albert intenţiona să o urmeze, îi spuse: nu, băiete. Tu rămâi aici, jos.

— Vino, Albert, interveni menajera, găsesc eu la bucătărie nişte bucăţele pentru tine.

Câinele schimbă direcţia din mers, gâfâind fericit în timp ce pleca cu doamna Clocker.

Beatrix urcă scările, fără să se grăbească. De câte ori, reflectă ea cu tristeţe, visase să le

înţeleagă pe animalele sălbatice rănite. Totuşi, era cu totul altă problemă să pătrunzi în nefericirea unei fiinţe umane.

Ajungând la uşa lui Christopher, bătu uşor. Când nu se auzi niciun răspuns, intră înăuntru.

Spre surpriza ei, camera era inundată de lumina zilei, soarele de august târziu făcând să strălucească particulele mici de praf ce planau la fereastră. Aerul mirosea a coniac, a fum şi a săpun de baie. O cadă portabilă ocupa un colţ al camerei, urme de paşi pline de apă traversau covorul.

Christopher era întins pe patul nefăcut, pe jumătate sprijinit de o grămadă de perne, cu o sticlă de coniac strânsă neglijent în mână. Privirea lui indiferentă se îndreptă spre Beatrix şi rămase acolo, ochii lui devenind alerţi.

Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare cafenie, doar parţial închişi, şi… nimic altceva. Trupul lui era pe pat ca un arc prelung şi auriu, cu muşchi lungi şi complecşi. Cicatricele punctau pielea bronzată de soare… exista o urmă triunghiulară şi zimţată, acolo unde baioneta îi străpunsese umărul, urme de şrapnele împrăştiate generos, o mică adâncitură circulară într-o parte, ce trebuie că fusese făcută de un glonţ.

Încet Christopher se ridică puţin şi puse sticla pe măsuţa de lângă pat. Pe jumătate întins pe marginea somierei, cu un picior gol sprijinit pe podea, o privea pe Beatrix inexpresiv. Şuviţe de păr încă ude, erau întunecate ca aurul antic. Ce largi îi erau umerii, panta lor robustă coborând spre liniile puternice ale braţelor.

— De ce eşti aici? Vocea îi suna răguşită de nefolosire.

Cumva Beatrix reuşi să-şi smulgă privirea fascinată de pe stratul de păr strălucitor de pe pieptul lui.

— Am venit să-l înapoiez pe Albert, explică ea. Astăzi a apărut la Casa Ramsay. Spunea că l-ai neglijat. Şi că nu l-ai luat la plimbare, în ultima vreme.

— Aşa spunea? N-am avut idee că e aşa o gură bogată.

— Poate că ţi-ar plăcea să pui… mai multă îmbrăcăminte pe… şi să vii la plimbare cu mine? Pentru a-ţi limpezi creierul?

— Coniacul îmi limpezeşte creierul. Sau ar face-o, dacă afurisiţii mei de servitori ar înceta să-l mai boteze.

— Vino să te plimbi cu mine, încercă ea să-l convingă. Sau, s-ar putea să fiu silită să folosesc cu tine vocea cu care dresez câinele.

Christopher îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Am fost deja dresat. De Armata Majestăţii Sale Regale.

Cu toată lumina soarelui din cameră, Beatrix simţea umbra coşmarurilor lui ascunsă prin colţuri. Totul în ea insista ca el să iasă afară, în aerul liber, departe de restrângeri.

— Ce e? întrebă ea. Ce a provocat starea asta?

El ridică o mână într-un gest plictisit, ca şi cum ar fi gonit o insectă.

Beatrix se îndreptă spre el prudentă.

— Nu, o dojeni el. Nu te apropia. Nu spune

nimic. Doar pleacă.

— De ce?

El scutură nerăbdător din cap.

— Orice cuvinte te-ar face să pleci, consideră că le-am spus.

— Şi dacă nu?

Ochii lui erau diavoleşte de strălucitori pe faţa dură.

— Atunci te trag pe patul ăsta şi intru în tine. Beatrix nu crezu nicio clipă. Totuşi afirmaţia revela imensitatea suferinţei lui, dacă a putut să o ameninţe astfel.

Aruncându-i o privire sceptică, spuse:

— Eşti prea beat, ca să mă poţi prinde.

Fu speriată de mişcarea ce urmă.

Ajunse la ea, cu iuţeala unui leopard şi îşi propti palmele pe uşă, de fiecare parte a capului ei. Vocea lui era aspră şi joasă:

— Nu sunt aşa de beat, cum par.

Din reflex, Beatrix ridică braţele, încrucişându-le pe faţă. A trebuit să-şi amintească să reînceapă să respire. Dar odată ce reîncepu, apăru problema că nu-şi putea controla plămânii, care funcţionau ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi. În faţa obstacolului tare de carne masculină, aproape că putea să-i simtă căldura pielii.

— Acuma îţi e frică de mine? întrebă el. Ea clătină uşor din cap, cu ochii larg deschişi. Ar trebui! adăugă el.

Beatrix tresări, când îi simţi mâna alunecând de pe mijloc spre coaste, într-o mângâiere insolentă. Respiraţia lui deveni mai adâncă, când

descoperi că nu purta corset. Palma i se mişcă încet peste formele ei.

Pleoapele lui Christopher se lăsară pe jumătate şi culorile lui se accentuară, când se uită la ea. Mâna lui ajunse pe sânul ei, cuprinzându-i uşor rotunjimea. Beatrix simţi că picioarele ameninţau să cedeze sub ea. Degetul lui mare şi arătătorul îi prinseră sfârcul întărit şi îl presară uşor.

— Ultima şansă, rosti el cu voce guturală. Ieşi, sau urcă-te în patul meu.

— A treia opţiune nu există? întrebă slab Beatrix, cu sânii palpitând sub atingerea lui. Ca răspuns, Christopher o ridică cu o uşurinţă uimitoare şi o cără spre pat. O aruncă pe somieră. Înainte de a se putea mişca, o încălecase, cu toată acea putere a cărnii aurite şi netedă în echilibru, deasupra ei. Aşteaptă, mai rosti Beatrix. Înainte de a pătrunde în mine, mi-ar plăcea să avem cinci minute de discuţie raţională. Numai cinci. În mod cert nu e prea mult ce-ţi cer.

Ochii lui erau neîndurători.

— Dacă voiai o discuţie raţională, ar fi trebuit să te adresezi altui bărbat. Domnului Chickering al tău.

— Chickering, repetă Beatrix agitându-se sub el. Nu e al meu şi… Îi împinse mâna deoparte, când el îi atinse din nou sânul. Încetează! Vreau doar să… Neabătut, el ajunse la primul nasture al bluzei. Ea se încruntă exasperată: atunci e în regulă, se repezi ea, fă ce-ţi place! Poate că după aceea, vom putea să avem o discuţie coerentă. Răsucindu-se sub el, se trânti pe burtă.

Christopher rămase liniştit. După o îndelungă ezitare, îl auzi întrebând cu voce mult mai normală.

— Ce faci?

— Îţi uşurez munca, sosi răspunsul sfidător. Dă-i drumul, apucă-te să mă violezi.

Altă tăcere. Apoi:

— De ce te-ai întors cu faţa în jos?

— Pentru că aşa se face. Beatrix se întoarse puţin, pentru a-l privi peste umăr. Dar o urmă de nesiguranţă o făcu să întrebe: nu-i aşa?

Faţa lui era inexpresivă.

— Nu ţi-a spus nimeni niciodată?

— Nu, dar am citit despre aşa ceva.

Christopher se rostogoli de pe ea, uşurând-o de greutatea lui. Avea o expresie ciudată când întrebă:

— Din ce cărţi?

— Manuale pentru veterinari. Şi, desigur, am observat veveriţele primăvara şi animalele de la fermă şi... Fu întreruptă de Christopher, când îşi drese zgomotos glasul, o dată şi a doua oară. Îndrăznind să-i arunce o privire confuză, realiză că încerca să-şi stăpânească hohotul. Beatrix era indignată. Prima oară în pat cu un bărbat şi el *râdea*. Ascultă, rosti ea cu ton de afaceri. Am citit despre obiceiurile de împerechere ale peste două duzini de specii şi, cu excepţia melcilor, ale căror organe genitale sunt la ceafă, toţi... Se opri brusc şi se încruntă. De ce râzi de mine?

Christopher se prăbuşise, zguduit de hohote. Când îşi înălţă capul şi îi văzu expresia sfidătoare, se luptă bărbăteşte să nu izbucnească din nou.

— Beatrix, nu… nu râd de tine.

— Ba râzi!

— Nu, nu râd. E doar… El îşi şterse o lacrimă din colţul ochiului şi îi scăpară alte câteva chicoteli. Veveriţe…

— Ei bine, s-ar putea ca pentru tine să fie ceva hilar, dar pentru veveriţe e o treabă foarte serioasă. Asta îl făcu să râdă şi mai tare. Etalând o astfel de insensibilitate grosolană faţă de drepturile de reproducere ale mamiferelor mici, Christopher îşi îngropă faţa în pernă, cu umerii zguduindu-i-se. Ce e aşa amuzant în legătură cu veveriţele care păcătuiesc? mai întrebă Beatrix iritată.

În acel moment, el era gata să fie lovit de apoplexie.

— Nu mai vreau, gâfâi el. Te rog!

— După câte îmi dau seama, nu e acelaşi lucru şi pentru oameni, rosti Beatrix cu mare demnitate, dar mortificată în sinea ei. Ei nu fac la fel ca animalele?

Luptând să se controleze, Christopher se întoarse cu faţa spre ea. Ochii îi străluceau de un râs reţinut.

— Da. Nu. Asta e, o fac, dar…

— Dar tu nu preferi în felul acela?

Gândindu-se ce să-i răspundă, Christopher întinse mâna pentru a-i mângâia părul ciufulit, care scăpase din agrafe.

— Ba da, sunt chiar entuziasmat în legătură cu asta. Dar nu e bine pentru prima ta experienţă.

— De ce nu?

Christopher o privi, un zâmbet uşor curbându-i buzele. Vocea lui deveni mai profundă când întrebă:

— Să-ţi arăt?

Beatrix rămase încremenită.

Luând tăcerea ei drept consimţământ, îi apăsă spatele pe pat şi se târî încet peste ea o manevră cu grijă, aranjându-i picioarele, depărtându-le pentru a-l primi. Ei i se tăie răsuflarea când îi simţi şoldurile aşezate peşte ale ei. Era excitat, tăria groasă potrivindu-se peste părţile ei intime. Sprijinindu-şi o parte din greutate pe braţe, el se uită în jos, la faţa ei îmbujorată.

— În felul acesta, rosti el cu un ghiont cât se poate de uşor… este de obicei mult mai plăcut pentru o doamnă.

Mişcarea blândă trimise în ea un fior de plăcere. Beatrix nu putea să vorbească, simţurile ei erau pline de el, şoldurile ei arcuindu-se neajutorate. Ridică privirea la netezimea tare a pieptului lui, acoperită de stratul ispititor al părului bronz-auriu.

Christopher se lăsă mai jos, cu gura exact deasupra gurii ei.

— Faţă în faţă… aşa pot să te sărut tot timpul. Şi formele tale vor fi o pernă dulce pentru mine… cam aşa… Buzele lui le prinseră pe ale ei şi le făcură să se deschidă, smulgând căldură şi plăcere din carnea ei moale. Beatrix se înfioră, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui. Îl simţea de-a lungul întregului trup, căldura şi greutatea lui ţintuind-o.

El murmura dezmierdări sărutându-i gâtul, în

timp ce trăgea de nasturii bluzei şi o desfăcu. Pe dedesubt purta doar o cămăşuţă scurtă, ca cele folosite în mod curent pentru a acoperi corsetul. Trăgând în jos breteaua tivită cu dantelă, dădu la iveală un sân rotund şi palid, cu vârful deja tare şi roz. Îşi înclină capul şi o mângâie cu gura şi cu limba, dinţii lui atingându-i uşor nervii sensibili. Şi tot timpul, acest implacabil, stimulator ritm de jos... era călare peste ea, o poseda, ducându-i nevoia până la un nivel de nesuportat.

Mâinile lui îi legănară capul, când o sărută din nou, cu gura deschisă şi profund, ca şi cum încerca să-i extragă sufletul din trup. Beatrix răspunse cu înfocare, reţinându-l cu braţele şi picioarele. Apoi el încetă, cu o exclamaţie răguşită, şi se depărtă.

— Nu, se auzi ea gemând. Te rog...

Degetele lui îi ajunseră la buze, făcând-o cu blândeţe să tacă.

Stăteau lungiţi unul lângă altul, cu faţa unul spre altul, luptându-se să-şi recapete respiraţia.

— Dumnezeule, te doresc. Christopher părea că e departe de a-i plăcea asta. Degetul lui mare i se plimbă peste buzele umflate de sărutări.

— Cu toate că te supăr?

— Nu mă superi. Cu grijă îi închise nasturii bluzei. La început, credeam că asta faci. Dar acum îmi dau seama că seamănă mai mult cu senzaţia ce o ai, când ţi-e piciorul amorţit. Începând să te mişti, sângele ce revine în el nu ţi-e confortabil... totuşi te simţi bine. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Am făcut să-ţi amorţească picioarele.

Un zâmbet îi apăru pe buze.

— Printre altele.

Continuară să stea întinşi împreună, privindu-se unul pe altul.

Are cea mai remarcabilă faţă, se gândi Beatrix. Puternică, perfectă… iar acum e salvată de la perfecţiunea aceea rece, de urmele de umor de la colţurile ochilor şi de urma de senzualitate ce îi marchează gura. Înfruntarea subtilă îl făcuse să arate… experimentat. Era genul de figură ce făcea ca inima unei femei să bată mai repede.

Ruşinoasă, Beatrix întinse mâna să atingă cicatricea făcută de baionetă pe umărul lui. Pielea lui era ca un satin fierbinte, de abia călcat, cu excepţia scobiturii întunecate şi inegale a rănii vindecate.

— Ce dureros trebuie să fi fost, şopti ea. Rănile încă te mai dor? Christopher clătină uşor din cap. Atunci… ce te tulbură?

Rămase tăcut, cu mâna pe şoldul ei. În timp ce se gândea, degetele lui se furişară pe sub tivul bluzei desfăcute, încheieturile lui mângâindu-i pielea abdomenului.

— Nu pot să revin la cel care am fost înainte de război, rosti el până la urmă. Şi nu pot fi nici cel care am fost în timpul războiului. Şi dacă nu sunt niciunul nici altul, nu sunt sigur cu ce am mai rămas. Cu excepţia certitudinii că am ucis mai mulţi oameni decât aş putea să socotesc. Privirea lui era distantă, ca şi cum s-ar fi uitat la un coşmar. Întotdeauna mai întâi ofiţerii – ceea ce îi dezorganiza – apoi, când se împrăştiau, eliminam restul. Cădeau ca jucăriile dărâmate de un copil.

— Dar acestea erau ordinele pe care le-ai primit. Erau duşmani.

— Nu dau un ban pe asta. Erau oameni. Erau iubiţi de cineva. N-am să pot să mă determin să uit asta niciodată. Nu ştii cum arată un bărbat împuşcat. Nu ai auzit niciodată răniţii pe câmpul de bătaie, cerând apă, sau pe cineva care să termine ceea ce a început duşmanul… Rostogolindu-se mai departe, se ridică şi îşi întoarse capul. Mă înfurii, se auzi vocea lui înăbuşită. Ieri am încercat să-l atac pe unul din propriii mei valeţi, ţi-au spus asta? Cristoase, nu sunt mai bun decât Albert. Nu voi putea să mai împart niciodată patul cu o femeie – s-ar putea să o ucid în somn şi să nu-mi dau seama ce fac, până după aceea.

Beatrix se ridică la rândul ei.

— N-ai să faci asta.

— N-ai cum să ştii. Eşti aşa inocentă! Christopher se întrerupse respirând sacadat. Dumnezeule, nu pot să scap de toate astea. Şi nici nu pot să trăiesc cu ele.

— Cu ce? întrebă ea încet, realizând că ceva îl turmenta în mod deosebit, ceva din amintirile lui de nesuportat.

Christopher nu o recunoştea. Mintea lui se afla în altă parte, privind umbrele. Când ea încercă să se apropie, el ridică braţul pentru a se autoapăra, cu palma în afară. Gestul făcut de o astfel de mână puternică, pătrunse direct în inima ei.

Simţi o nevoie copleşitoare de a-l atrage mai aproape fizic, ca pentru a-l scoate dintr-un abis. Dar în loc de asta îşi păstră mâinile în poală şi privi

locul unde părul lui se odihnea pe ceafa bronzată de soare. Muşchii spatelui îi erau crispaţi. Dacă ar putea să-şi plimbe palma pe suprafaţa aceea tare şi ondulată. Dacă ar putea să-l liniştească. Totuşi, trebuie să găsească propriul lui mod de a scăpa.

— Un prieten al meu a murit la Inkerman, începu să explice Christopher cu voce ezitantă, dar neprefăcută. Unul dintre locotenenţii mei. Numele lui era Mark Bennett. A fost cel mai bun soldat din regimentul meu. A fost întotdeauna cinstit. Glumea în momentele grele. Dacă îl rugai să facă ceva, indiferent cât de dificil sau periculos era, făcea. Şi-ar fi riscat viaţa pentru fiecare dintre noi.

Ruşii au făcut adăposturi pentru puşti în peşterile şi fostele colibe de piatră, construite pe o latură a unei înălţimi. Trăgeau direct în bateriile noastre de asediu – generalul a hotărât să le fie cucerită poziţia. Au fost alese trei companii de *Infanterişti*.

Unei companii de *Husari* i s-a ordonat să călărească împotriva inamicului, dacă încearcă să ne flancheze. Era condusă de un om pe care-l uram. Locotenent-colonelul Fenwick. Toată lumea îl ura. Comandase acelaşi regiment de cavalerie, unde am început eu să activez, când mi-am cumpărat primul meu mandat militar.

Christopher rămase tăcut, pierdut în amintiri. Genele lui pe jumătate coborâte trimiteau suliţe de umbre pe obrajii lui.

— De ce era aşa de urât? îl îndemnă până la urmă Beatrix.

— Fenwick era adesea crud, fără motiv.

Îndrăgostit de pedepse, pentru propria lui plăcere. Ordona pedepse corporale şi privaţiuni, pentru cele mai mici încălcări. Şi când a inventat scuza că astfel îi disciplinează pe oameni, am intervenit. M-a acuzat de insubordonare şi am fost aproape condamnat. Christopher dădu drumul unei respiraţii încete, inegale. Fenwick a fost principalul motiv, din cauza căruia am fost de acord să fiu transferat la *Brigada de Infanterie*. Apoi la Inkerman, am descoperit că va trebui să mă bazez pe sprijinul cavaleriei lui.

Înainte ca infanteriştii să intre în tranşee, ne-am oprit într-o râpă unde eram adăpostiţi împotriva împuşcăturilor. Cădea noaptea. Ne-am despărţit în trei grupuri. Am deschis focul, ruşii ne-au răspuns şi astfel am localizat poziţiile, pe care trebuia să le cucerim. Am înaintat cu armele... am luat cât de mult am putut... apoi totul s-a transformat într-o luptă corp la corp. În luptă am fost despărţit de Bennett. Ruşii ne-au respins, când le-au sosit ajutoare... apoi a început să plouă cu obuze şi gloanţe. Nu s-au mai oprit. Oamenii din jurul meu cădeau... cu trupurile sfârtecate, cu rănile deschise. Braţele şi spatele meu au fost arse de şrapnele. Nu puteam să-l găsesc pe Bennett. Era întuneric şi trebuia să ne retragem.

Îl lăsasem pe Albert în râpă, să aştepte. L-am chemat şi el a venit. Prin tot iadul acela de foc, împotriva oricărui instinct natural de conservare... Albert a ieşit cu mine să-i căutăm pe răniţi, în întuneric. El m-a condus la doi bărbaţi, care zăceau la poalele înălţimii. Unul din ei era Bennett.

Beatrix închise ochii îndurerată, trăgând o concluzie evidentă.

— Şi celălalt era colonelul Fenwick, zise ea.

Christopher dădu din cap înverşunat.

— Fenwick era la pământ. Calul lui plecase. Unul dintre picioare îi era rupt... o rană de glonţ într-o parte... era mare noroc că mai trăia. Dar Bennett... pieptul îi era sfâşiat. De abia dacă era conştient. Murea de frig. Aş fi vrut să fi fost eu în locul lui, trebuia să fi fost eu. Întotdeauna am avut noroc. Bennett era grijuliu. Voia să se întoarcă la familia lui şi la femeia de care îi păsa. Nu ştiu de ce n-am fost eu. Acesta e infernul bătăliilor – totul e noroc şi nu ştii niciodată, dacă nu vei fi tu următorul. Poţi încerca să te ascunzi, dar un obuz te va găsi. Poţi alerga direct spre inamic, dar un glonţ poate să se blocheze într-o puşcă şi eşti astfel cruţat. Totul e noroc. Îşi încleştă maxilarul să nu-i tremure de emoţie. Am vrut să-i pun pe amândoi la adăpost, dar nu era nimeni care să mă ajute. Şi nu puteam să-l las pe Fenwick acolo. Dacă era capturat, inamicul putea să obţină de la el informaţii cruciale. Avea acces la toate rapoartele oficiale ale generalului, ştia totul despre strategii şi provizii... totul.

Beatrix îi privi profilul întors pe jumătate.

— A trebuit să-l salvezi întâi pe colonelul Fenwick, şopti ea, cu pieptul îndurerat de compasiune şi milă, când în sfârşit înţelese. Înainte de a-ţi putea salva prietenul.

— I-am spus lui Mark: „Mă întorc după tine. Vin înapoi. Îţi jur. Îl las pe Albert cu tine”. Gura îi era

plină de sânge. Ştiam că vrea să spună ceva, dar nu putea. Albert rămase lângă el, eu l-am ridicat pe Fenwick, l-am pus pe umăr şi l-am cărat înapoi în râpă.

Când m-am întors să-l iau şi pe Bennett, cerul era în flăcări şi era greu să vezi la mai mult de câţiva metri, din cauza fumului. Muniţia exploda cu străluciri de fulger. Bennett dispăruse. Pur şi simplu nu mai era. L-au luat ei. Albert era rănit – cineva l-a înjunghiat cu baioneta. Una din urechile lui atârna pe jumătate sfâşiată – încă mai are o bucăţică zdrenţuită, care nu s-a vindecat cum trebuie. Am rămas lângă Albert cu puşca în mână şi am ţinut poziţia aceea, până când companiile de Infanterişti au înaintat din nou. Şi în final am cucerit tranşeele. Asta a fost.

— Locotenentul Bennet n-a mai fost găsit niciodată? întrebă Beatrix abia auzit.

Christopher dădu din cap.

— Nu ne-a fost returnat nici în schimbul de prizonieri. N-a putut să trăiască mult, după ce a fost luat prizonier. Dar eu aş fi putut să-l salvez. N-am să ştiu niciodată, Iisuse. Ştergându-şi ochii strălucitori cu mâneca, rămase tăcut.

Părea că aşteaptă ceva… simpatie, pe care n-ar fi acceptat-o, condamnare, pe care nu o merita. Beatrix se întreba ce ar fi spus cineva mai înţelept şi mai vorbăreţ decât ea. Nu ştia. Tot ce putea să-i ofere ea era adevărul.

— Trebuie să mă asculţi, rosti ea. A fost o alegere imposibilă. Nici locotenentul Bennett… Mark… nu te-ar acuza.

— Mă acuz eu însumi. Părea epuizat.

Cât de obosit de moarte trebuie să fie, gândi ea plină de compasiune. *Cât de obosit de tristeţe şi de vinovăţie*. Dar ceea ce spuse fu:

— Ei bine, nu are nicio raţiune. Ştiu că te chinuie gândul că a murit singur sau, şi mai rău, în mâinile inamicului. Dar nu cum murim contează, ci cum trăim. În timp ce Mark trăia, a ştiut că e iubit. Avea familie şi prieteni. Asta era mai mult decât poate avea orice bărbat. Christopher clătină din cap. Nu e bine. Niciun cuvânt nu-l poate ajuta. Beatrix întinse mâna spre el, incapabilă să mai rămână rezervată, îşi lăsă mâna să alunece blând peste pielea umărului lui, caldă şi aurie. Nu cred că trebuie să te acuzi, continuă ea. Dar nu contează ce cred eu. Va trebui ca tu însuţi să ajungi la concluzia aceasta. N-a fost vina ta că ai fost pus în faţa unei astfel de alegeri. Trebuie să-ţi acorzi destul timp pentru a reuşi.

— Şi cât timp va dura asta? întrebă el cu amărăciune.

— Nu ştiu, admise ea. Dar ai o viaţă întreagă înainte.

Lui îi scăpă un râs caustic.

— E prea afurisit de mult.

— Înţeleg că te simţi răspunzător pentru ce i s-a întâmplat lui Mark. Dar ai fost deja iertat, pentru tot ce crezi tu că sunt păcatele tale. *Ai fost*, insistă ea, când el clătină din cap. Dragostea iartă totul. Şi aşa de mulţi oameni… Se opri când simţi că tot trupul lui a tresărit.

— Ce ai spus? îl auzi şoptind.

Beatrix realiză ce greşeală făcuse. Braţele ei se depărtară de el.

Sângele începu să-i şuiere. În urechi, inima ei palpita aşa de nebuneşte, că se simţi gata să leşine. Fără să gândească, se retrase de lângă el, coborî din pat şi se duse în mijlocul camerei. Respirând cu frenezie, se întoarse apoi cu faţa spre el.

Christopher o privea, cu ochii lucind de o lumină ciudată, nebună.

— Am ştiut, şopti el.

Ea se întreba dacă nu va încerca să o ucidă.

Hotărî să nu mai aştepte să afle.

Frica îi impuse viteza unui iepure îngrozit. O luă la goană, înainte ca el să o poată prinde, îndreptându-se spre uşă, smulgând-o pentru a o deschide şi ajungând la scara mare. Cizmele ei scoteau bubuituri absurd de puternice pe scară, în timp ce o cobora în viteză.

Christopher o urmări până pe prag, îngânându-i numele.

Beatrix nu se opri nicio secundă, ştiind că o va urmări, imediat ce se va îmbrăca.

Doamna Clocker stătea lângă intrarea din hol, privind îngrijorată şi uimită.

— Domnişoară Hathaway? Ce…

— Cred că va ieşi acum din cameră, rosti repede Beatrix sărind de pe ultimele trepte. E timpul ca eu să plec.

— A făcut… eşti…

— Dacă cere să i se pună şaua pe cal, mai zise Beatrix aproape fără suflare, te rog fă-o cât mai

încet.

— Da, dar…

— La revedere.

Şi Beatrix fugi din casă, ca urmărită de demoni.

Capitolul 17

Beatrix zbură ca vântul spre singurul loc unde ştia că el nu o va găsi.

Nu-i scăpă ce ironie constituia faptul că se ascundea de Christopher, în locul pe care a dorit cel mai mult să-l împartă cu el. Şi era perfect conştientă că nu se va putea ascunde de el pentru totdeauna. Până la urmă tot va da socoteală.

Dar după ce i-a văzut figura, în momentul în care el a realizat că ea era cea care îl decepţionase, Beatrix şi-a dorit să amâne cât mai mult posibil această socoteală.

Călări val-vârtej spre casa secretă de pe moşia lordului Westcliff, priponi calul şi urcă scările spre camera din turn. Era sumar mobilată, cu o pereche de scaune şubrede, un divan vechi cu speteaza joasă, o masă improvizată şi scheletul unui pat sprijinit de unul dintre pereţi. Beatrix păstrase camera curată, măturată şi ştearsă de praf şi împodobise pereţii cu schiţe de peisaje şi de animale, neînrămate.

Un vas cu mucuri de lumânări era pus pe fereastră.

După ce lăsă să pătrundă aer proaspăt în cameră, Beatrix păşi înainte şi înapoi, bolborosindu-şi frenetic:

— Probabil că mă va ucide. Grozav, dar e mai bine decât să mă urască. O gâtuire rapidă şi totul se va termina. Aş vrea să mă pot sugruma eu însămi, pentru a-l scuti de necaz. Poate că aş putea să mă arunc pe fereastră. Dacă n-aş fi scris scrisorile alea! Dacă aş fi fost mai cinstită! O, ce ar fi să meargă la Casa Ramsay şi mă aştepte acolo? Ce ar fi dacă…

Se opri brusc când auzi un zgomot afară. *Un lătrat*. Furişându-se spre fereastră se uită în jos şi văzu silueta elegant îmblănită a lui Albert alergând în jurul clădirii. Şi Christopher priponindu-şi calul lângă al ei.

O găsise.

— O Doamne! şopti Beatrix pălind. Se întoarse şi se sprijini cu spatele de perete, simţindu-se ca un condamnat înainte de execuţie. Acesta era unul din cele mai rele momente din viaţa ei… şi în lumina unora din trecutele greutăţi ale familiei Hathaway, asta spunea ceva.

După doar câteva clipe, Albert năvăli în cameră şi veni la ea.

— Tu l-ai condus încoace, nu-i aşa? îl acuză Beatrix şoptind furioasă. *Trădătorule*!

Arătând spăsit, Albert se duse la un scaun, sări pe el şi îşi puse botul pe labe. Ciuli urechile la un zgomot măsurat de paşi, pe scări.

Christopher intră în cameră, având nevoie să-şi aplece capul, pentru a trece prin uşa medievală scundă. Îndreptându-se, trecu rapid în revistă ambianţa, înainte ca privirea lui pătrunzătoare să o găsească pe Beatrix. Se uită la ea cu furia abia

stăpânită a unui om, căruia i s-au întâmplat mult prea multe.

Beatrix ar fi vrut să fie genul de femeie care leşină. Părea singura atitudine adecvată situaţiei.

Din păcate, indiferent cât încercă să leşine, mintea ei rămase iremediabil conştientă.

— Îmi pare rău, bombăni răguşită.

Niciun răspuns.

Christopher se apropie încet de ea, parcă îşi închipuia că ea va încerca să o ia din nou la goană. Ajungând-o, o apucă cu putere de braţe, ceea ce nu-i dădea nicio şansă să scape.

— Spune-mi de ce ai făcut-o, întrebă el cu o voce joasă şi vibrantă… plină de ură? De furie? Nu, să te ia naiba! Nu plânge. A fost un joc? Ai făcut-o doar ca să o ajuţi pe Prudence?

Beatrix privi în lături suspinând obidită.

— Nu, n-a fost un joc… Pru mi-a arătat scrisoarea ta şi a spus că nu are intenţia să-ţi răspundă. Şi eu a *trebuit* s-o fac… Simţeam că, parcă mi-ar fi fost adresată mie. Am crezut că doar o dată. Apoi tu mi-ai răspuns şi m-am hotărât să-ţi mai scriu o dată… apoi încă o dată… şi încă o dată.

— Cât din tot ce mi-ai scris a fost adevărat?

— Totul, izbucni Beatrix. Cu excepţia doar a semnăturii lui Pru. Restul a fost realitate. Dacă nu crezi nimic altceva, te rog crede măcar asta.

Christopher rămase tăcut un lung moment. Începuse să respire cu greutate.

— De ce te-ai oprit?

Ea simţi ce dificil era pentru el să o întrebe. Dar, Dumnezeu să o ajute, era infinit mai greu să

trebuiască să-i răspundă.

— Pentru că mă durea prea tare. Cuvintele însemnau prea mult. Făcu efortul să continue, chiar şi printre lacrimi. M-am îndrăgostit de tine şi ştiam că niciodată nu voi putea să te am. Nu puteam să mă mai prefac că sunt Pru. Te-am iubit aşa de mult şi nu puteam…

Cuvintele ei fură brusc înăbuşite.

O săruta, realiză ea uluită. Ce însemna asta? Ce voia de la ea? Ce… dar gândurile dispărură şi încetă să mai încerce să dea un sens realităţii.

Braţele lui o înconjurată, cu o mână apucând-o de ceafă. Zguduită până în străfunduri, se lipi de el. Furându-i suspinele cu gura, o linse profund, cu un sărut puternic şi sălbatic. Trebuie că visa, cu toate că simţurile ei insistau că e realitate; mirosul, căldura şi duritatea lui o înghiţeau. O trase şi mai aproape de el, făcând-o să respire cu greutate. Dar ei nu-i păsa. Plăcerea sărutului o inundă, o ameţi, şi când el şi-a retras capul, ea a protestat cu un mormăit uimit.

Christopher o forţă să se uite la el.

— M-ai iubit? întrebă el răguşit. La timpul trecut?

— La timpul prezent, reuşi ea să spună.

— Mi-ai scris să vin să te găsesc.

— N-am intenţionat să-ţi trimit biletul acela.

— Dar l-ai trimis. M-ai dorit.

— Da. Şi mai multe lacrimi izvorâră din ochii care o usturau. El se aplecă şi îşi apăsă gura pe ele, gustând sărătura tristeţii ei.

Ochii aceia cenuşii erau pironiţi în ai ei, fără să

mai strălucească aşa, ca o gheaţă diavolească, ci blânzi ca un fum.

— Te iubesc, Beatrix.

Poate că la urma urmei era în stare să leşine.

Categoric se simţea ca într-un leşin, genunchii cedându-i şi capul rezemându-se de umărul lui, când se lăsară amândoi jos, pe covorul uzat. Potrivindu-şi braţul sub capul ei, Christopher îi acoperi din nou gura cu a lui. Beatrix răspunse neajutorată, incapabilă să se abţină. Picioarele i se împleticiră şi el îşi lăsă coapsa să se vâre între ele.

— Am c-crezut că ai să mă urăşti… Vocea ei năucită părea că vine de departe.

— Niciodată. Poţi să te refugiezi în colţurile cele mai depărtate ale pământului. Nu există loc unde ai putea să te refugiezi şi eu să nu te iubesc. Nu poţi să faci nimic să mă opreşti.

Ea se înfioră de ceea ce făcea, când mâinile lui îi descheiară hainele, strecurându-se printre ele. Sânii ei se simţeau fierbinţi, cu sfârcurile întărite, când le atinse.

— Am crezut că ai să mă omori, rosti ea cu greutate.

O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui.

— Nu. Nu asta voiam să fac. Îşi lipi buzele de ale ei, sărutând-o cu o ardoare aspră şi flămândă. Descheindu-i pantalonii, descoperi suprafaţa netedă a abdomenului ei. Mâna lui se insinuă şi mai mult între hainele desfăcute, curbându-se în jurul şoldului gol. Degetele lui o explorau cu o curiozitate blândă, dar insistentă, care o făcu să se agite, cu pielea de găină.

— Christopher, chemă ea neliniştită bâjbâind în partea din faţă a pantalonilor lui, dar el o prinse de încheietura mâinii şi o dădu deoparte.

— A fost prea de mult, nu am încredere în mine.

Apăsându-şi faţa arzătoare pe gâtul lui, unde cămaşa era descheiată, Beatrix simţi cum înghite din greu, lipit de buzele ei desfăcute.

— Vreau să fiu a ta.

— Eşti. Dumnezeu să te ajute!

— Atunci iubeşte-mă. Febrilă îi sărută gâtul. Iubeşte-mă…

— Şşşt, şopti Christopher. Mi-a mai rămas prea puţin auto-control. Nu pot să fac dragoste cu tine aici. Nu ar fi corect pentru tine. El îi sărută părul desfăcut, în timp ce mâna lui îi mângâia şoldul într-o dezmierdare şovăielnică. Spune-mi. M-ai fi lăsat cu adevărat să mă însor cu Prudence?

— Dacă ai fi fost fericit cu ea. Dacă ea era cea pe care o doreai.

— Pe tine te-am dorit. O sărută cu gura puternică şi acuzatoare. Aproape m-a înnebunit căutând la ea lucrurile pe care le-am iubit şi negăsindu-le. Apoi începând să le descopăr la tine.

— Îmi pare rău.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Da. Dar ştiam că vei fi furios. Şi am crezut că ea era cea pe care o doreai. Frumoasă şi plină de viaţă…

— Şi cu înţelepciunea unei linguri.

— De ce i-ai scris, pentru prima oară?

— Eram singur. Nu o cunoşteam prea bine.

Aveam nevoie… de cineva. Când am primit răspunsul acela, despre măgarul lui Mawdsley şi parfumul lunii octombrie, ca şi toate celelalte… am început să iubesc, chiar atunci. Am crezut că asta era o altă latură al lui Pru, pe care n-o văzusem înainte. Nu mi-a trecut prin minte că scrisorile erau scrise de cu totul altcineva. Îi aruncă o privire întunecată.

Beatrix îşi întoarse ochii, plină de remuşcări.

— Ştiam că n-ai fi vrut scrisori de la mine. Ştiam că nu eram genul de femeie pe care-l doreai.

Răsturnând-o pe o parte, Christopher o apropie de membrul lui în erecţie.

— Asta se simte ca şi cum nu te-aş dori?

Apăsarea, căldura violentă a trupului lui, îi ameţea simţurile… era ca şi cum ai fi beat… ca şi cum ai bea lumina stelelor. Închizând ochii, îşi lipi faţa de umărul lui.

— Ai considerat că sunt ciudată, rosti ea cu voce înăbuşită.

Gura lui îi atinse marginea urechii şi se opri pe gâtul ei. Ea simţi că zâmbea.

— Dragostea mea… chiar aşa şi eşti.

Un zâmbet de răspuns îi curbă buzele. Se înfioră când Christopher se târî peste ea, apăsând-o pe spate, folosindu-şi coapsele pentru a le despărţi pe ale ei. Îi apucă gura cu sărutări nesfârşite, profunde şi nerăbdătoare, transformându-i sângele în lavă fierbinte. Apoi începu să o mângâie, cu mâinile lui puternice cu pielea întărită, mâini de soldat. Pantalonii îi fură coborâţi de pe şoldurile palide.

Amândoi gâfâiau, cu respiraţia întreruptă, când palma lui o apucă mai intim. Mângâie căldura umedă, desfăcând-o şi despărţind-o, cu un deget ajungând la intrarea în trupul ei.

Stătea liniştită fără să-i reziste, bătaia înnebunită a inimii ei răsunând peste tot. El o atinse în interior, degetul lui împingând blând contractarea ei inocentă. Aplecându-şi capul, îşi presă gura pe curbele delicate ale sânilor. Ei îi scăpă un geamăt, când simţi că îi ia bobocul tare între buze. Apoi începu să sugă, limba lui lipăind fiecare zvâcnitură ritmică. Degetul lui pătrunse mai adânc, podul palmei netezind locul acela de o sensibilitate de necrezut.

Beatrix se crispă, fără să vrea. Tensiunea disperată se zvârcoli în ea, iar şi iar, centrându-se adânc şi dens. Îi mai scăpă un scâncet, când un val de plăcere inimaginabilă o cuprinse şi el se ghidă şi mai mult în ea. Reuşi să vorbească printre buzele uscate, cu voce ameţită şi zguduită.

— Christopher… nu pot…

— Lasă să se întâmple, şopti el lipit de pielea ei îmbujorată. Dă-ţi drumul.

O mângâie într-un ritm diavolesc, senzual, împingând-o mai tare. Muşchii ei lucrau împotriva năvalei alarmante a senzaţiilor, apoi trupul ei încercă să-l tragă înăuntru, venele i se dilatară emanând fierbinţeală. Bâjbâind după capul lui, Beatrix îşi îngropă mâinile în părul lui şi îi ghidă gura spre a ei. El se supuse imediat, sorbindu-i gemetele şi icnetele, cu mâinile ademenitoare domolindu-i spasmele.

Plăcerea se retrase în reflux leneş, lăsând-o slabă şi tremurând. Beatrix se agită şi deschise ochii, descoperind că se afla pe duşumea, pe jumătate dezbrăcată, legănată în braţele bărbatului pe care-l iubea. Era un moment ciudat, delicios, vulnerabil. Capul ei se cuibări în îndoitura braţului său. Îl văzu pe Albert, care adormise pe scaun, complet dezinteresat de poznele lor.

Christopher o mângâie încet, încheietura degetelor lui trecând prin valea dintre sâni.

Beatrix îşi dădu capul pe spate, pentru a-l privi. Transpiraţia dăduse pielii lui un luciu de metal lustruit, trăsăturile masculine puternice erau sculptate în bronz. Avea o expresie interiorizată, ca şi cum trupul ei îl fascina, ca şi cum era făcută dintr-o substanţă atât de preţioasă, cum nu întâlnise niciodată înainte. Simţi şocul blând şi fierbinte al respiraţiei lui, când se aplecă să-i sărute încheietura mâinii. Lăsă vârful limbii să se odihnească pe pulsul ei mic. Era aşa de nouă această intimitate alături de el şi totuşi atât de necesară, ca bătaia propriei ei inimi.

N-ar fi vrut să plece niciodată din braţele lui. Voia să fie cu el pentru totdeauna.

— Când intenţionăm să ne căsătorim? întrebă cu voce languroasă.

Christopher îşi plimbă buzele pe obrazul ei. O ţinu puţin şi mai strâns.

Şi rămase tăcut.

Beatrix clipi surprinsă. Ezitarea lui o afectă, ca un duş rece.

— O să ne căsătorim, nu-i aşa?

Christopher se uită la faţa ei îmbujorată.

— E o întrebare dificilă.

— Nu, nu e. E o întrebare simplă da-sau-nu.

— Nu pot să mă însor cu tine, rosti el liniştit, până când nu voi fi sigur că voi fi bun pentru tine.

— De ce există vreo îndoială în această privinţă?

— Ştii de ce.

— Nu ştiu!

Gura lui se strâmbă.

— Atacuri de furie, coşmaruri, viziuni ciudate, băut excesiv… nu îţi sună ca despre un bărbat, care nu este făcut pentru însurătoare?

— Cu Prudence ai intenţionat să te însori, rosti Beatrix indignată.

— Nu, n-am intenţionat. N-aş face asta nici unei femei. Cu atât mai puţin femeii pe care o iubesc mai mult decât propria mea viaţă.

Beatrix se depărtă de el şi se ridică, trăgându-şi pe ea hainele lepădate în jur.

— Cât de mult intenţionezi să aşteptăm? Sigur că eşti imperfect, dar…

— „Imperfect” înseamnă o ciupitură incoloră de vărsat. Problemele mele sunt mult mai mult decât atât.

Beatrix răspunse cu o avalanşă neliniştită de vorbe.

— Provin dintr-o familie de oameni pătimaşi, care s-au căsătorit cu alţi oameni pătimaşi. Fiecare dintre noi şi-a acordat o şansă la iubire.

— Te iubesc prea mult pentru a-ţi risca siguranţa.

— Atunci iubeşte-mă şi mai mult, imploră ea. Destul cât să te însori cu mine, indiferent ce obstacole există.

Christopher se încruntă.

— Nu crezi că ar fi uşor pentru mine, să iau ceea ce-mi doresc, fără să-mi pese de consecinţe? Te vreau cu mine în fiecare minut al zilei. Vreau să te ţin în braţe în fiecare noapte. Vreau să fac dragoste cu tine, aşa de tare, încât să nu pot nici să respir. Dar nu vreau să dau ocazie să te rănesc, mai ales cu propriile mele mâini.

— N-ai să mă răneşti. Instinctele tale nu-ţi vor permite.

— Instinctele mele sunt ale unui nebun.

Beatrix îşi îndoi genunchii şi îi înconjură cu braţele.

— Doreşti să accepţi problemele mele, rosti ea tristă, dar nu-mi dai voie să le accept şi eu pe ale tale. Îşi lăsă capul pe braţe. Nu ai încredere în mine.

— Ştii că nu asta e problema. N-am încredere în mine însumi. În starea ei emoţională, îi era greu să nu izbucnească în plâns. Situaţia era prea nedreaptă. Înnebunitoare. Beatrix! Christopher îngenunche lângă ea, trăgând-o aproape. Ea înţepeni. Lasă-mă să te ţin în braţe, rosti el la urechea ei.

— Dacă nu ne căsătorim, când am să te mai văd? întrebă ea nefericită. Când merg în vizită însoţită? La plimbări cu trăsura? În momente furate?

Christopher îi mângâie părul şi privi în ochii ce

înotau în lacrimi.

— Este mai mult decât am avut până acum.

— Nu e destul. Beatrix îl înconjură cu braţele. Nu mi-e frică de tine. Apucându-l de spatele cămăşii, îl scutură pentru a întări cele spuse: te vreau şi tu zici că mă vrei şi totuşi singurul lucru care ne stă în cale eşti *tu*. Nu-mi spune că ai supravieţuit tuturor bătăliilor şi ai suferit atâta, ca să te întorci acasă doar pentru *asta*...

El îi puse degetele pe gură.

— Taci. Lasă-mă să mă gândesc.

— Ce mai e de...

— Beatrix! o avertiză el.

Rămase tăcută, cu privirea aţintită pe trăsăturile lui severe.

Christopher se încruntă, cântărind posibilităţile, dezbătând în sinea lui problema, fără să pară că a ajuns la vreo concluzie satisfăcătoare.

În tăcere, Beatrix îşi puse capul pe umărul lui. Trupul îi era cald şi reconfortant, muşchii flexibili permiţându-i să-i suporte cu uşurinţă greutatea. Ea se răsuci pentru a se lipi mai strâns de el, până când simţi tăria plăcută a pieptului lui pe sânii ei. Şi îşi ajustă poziţia, când simţi ferma lui apăsare mult mai jos. Trupul o durea de nevoia de a-l primi în ea. Pe furiş, îşi lipi buzele de pielea cu miros sărat a gâtului lui.

El o strânse de şold. Din vocea lui răzbătu amuzamentul.

— Încetează să te agiţi. E imposibil ca un bărbat să poată gândi, când faci asta.

— Încă n-ai terminat de gândit?

— Nu. Dar îl simţi zâmbind, când o sărută pe frunte. Dacă tu şi cu mine ne căsătorim, zise el până la urmă, aş fi pus în situaţia de a încerca să-mi protejez soţia împotriva mea. Iar binele şi fericirea ta sunt totul pentru mine. *Dacă*... Inima lui Beatrix îi ajunse în gât. Încercă să vorbească, dar Christopher o înghionti uşor sub bărbie cu încheieturile degetelor, închizându-i blând gura. Şi indiferent ce idei fascinante poate avea familia ta despre relaţia căsătoriei, continuă el, eu am un punct de vedere tradiţional. Soţul e stăpânul gospodăriei.

— O, desigur, rosti Beatrix puţin cam repede. Asta e şi ceea ce crede familia mea. Ochii lui se îngustară sceptici. Poate că tratase problema cu prea mare uşurinţă. Sperând să-l distragă, Beatrix îşi vârî obrazul în mâna lui. Aş putea să-mi păstrez animalele?

— Sigur că da. Vocea lui se îmblânzi. N-aş interzice niciodată ceva aşa de important pentru tine. Totuşi, nu mă pot opri să nu te întreb... ariciul e negociabil?

— Medusa? O, nu, nu poate supravieţui singură. A fost abandonată de mama ei când era pui şi de atunci am grijă de ea. Presupun că aş putea să încerc să găsesc o nouă casă pentru ea, dar din nu ştiu ce motive, oamenii nu sunt gata să admită ideea unui arici drept animal de companie.

— Ce ciudat din partea lor, rosti Christopher. Foarte bine, Medusa rămâne.

— Mă ceri în căsătorie? întrebă Beatrix plină de speranţă.

— Nu. Închizând ochii, Christopher scoase un suspin scurt. Dar iau problema în considerare, în ciuda oricărei raţiuni.

Capitolul 18

Au călărit direct spre Casa Ramsay, cu Albert lipăind fericit pe lângă ei. Era aproape vremea cinei, ceea ce însemna că atât Leo cât şi Cam terminaseră treaba pe ziua aceea. Beatrix ar fi vrut să aibă timp să-şi pregătească familia pentru situaţia ivită. Era încântată că Merripen se afla încă în Irlanda, deoarece el avea tendinţa de a-i privi pe toţi noii veniţi cu suspiciune şi nu i-ar fi făcut lui Christopher situaţia mai uşoară. Şi Leo s-ar putea să aibă obiecţii. Cea mai bună opţiune era să-l contacteze pe Cam, care de departe era cel mai rezonabil bărbat din familie.

Totuşi, când Beatrix încercă să-i sugereze lui Christopher cum să-i contacteze şi ce să spună, el o întrerupse cu un sărut şi îi spuse că se va descurca singur.

— Foarte bine, rosti Beatrix cu părere de rău. Dar te avertizez, ar putea să fie împotriva partidei.

— Şi *eu* sunt împotriva partidei, o informă Christopher. Cel puţin vom avea ceva în comun.

Intrară în casă şi se duseră în salonul familial, unde Cam şi Leo erau implicaţi într-o discuţie, iar Catherine se afla la un mic birou.

— Phelan, rosti Cam privindu-l cu un zâmbet uşor, ai venit să vezi depozitul de cherestea?

— Mulţumesc, dar sunt aici din alt motiv.

Leo, care stătea în picioare lângă fereastră, se uita de la îmbrăcămintea şifonată a lui Christopher, la aspectul în neorânduială al lui Beatrix.

— Beatrix, iubito, ai hotărât să umbli pe moşie îmbrăcată aşa?

— Doar de data asta, rosti ea scuzându-se. Eram grăbită.

— O grabă ce-l implica şi pe căpitanul Phelan? Privirea ascuţită a lui Leo se îndreptă spre Christopher. Ce doreşti să discuţi?

— E ceva personal, roşi Christopher calm. Şi o priveşte pe sora ta. Se uită de la Cam la Leo. În mod obişnuit, n-ar fi fost nicio problemă pe care dintre ei să-l contacteze. Ca stăpân al conacului, Leo ar fi fost prima alegere. Totuşi, familia Hathaway părea să fi stabilit o împărţire neconvenţională a rolurilor. Cu care dintre voi trebuie să vorbesc? întrebă el.

Se uitară unul la altul şi răspunseră amândoi deodată.

— Cu el.

Cam i se adresă lui Leo.

— Tu eşti vicontele.

— Tu eşti cel care se ocupă de obicei cu genul acesta de treburi, protestă Leo.

— Da. Dar nu o să-ţi placă părerea mea în această privinţă.

— Doar nu ai intenţia cu adevărat să le dai aprobarea, nu-i aşa?

— Dintre toate surorile Hathaway, rosti Cam cumpătat, Beatrix este cea mai potrivită să-şi aleagă singură soţul. Am încredere în judecata ei.

Beatrix îi adresă un zâmbet strălucitor.

— Mulţumesc, Cam.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Leo pe cumnatul său. Nu poţi avea încredere în judecata lui Beatrix.

— De ce nu?

— E prea tânără, rosti Leo.

— Am douăzeci şi trei de ani, protestă Beatrix. În ani câineşti, aş fi deja moartă.

— Şi e femeie, insistă Leo.

— Pardon, îl întrerupse Catherine. Insinuezi că femeile au judecata slabă?

— În aceste probleme, da. Leo făcu un gest spre Christopher. Uită-te la tipul ăsta, stând aici ca un afurisit de zeu grec. Crezi că îl alege din cauza intelectului său?

— Am absolvit Cambridge, rosti acid Christopher. Trebuia să-mi iau cu mine diploma?

— În această familie, îl întrerupse Cam, nu se cere diplomă universitară, pentru ca cineva să-şi dovedească inteligenţa. Lordul Ramsay este un exemplu perfect, de felul cum una nu are nimic de a face cu cealaltă.

— Phelan, rosti Leo, nu intenţionez să te jignesc, totuşi...

— E ceva care i se întâmplă în mod natural, îl întrerupse Catherine cu dulceaţă.

Leo se încruntă la soţia lui, apoi îşi întoarse atenţia spre Christopher.

— Tu şi Beatrix nu v-aţi cunoscut de suficient de multă vreme, pentru a lua în considerare mariajul. Problemă de numai câteva săptămâni,

după câte ştiu eu. Şi ce spui de Prudence Mercer? Eşti practic logodit cu ea, nu-i aşa?

— Acestea sunt nişte argumente valabile, afirmă Christopher. Şi le voi răspunde pe rând. Dar mai întâi, trebuie să ştii că sunt împotriva acestei partide.

Leo clipi năuc.

— Vrei să spui că eşti împotriva unei partide cu domnişoara Mercer?

— Ei bine… da. Dar şi împotriva unei partide cu Beatrix.

Peste cameră coborî liniştea.

— Ăsta e un fel de truc? întrebă Leo.

— Din păcate, nu, răspunse Christopher.

Din nou linişte.

— Căpitane Phelan, interveni Cam alegându-şi cu grijă cuvintele. Ai venit să ne ceri consimţământul să te însori cu Beatrix?

Christopher clătină din cap.

— Dacă hotărăsc să mă însor cu ea, am s-o fac cu sau fără consimţământul vostru.

Leo se uită la Cam.

— Dumnezeule mare! rosti dezgustat. Ăsta e mai rău decât Harry.

Pe figura lui Cam se aşternu o expresie de răbdare încolţită.

— Poate că ar trebui să vorbim cu căpitanul Phelan noi amândoi, în bibliotecă. Cu un coniac.

— Vreau propria mea sticlă, rosti Leo cu pasiune arătând drumul.

*

Lăsând la o parte câteva amănunte intime, Christopher le spuse tot. Fu mărinimos când ajunse la propriile lui defecte, dar era hotărât să o protejeze pe Beatrix de orice critică, chiar şi din partea propriei ei familii.

— Nu i se potriveşte să se joace cu astfel de lucruri, rosti Leo clătinând din cap, după ce Christopher le-a relatat despre scrisori. Dumnezeu ştie ce a determinat-o să facă aşa ceva.

— N-a fost un joc, rosti liniştit Christopher. S-a transformat în ceva mai mult decât ne-am fi aşteptat vreunul din noi.

Cam se uită la el cu o privire speculativă.

— Având în vedere emoţia stârnită de aceste revelaţii, Phelan, oricine ar putea să greşească cu uşurinţă. Eşti *foarte sigur* de sentimentele tale faţă de Beatrix? Pentru că e…

— Unică, completă Leo.

— Ştiu asta. Christopher îşi simţi gura strâmbându-se, cu o urmă de umor. Ştiu că fură neintenţionat obiecte. Că se îmbracă în pantaloni, că citează din filosofii greci şi că a citit mult prea multe manuale de medicină veterinară. Ştiu că are tot felul de animale de companie, pentru care alţi oameni plătesc să fie exterminate. Gândindu-se la Beatrix, îl cuprinse un dor mistuitor. Ştiu că nu ar putea să locuiască la Londra, că-i poate merge bine doar aproape de natură. Ştiu că e miloasă, inteligentă şi curajoasă şi că singurul lucru de care îi e frică este să nu fie abandonată. Şi eu n-am să fac asta niciodată, deoarece se întâmplă să o

iubesc la nebunie. Dar există totuşi o problemă.

— Care? întrebă Leo.

Christopher răspunse sec, cu o singură silabă:

— Eu.

Trecură minute întregi, în timp ce Christopher explică şi restul... comportamentul lui inexplicabil, de când a fost în război, simptomele unei stări ce părea înrudită cu nebunia. Probabil că n-ar fi trebuit să fie surprins, că au primit informaţiile fără să fie aparent alarmaţi. Dar îl făcu să se întrebe: ce fel de familie e asta?

Când Christopher termină, se lăsă o clipă de tăcere.

Leo îl privi pe Cam aşteptând.

— Ei bine?

— Ei bine, ce?

— E momentul când de obicei emiţi una din afurisitele tale de zicale ţigăneşti. Ceva despre cocoşii care fac ouă, sau porcii care dansează în livadă. E ceea ce faci întotdeauna. Hai, să auzim!

Cam îi aruncă o privire sardonică.

— Nu pot să mă gândesc la ceva, pe loc.

— Pe Dumnezeul meu, a trebuit să aud sute din astea. Şi Phelan nu trebuie să audă nici măcar *una*?

Ignorându-l pe Leo, Cam îşi întoarse atenţia spre Christopher.

— Cred că problemele pe care le-ai descris vor dispărea cu timpul. Făcu o pauză. Fratele nostru, Merripen, ar putea să ateste asta, dacă ar fi aici. Christopher se uită la el în alertă. N-a luptat niciodată în război, continuă liniştit Cam, dar

violenţa şi răul pot fi cu greu limitate doar la câmpurile de bătaie. A avut proprii lui demoni, cu care s-a luptat şi i-a învins. Nu văd niciun motiv, ca tu să nu poţi să faci la fel.

— Eu cred că Phelan şi Beatrix trebuie să mai aştepte, rosti Leo. Nu se va pierde nimic aşteptând.

— Nu ştiu dacă e aşa, afirmă Cam. Cum spune ţiganul: ia-ţi prea mult timp şi timpul te va lua pe tine.

Leo jubila.

— Am ştiut că va apărea şi zicala.

— Cu tot respectul, bombăni Christopher, această discuţie nu duce la nimic. Măcar unul din voi trebuie să admită că Beatrix merită un om mai bun.

— Asta am spus şi eu despre soţia mea, remarcă Leo. De aceea m-am însurat cu ea, înainte de a putea găsi altul. Zâmbi uşor, în timp ce contempla faţa îmbujorată a lui Christopher. Aşa că, n-am fost deloc impresionat de defectele tale. Bei mai mult decât trebuie, ţi-e greu să-ţi controlezi impulsurile şi ai temperament. Toate astea sunt practic cerinţe, în familia Hathaway. Presupun că-ţi închipui că Beatrix trebuie să se mărite cu un domn tânăr şi liniştit, a cărui idee despre emoţie este să colecteze cutii de prizat tutun, sau să scrie sonete. Ei bine, am încercat asta şi n-a funcţionat. Ea nu vrea un astfel de bărbat. Aparent ceea ce vrea ea eşti tu.

— E prea tânără şi plină de idealuri, pentru a şti bine ce vrea, rosti Christopher. Am acuzat-o de

lipsă de judecată.

— Şi eu, replică Leo. Dar, din păcate, niciuna din surorile mele nu m-au lăsat să le aleg eu soţii.

— Uşurel, amândoi, interveni calm Cam. Am o întrebare pentru tine, Phelan... dacă hotărăşti să aştepţi la infinit, înainte de a o cere în căsătorie pe Beatrix... în tot acest timp intenţionezi să continui să o vezi?

— Da, rosti cinstit Christopher. Nu cred că ar putea ceva să mă împiedice să n-o văd. Dar vom fi circumspecţi.

— Mă îndoiesc, rosti Leo. Singurul lucru pe care îl ştie Beatrix despre a fi circumspect, este cum să-l pronunţe.

— Nu peste mult timp vor apărea bârfele, interveni Cam, şi criticile, ceea ce îi va strica lui Beatrix reputaţia. Şi drept rezultat, va trebui să te însori cu ea, oricum. Nu e prea înţelept să amâni inevitabilul.

— Vrei să spui că tu *vrei* să mă însor cu ea? întrebă Christopher neîncrezător.

— Nu, răspunse Cam părând mâhnit. Dar nu pot să spun că sunt încântat de cealaltă alternativă. Beatrix ar fi nefericită. În afară de asta, care dintre noi se oferă voluntar să-i spună că mai trebuie să aştepte?

Toţi trei rămaseră tăcuţi.

*

Beatrix ştia că se va odihni prea puţin în noaptea aceea, mintea ei era prea plină de griji şi

de întrebări, pentru a putea dormi. Christopher nu a rămas la cină, a plecat imediat după discuţia cu Cam şi Leo.

Amelia, care coborâse după ce l-a băgat pe Alex în pat, n-a făcut nicio încercare să-şi ascundă plăcerea provocată de noutăţi.

— Îmi place de el, rosti ea îmbrăţişând-o pe Beatrix şi dându-se înapoi cu un zâmbet pentru a o privi mai bine. Pare un bărbat bun şi onorabil.

— Şi curajos, adăugă Cam.

— Da, răspunse Amelia cumpătată, nimeni nu poate uita ce a făcut în război.

— O, nu asta am vrut să spun, i se adresă Cam. Mă refeream la faptul că doreşte să se însoare cu o soră Hathaway.

Amelia scoase limba la el şi el zâmbi.

Relaţia dintre ei era aşa de reconfortantă, dar totodată condimentată cu jocuri şi flirt. Beatrix se întreba dacă ea şi Christopher vor putea ajunge vreodată la ceva asemănător, dacă el va renunţa la destul de mult la autoapărare, pentru a-i permite ei să se apropie de el.

Încruntată, Beatrix se aşează lângă Amelia.

— Continui să întreb despre discuţia avută de Christopher cu Cam şi Leo, dar se pare că nimic n-a fost hotărât sau rezolvat. Tot ce au făcut a fost să bea coniac.

— L-am asigurat pe Phelan că nu vom fi decât încântaţi să-i permitem să te aibă pe tine şi menajeria ta, replică Leo. La care, el a spus că mai are nevoie să se gândească.

— La ce? întrebă Beatrix. Ce ar mai fi de

reflectat? De ce îi trebuie aşa de mult timp să ia o hotărâre?

— E bărbat, dragă, explică amabilă Amelia. O gândire susţinută e ceva foarte dificil pentru ei.

— Spre deosebire de femei, replică Leo, care au remarcabila abilitate de a lua hotărâri, fără să gândească defel.

*

Dimineaţă, Christopher sosi la Casa Ramsay arătând foarte... ei bine, *milităros*, în ciuda faptului că era îmbrăcat într-un costum neceremonios, de călătorie. Era tăcut şi de o politeţe impecabilă, când ceru permisiunea să o însoţească pe Beatrix la o plimbare. Deşi ea era emoţionată să-l vadă, era şi neliniştită. El părea în gardă şi sever, un om cu o sarcină posibil neplăcută de rezolvat.

Asta nu era deloc promiţător.

Totuşi, Beatrix îşi menţinu un aspect vesel, conducându-l pe Christopher în una din plimbările ei favorite prin pădure, un drum cu terenul fermei în dreapta şi pădurea în stânga. Făcea apoi o curbă, ce tăia direct prin pădure, peste cărări mai vechi şi se termina de-a lungul unui pârâu. În timp ce mergeau, Albert alerga înainte şi înapoi, adulmecând cu hărnicie.

— ... nicicând nu vei găsi un luminiş ca acesta, rosti Beatrix conducându-l pe Christopher pe o mică pajişte, punctată de razele soarelui. Este un teren antic amenajat pe vremea Epocii Bronzului. Nu ştiau nimic de fertilizare, aşa că atunci când o

bucată de teren devenea neproductivă, pur şi simplu defrişau un teren nou. Şi vechile locuri se acopereau de grozamă, de ferigi şi de buruieni. Şi aici – îi arătă ea o scorbură dintr-un stejar din marginea luminişului – e locul unde, la începutul verii, am văzut un şoim clocind. Şoimii nu-şi construiesc cuibul, folosesc cuiburile făcute de alte păsări. Când zboară sunt aşa de rapizi, încât arată ca nişte seceri ce spintecă aerul.

Christopher asculta atent. Cu briza jucându-se uşor în părul lui de aur întunecat şi cu un zâmbet uşor pe buze, era aşa de frumos, încât era dificil să nu caşti gura la el.

— Cunoşti toate secretele acestei păduri, nu-i aşa? întrebă el amabil.

— Sunt aşa multe de aflat. Eu am râcâit doar suprafaţa. Am umplut caiete întregi cu schiţe de animale şi plante şi continui să găsesc altele noi, pentru a le studia. Îi scăpă un oftat nostalgic. Se vorbeşte despre o societate de istorie naturală, care se va înfiinţa la Londra. Aş vrea să pot face şi eu parte din ea.

— Şi de ce n-ai putea?

— Sunt sigură că nu vor admite doamne, răspunse Beatrix. Niciuna din aceste grupări nu o fac. Va exista o sală întreagă de bătrâni cu favoriţi fumând pipe şi împărtăşind ştiri entomologice. Ceea ce e păcat, deoarece îndrăznesc să spun aş putea să vorbesc despre insecte, tot aşa de bine ca fiecare dintre ei.

Un zâmbet uşor se aşternu peste faţa lui.

— În ce mă priveşte, sunt încântat că nu ai nici

pipă nici favoriţi, zise el. Totuşi, e într-adevăr păcat că, cuiva care iubeşte animalele şi insectele ca tine, nu i se permite să vorbească despre ele. Poate că am putea să-i convingem să facă o excepţie cu tine.

Beatrix îl privi surprinsă.

— Ai vrea să faci asta? Nu ţi-ar păsa că o femeie are nişte interese aşa de neortodoxe?

— Sigur că nu. N-ar avea niciun sens să te căsătoreşti cu o femeie cu interese neortodoxe şi apoi să încerci să faci din ea o fiinţă obişnuită, nu-i aşa?

Ochii ei se măriră.

— Intenţionezi să mă ceri de soţie, acum?

Christopher o întoarse cu faţa la el, mângâindu-i bărbia cu degetele şi convingând-o să-şi ridice faţa.

— Mai întâi, există nişte lucruri pe care vreau să le discut cu tine.

Beatrix se uită la el în aşteptare.

Expresia lui deveni sobră. Luând-o de mână începură să meargă pe cărarea năpădită de iarbă.

— Mai întâi… nu vom putea să împărţim patul.

Ea clipi şi întrebă ezitantă:

— Intenţionezi să rămânem platonici?

El se poticni uşor.

— Nu. Doamne! Nu. Ceea ce vreau să spun e că vom avea contacte, dar nu vom dormi împreună.

— Dar… cred că mi-ar plăcea să dorm cu tine.

Mâna lui o strânse pe a ei.

— Coşmarurile mele te vor ţine trează.

— Nu mi-ar păsa.

— S-ar putea să te sugrum accidental, în somn.

— O! Ei bine, nu-mi pasă nici de asta. Beatrix se încruntă de concentrare, pe măsură ce înaintau încet. În schimb aş putea să-ţi cer ceva?

— Da, ce anume?

— Ai putea să renunţi să mai bei tărie de acum încolo, să te limitezi la vin? Ştiu că foloseşti spirtoasele ca un medicament, pentru a-ţi trata celelalte probleme, dar asta ar putea de fapt să facă posibil să devină mai rele şi…

— Nu e nevoie să discutăm despre asta, iubito. Deja am rezolvat-o.

— O, da? Ea îi zâmbi încântată.

— Mai e doar un singur lucru pe care ţi l-aş cere, rosti Christopher. Fără alte activităţi periculoase, cum ar fi căţăratul în copaci, dresarea cailor semisălbatici, sau eliberarea din capcane a animalelor pe moarte şi aşa mai departe. Beatrix se uită la el protestând mut şi rezistând perspectivei oricărei îngrădiri a libertăţii ei. Christopher înţelese. Nu voi fi lipsit de raţiune, rosti el blând. Dar aş dori mai curând să nu fiu îngrijorat, că s-ar putea să fii rănită.

— Oamenii sunt răniţi tot timpul. Fustele femeilor iau foc, oamenii sunt doborâţi de vehicule ce aleargă nebuneşte pe drum, unii se poticnesc şi cad…

— Exact ce mă îngrijorează. Viaţa e destul de periculoasă, fără să mai ispiteşti soarta. Beatrix îşi dădu seama că familia ei îi impusese mult mai puţine restricţii, decât un soţ. Trebuia să-şi

amintească faptul că mariajul va avea unele compensaţii totuşi… va trebui să merg în curând la Riverton, continuă Christopher. Am multe de învăţat în legătură cu administrarea unei moşii, să nu mai menţionez piaţa cherestelei. Conform managerului moşiei, producţia de cherestea de la Riverton nu e consistentă. Şi o nouă gară se construieşte în regiune, care va fi în beneficiul nostru doar dacă se fac şi nişte drumuri bune. Trebuie să iau parte la planificare, sau nu voi avea niciun drept să mă plâng mai târziu. Se opri şi o întoarse pe Beatrix cu faţa la el. Ştiu cât de apropiată eşti de familia ta. Ai putea să suporţi să trăieşti departe de ei? Vom reţine Casa Phelan, dar principala noastră reşedinţă va fi la Riverton.

Era un gând surprinzător, să trăiască departe de familia ei. Ei fuseseră lumea ei. Mai ales Amelia, marea ei confidentă. Ideea dădu naştere unui nod de nelinişte în Beatrix, dar şi de emoţie. O casă nouă… oameni noi… noi locuri de explorat… şi Christopher. Mai ales, Christopher.

— Cred că aş putea, rosti Beatrix. Îmi vor lipsi. Dar şi aici, cea mai mare parte a timpului am fost lăsată de capul meu. Rudele mele sunt ocupate cu familiile şi vieţile lor, aşa cum trebuie. Atâta timp cât voi putea să călătoresc, pentru a veni să-i văd când doresc, cred că aş putea fi fericită.

Christopher îi dezmierdă obrazul, cu articulaţiile degetelor coborând delicat pe o parte a gâtului. Exista înţelegere în ochii lui, simpatie, şi încă ceva ce făcu ca pielea ei să se îmbujoreze.

— De orice ai nevoie ca să fii fericită, vei avea.

Apropiindu-şi-o, îi sărută fruntea, coborând până pe vârful nasului. Beatrix, *acum* am ceva să te rog. Buzele lui găsiră curba gurii ei zâmbitoare. Iubito… am ales micul număr de ore, pe care le-am petrecut cu tine, în locul unei vieţi întregi petrecută cu alte femei. N-ar fi fost nevoie să scrii niciodată biletul acela, cerându-mi să te găsesc. Toată viaţa mea am încercat să te găsesc. Nu cred că există vreun bărbat în viaţă, care să poată fi soţul pe care-l meriţi… dar, te rog, lasă-mă să încerc. Vrei să te măriţi cu mine?

Beatrix îi trase capul în jos, spre ea, şi-şi apropie buzele de urechea lui.

— Da, da, da, şopti ea şi, fără niciun alt motiv decât că asta voia, îi prinse marginea urechii uşor cu dinţii.

Surprins de încolţirea iubitoare, Christopher o privi. Respiraţia ei se acceleră, când văzu promisiunea de răsplată şi plăcere din ochii lui. Apoi îi pecetlui buzele cu un sărut puternic.

— Ce fel de nuntă ţi-ar plăcea? întrebă el şi îi fură alt sărut, înainte ca ea să poată răspunde.

— Felul care te transformă pe tine în soţul meu. Apoi îi atinse cu degetele linia fermă a gurii. Ţie ce fel de nuntă ţi-ar plăcea?

El zâmbi cu blândeţe.

— Una urgentă.

Capitolul 19

Christopher presupunea că ar trebui să considere semn rău faptul că, doar după două

săptămâni, se simţea atât de confortabil alături de viitoarele lui rude. Cu toate că îi evitase cândva din cauza ciudăţeniilor lor, acum le căuta compania, petrecându-şi aproape fiecare seară la Casa Ramsay.

Familia Hathaway se dondănea, râdea şi păreau că se plac unii pe alţii cu adevărat, ceea ce îi făceau foarte diferiţi de alte familii cunoscute de Christopher. Erau interesaţi de orice, idei noi, invenţii, descoperiri. Fără îndoială înclinaţia lor spre cultură era rezultatul influenţei fostului lor tată, Edward.

Christopher simţi că gospodăria asta fericită, adesea haotică, îi făcea bine, în timp ce larma Londrei, nu. Cumva, familia Hathaway, cu toate laturile ei dure, îi vindeca rănile sufletului. Îi plăcea pe toţi, mai ales pe Cam, care îşi preluase rolul de şef al familiei, sau al tribului, cum le spunea el. Cam era o prezenţă liniştitoare, calmă şi tolerantă, uneori nescăpându-i din ochi, atunci când era necesar.

Leo nu era la fel de abordabil. Deşi era încântător şi ireverenţios, ascuţimea umorului sau şfichiuitor îi aminteau lui Christopher neplăcut de propriul lui trecut, când adesea făcea comentarii usturătoare pe seama altor oameni. De exemplu, remarca pe care o făcuse odată despre Beatrix, că aparţine grajdurilor. Pe care tot nu-şi amintea să o fi făcut, cu excepţia faptului că, din păcate, suna exact ca ceea ce spunea el de obicei. Pe atunci nu înţelegea în totalitate forţa cuvintelor.

Ultimii doi ani îl învăţaseră altceva.

În cazul lui Leo, totuşi, Beatrix îl asigură pe Christopher că, în ciuda limbii lui ascuţite, era un frate grijuliu şi loial.

— Ai să ajungi să-ţi placă de el foarte mult, îi spusese ea. Dar nu e o surpriză că te simţi mult mai bine alături de Cam – amândoi sunteţi vulpi.

— Vulpi? repetă Christopher amuzat.

— Da. Pot să spun întotdeauna, ce fel de animal ar fi cineva. Vulpile sunt vânători, dar nu se bazează pe puterea brută. Sunt subtile şi deştepte. Le place să-i păcălească pe ceilalţi. Şi, deşi uneori călătoresc departe, întotdeauna le place să se întoarcă la casa lor, comodă şi sigură.

— Presupun că Leo e leu, rosti sec Christopher.

— O, da. Dramatic, extravertit şi urăşte să fie ignorat. Şi uneori te poate răni. Dar dincolo de ghearele ascuţite şi de mârâituri, rămâne totuşi o pisică.

— Tu ce animal eşti?

— Sconcs. Nu pot să mă opresc să nu adun lucruri. Când suntem treji, suntem foarte ocupaţi, dar totodată ne place să stăm liniştiţi, perioade îndelungate. Îi zâmbi. Sconcşii sunt foarte afectuoşi.

Christopher îşi imaginase întotdeauna că gospodăria lui va fi guvernată de ordine şi precizie, de o soţie corespunzătoare, care va supraveghea fiecare amănunt. În loc de asta, se pare că era pe cale să aibă o soţie, care umbla îmbrăcată în pantaloni, în timp ce animalele cutreierau peste tot, se bălăbăneau, se târau, sau ţopăiau prin toate ungherele.

Era fascinat de competenţa lui Beatrix, la lucruri în care femeile nu erau în mod obişnuit competente. Ştia cum să folosească un ciocan, sau o rindea. Călărea mai bine decât orice femeie, pe care o văzuse vreodată şi posibil chiar mai bine decât un bărbat. Avea o minte originală, o inteligenţă împletită cu memorie şi intuiţie. Dar cu cât afla mai multe despre Beatrix, cu atât îşi dădea seama de filonul de nesiguranţă ce zăcea adânc în ea. Sentimentul de fiinţă deosebită, ce adesea o făcea să încline spre solitudine. Reflectă că probabil asta avea de a face cu morţile premature ale părinţilor ei, mai ales a mamei, realitate pe care Beatrix o simţise ca pe un abandon. Şi probabil parţial era şi rezultatul faptului că familia Hathaway fusese împinsă spre o poziţie socială, pentru care nu fusese niciodată pregătită. A face parte din înalta societate, nu însemna doar să urmezi un set de reguli, era un mod de a gândi, de a te purta şi de a interacţiona cu lumea, însuşiri ce ar fi trebuit să fie inoculate de la naştere. Beatrix nu va ajunge niciodată la sofisticarea tinerelor, care fuseseră crescute în familiile de aristocraţi.

Şi acesta era unul din lucrurile, pe care le plăcea cel mai mult la ea.

În ziua următoare cererii în căsătorie, Christopher a trebuit, cu regret, să se ducă să vorbească cu Prudence. Era pregătit să-şi ceară scuze, ştiind că nu a fost cinstit în acţiunile lui faţă de ea. Totuşi, orice urmă de regret resimţit pentru că a decepţionat-o, a dispărut imediat ce a văzut că Prudence nu simţea niciun regret pentru că şi

ea l-a decepţionat pe el.

Până la urmă, n-a fost o scenă plăcută. O îmbujorare de prună, plină de furie, i se răspândi pe faţă şi izbucni în ţipete, ca scoasă din minţi.

— Nu *poţi* să mă arunci deoparte, din cauza balaurului ăluia cu părul negru şi a familiei ei trăsnite! Vei ajunge de râs. Jumătate din ei sunt ţigani şi cealaltă jumătate sunt nişe ţicniţi – au puţine relaţii şi n-au maniere, sunt nişte ţărani jegoşi şi vei regreta *până la sfârşitul zilelor tale*. Beatrix e o fiinţă primitivă, necivilizată, care probabil că va da naştere unor gunoaie.

În timp ce făcu o pauză pentru a-şi trage sufletul, Christopher interveni calm:

— Din păcate, nimeni nu poate fi aşa rafinat, ca membrii familiei Mercer.

Lovitura trecu în totalitate neobservată de Prudence, desigur, care continuă să ţipe ca o ţaţă.

Şi atunci, în mintea lui Christopher apăru o imagine… nu una oarecare din război, ci una plină de pace… Faţa lui Beatrix, calmă şi concentrată, aşa cum era cu o zi înainte, când îngrijea o pasăre rănită. Pansase aripa ruptă a unei vrăbiuţe strâns lipită de trupuşorul ei, apoi îi arătă lui Rye cum să o hrănească. În timp ce Christopher privea această acţiune, fu izbit de combinaţia de delicateţe şi putere, existentă în mâinile lui Beatrix.

Înapoindu-şi atenţia spre femeia gălăgioasă din faţa lui, lui Christopher îi fu milă de bărbatul, care până la urmă va deveni soţul Prudencei.

Apoi, în salon a intrat mama ei alarmată de zarvă, care încercă să o liniştească. Curând după

aceea Christopher le părăsi, regretând fiecare minut pe care l-a risipit vreodată în compania Prudencei Mercer.

O săptămână şi jumătate mai târziu, tot Stony Cross fu uluit de noutatea că Prudence a fugit cu unul din vechii ei pretendenţi, un membru al micii nobilimi locale.

În dimineaţa fugii, la Casa Ramsay fu primită o scrisoare adresată lui Beatrix. Era de la Prudence. Scrisoarea era pătată şi mâzgălită cu furie, plină de acuzaţii şi de diverse afirmaţii, cu multe greşeli de ortografie. Tulburată şi chinuită de vinovăţie, Beatrix i-o arătă lui Christopher.

Gura lui se strâmbă, când o rupse în două şi i-o restitui.

— Ei bine, rosti el cu ton de conversaţie, în sfârşit a scris şi ea o scrisoare.

Beatrix încercă să fie mustrătoare, dar îi scăpă un hohot nedorit.

— Nu-ţi bate joc de situaţia asta. Mă simt teribil de vinovată.

— De ce? Prudence nu se simte.

— Mă acuză că i te-am luat.

— În primul rând, n-am fost niciodată al ei. Şi asta nu e un fel de joacă cu gajuri.

Ceea ce o făcu pe ea să zâmbească.

— Dacă tu eşti gajul, rosti ea aruncându-i o privire sugestivă, m-ar plăcea să te descopăr.

Christopher clătină din cap, când ea se aplecă înainte pentru a-l săruta.

— Nu începe, sau n-o să mai terminăm niciodată treaba. Potrivind o scândură pe locul ei, o

privi pe Beatrix în aşteptare. Bate cuiul.

Se aflau în podul pentru uscat fân, unde îl luase pentru a o ajuta să repare o ladă de cuibar, pe care o construise ea însăşi. Christopher se uita la ea şi se distra, în timp ce Beatrix bătu un şir perfect de cuie la unul din capetele scândurii. Pentru nimic în lume, nu se aşteptase ca îndemânarea unei femei faţă de unelte să fie atât de încântătoare. Şi nu putea să o ajute, doar să se bucure de felul cum pantalonii se mulau pe posteriorul ei, de fiecare dată când se apleca.

Cu efort, încercă să-şi disciplineze trupul, respinse urgenta trezire a dorinţei, aşa cum a trebuit să facă atât de des în ultima vreme. Beatrix era o tentaţie mai mare decât putea el să suporte. De câte ori o săruta, ea răspundea cu o senzualitate inocentă, care îl ducea la limita autocontrolului.

Înainte de a fi fost mobilizat în război, Christopher nu avusese niciodată nicio problemă să-şi găsească partenere. Sexul fusese o plăcere întâmplătoare, ceva de care se bucura, fără sentimente de vinovăţie sau inhibiţii. Dar, după abstinenţa aceasta prelungită, era îngrijorat de prima oară, când se va culca cu Beatrix. Nu voia să o rănească, sau să o înfricoşeze.

Auto-controlul de orice fel constituia încă o luptă aprigă pentru el.

Apăruse cu unele ocazii, cum a fost seara aceea în care unul dintre gemeni s-a împiedicat accidental de Lucky, pisica lui Beatrix, care a scos un mieunat de felină iritată, de să-ţi spargă

urechile. După care, ambii gemeni au început să strige, în timp ce Catherine se grăbi să-i liniştească.

Lui Christopher aproape îi sărise inima. Zgomotul îi produsese un şoc, lăsându-l încordat şi tremurând şi, plecându-şi capul strânse din ochii închişi, când se simţi transportat într-o clipă pe câmpul de bătaie, sub cerul care exploda. Inspiră de câteva ori adânc, apoi îşi dădu seama de Beatrix, care se afla alături. Nu a întrebat nimic, stătea doar liniştită, lângă el.

Apoi a venit Albert, şi-a pus botul pe genunchiul lui şi l-a privit cu ochii lui căprui întunecaţi.

— Înţelege tot, rosti blând Beatrix.

Christopher întinse mâna şi mângâie capul aspru, iar Albert îşi vârî botul în mâna lui, cu limba pe încheietură. Da, Albert înţelegea. Suferise sub aceeaşi ploaie de schije şi bubuituri de tun, cunoştea senzaţia unui glonţ ce sfâşie carnea.

— Suntem o pereche, nu-i aşa, bătrâne prieten? murmurase Christopher.

Gândurile îi reveniră la prezent, când Beatrix tocmai termina treaba, punea ciocanul jos şi îşi scutura palmele de praf.

— Uite, rosti ea satisfăcută. Totul e gata pentru următorul locatar.

Se târî spre locul unde Christopher stătea întins şi se ghemui alături de el, ca o pisică. Ochii lui, pe sub genele pe jumătate lăsate o supravegheau. Simţurile lui ar fi vrut să o atragă lângă el, să se răsfeţe cu senzaţia pielii ei fine, cu

tăria suplă a trupului ei, sub el. Dar rezistă, când ea încercă să-l tragă mai aproape.

— Familia ta va suspecta că facem altceva, nu repararea lăzii, rosti el. Te vei umple de fân.

— Sunt întotdeauna plină de fân.

Zâmbetul ei cam strâmb şi ochii albaştri plini de viaţă îl corupseră. Înduplecându-se, se aplecă spre ea, gura lui acoperind-o pe a ei într-un sărut cald, uşor cercetător. Braţele ei îi înconjurată gâtul. El o exploră încet, fără să se grăbească, jucându-se cu ea, până când simţi mângâierea timidă a limbii ei pe a lui. Senzaţia îi coborî până în vintre, aprinzând un val proaspăt de fierbinţeală erotică.

Ea îl legăna, şoldurile ei potrivindu-se sub el din instinct. El nu se putu opri să nu se împingă în moliciunea ei feminină, o mişcare ce îi ispiti pe amândoi. Murmurându-i numele, Beatrix îşi lăsă capul pe spate, pe braţul lui, cu gâtul expus mângâierii umede a buzelor lui. Îi găsi locurile sensibile cu limba, folosindu-şi vârful ei, când o simţi fremătând. Mâna lui se îndreptă spre unul din sâni, apucând forma naturală prin bluză şi cămaşă, frecând sfârcul drept cu încercuirea caldă a palmei lui. Gemete mici se ridicară din gâtul ei, ca un tors abreviat al plăcerii.

Era aşa splendidă, contorsionându-se şi arcuindu-se sub el, încât Christopher se simţi gata să se înece în senzualitate, cu trupul transportat şi mintea intrată în ceaţă. Ar fi aşa uşor să-i descheie îmbrăcămintea, să-şi elibereze carnea torturată… să se împingă în ea şi să-şi găsească deplina uşurare…

Gemu şi se rostogoli pe spate, dar ea rămase lângă el, apucându-l strâns.

— Fă dragoste cu mine, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Aici. Acum. Te rog, Christopher…

— Nu. Reuşind să o dea deoparte, se ridică. Nu în podul pentru uscat fân, cu cineva care ar putea în orice moment să intre în şură.

— Nu-mi pasă. Beatrix îşi lipi faţa de pieptul lui. Nu-mi pasă, repetă înflăcărată.

— Mie îmi pasă. Tu meriţi ceva mult mai bun, decât o răsturnare în fân. Şi eu de asemenea, după mai mult de doi ani de abstinenţă.

Beatrix ridică ochii mari.

— Adevărat? Te-ai păstrat cast aşa de mult timp?

Christopher îi aruncă o privire sardonică.

— „Cast” implică şi o puritate a gândului, pe care te asigur că nu o aveam. Am fost celibatar.

Târându-se în spatele lui, Beatrix începu să-i adune paiele de pe spinare.

— N-a existat nicio ocazie să fii cu o femeie?

— Au existat.

— Atunci de ce n-ai făcut-o?

Christopher se răsuci, pentru a o privi peste umăr.

— Ceri realmente nişte amănunte?

— Da.

— Beatrix, ştii ce se întâmplă cu fetele, care pun asemenea întrebări necuviincioase?

— Sunt siluite în podul pentru uscat fân, îl spionă ea plină de speranţă.

Christopher clătină din cap.

Braţele Beatrixei se încolăciră în jurul lui pe la spate. El simţi, presiunea uşoară şi stimulatoare a sânilor ei pe spinare.

— Spune-mi, rosti ea la urechea lui, căldura umedă a respiraţiei ei făcând să i se ridice părul pe ceafă de plăcere.

— Exista o tabără de prostituate, rosti el, care erau ţinute la dispoziţia soldaţilor. Dar niciuna nu era atractivă şi nu făceau decât să răspândească boli în regiment.

— Bietele fiinţe, rosti sinceră Beatrix.

— Prostituatele sau soldaţii?

— Voi toţi.

Ce specific ei, gândi el, să reacţioneze cu compasiune, mai curând decât cu dezgust. Luându-i una din mâini, îşi apăsă buzele în palma ei.

— De asemenea, am avut oferte din partea uneia sau două soţii de ofiţeri, care însoţeau brigada. Dar n-am considerat că ar fi o idee prea bună să mă culc cu soţia altui bărbat. Mai ales când puteam să mă trezesc după aceea luptând umăr la umăr cu el. După aceea, când eram în spital, au fost câteva surori care puteau fi probabil convinse… din cele obişnuite, nu dintre cele care veneau cu Surorile Milei… dar după asediile îndelungate şi rundele de săpări de morminte… apoi după ce am fost rănit… nu eram deloc într-o dispoziţie amoroasă. Aşa că am aşteptat. Se strâmbă. Şi încă aştept.

Beatrix îl sărută şi-şi vârî nasul în ceafa lui, trimiţând prin el un nou fior de dorinţă.

— Am să am grijă de tine, biet prieten, murmură ea. Nu avea grijă, am să dau buzna peste tine cu blândeţe.

Era ceva nou, această combinaţie de dorinţă şi amuzament. Christopher se întoarse şi o înconjură cu braţele, punându-şi-o în poală.

— O, ai să ai grijă de mine, o asigură el şi îşi lipi gura de a ei.

*

Mai târziu în aceeaşi zi, Christopher s-a dus împreună cu Leo să vadă fabrica de cherestea de pe moşia Ramsay. Deşi afacerea Ramsay cu cherestea nu se compara în amploare cu producţia Riverton, era infinit mai bine dotată. Conform lui Leo, cumnatul absent, Merripen, era cel mai bun cunoscător al situaţiei forestiere a moşiei, inclusiv procedeele corecte de identificare profitabilă a cherestelei, rărirea mixtă a copacilor şi plantările pentru regenerare. La fabrica de cherestea, s-au făcut nenumărate inovaţii tehnologice, la sugestia lui Harry Rutledge, soţul lui Poppy. După ce i-a arătat lui Christopher un sistem avansat de rulouri şi planşe de transportat, care permiteau mutarea cherestelei tăiate, eficient şi în siguranţă, Leo l-a însoţit înapoi spre casă.

Discuţia lor se îndreptă spre piaţa de cherestea şi aranjamentele cu comercianţii.

— Orice are de a face cu piaţa, rosti Leo, şi vânzarea la licitaţie şi tranzacţiile particulare, totul e aranjat de Cam. Stăpâneşte mai bine treburile

financiare, decât oricare om pe care îl vei întâlni vreodată.

— Găsesc interesant modul în care tu şi cumnaţii tăi v-aţi împărţit sarcinile de activitate, fiecare după capacitatea lui.

— În ce ne priveşte, funcţionează foarte bine. Merripen este un om al pământului, lui Cam îi plac cifrele... iar în ce mă priveşte, am de făcut cât mai puţin posibil.

Christopher nu fu decepţionat.

— Ştii mult mai multe despre întreaga întreprindere, decât mi-am închipuit. Ai muncit mult şi din greu pentru acest loc.

— Da. Dar continui să sper că, dacă simulez ignoranţa, vor înceta să-mi mai ceară să fac ceva.

Christopher zâmbi şi mergând se concentra asupra terenului din faţa lor, picioarele în cizme traversând umbrele lungi create de soarele din spatele lor.

— Eu nu va trebui să simulez ignoranţa, rosti el oftând. Eu nu ştiu aproape nimic despre cherestea. Fratele meu a fost pregătit pentru asta toată viaţa. Nu mi-am închipuit, nici eu şi nimeni altcineva, că va trebui să-i iau locul. Făcu o pauză şi ar fi vrut să fi reţinut acest ultim comentariu pentru el însuşi. Sunase ca şi cum pretindea simpatie.

Totuşi, Leo răspunse într-o manieră prietenească şi practică:

— Cunosc sentimentul acesta. Dar Merripen te va ajuta. E un izvor de informaţii şi nu e niciodată mai fericit, ca atunci când le spune oamenilor ce să facă. Două săptămâni în compania lui şi vei deveni

un afurisit de expert în cherestea. Ţi-a spus Beatrix că Merripen şi Win se întorc din Irlanda, la timp pentru nuntă?

Christopher clătină din cap. Nunta avea loc peste o lună, la biserica din perimetrul satului.

— Sunt încântat, de dragul lui Beatrix. Ea vrea ca toată familia să ia parte. Îi scăpă un râs scurt. Sper doar că nu vom avea o paradă a animalelor, mărşăluind prin biserică împreună cu ea.

— Consideră-te norocos, dacă vom reuşi să ne descotorosim de elefant, rosti Leo. Ar putea să-l transforme în domnişoară de onoare.

— Elefant? Christopher se uită brusc la el. Are un elefant?

— Doar pentru scurt timp. I-a găsit un domiciliu nou.

— Nu! clătină Christopher din cap. Cunoscând-o pe Beatrix, aproape că aş putea să cred. Dar nu!

— A avut un elefant, insistă Leo. Pe cuvântul meu.

Christopher nu era convins.

— Să presupun că a apărut într-o zi la uşă şi cineva a făcut greşeala de a-i da de mâncare?

— Întreab-o pe Beatrix, are să-ţi spună ea…

Leo se întrerupse când se apropiară de padoc, unde avea loc un fel de agitaţie. Nechezatul strident al unui cal furios străbătu aerul. Un pur-sânge castaniu se ridicase în două picioare, cabrându-se cu cineva în spinare.

— La naiba, rosti Leo grăbind pasul. Le-am spus să nu cumpere gloaba aia cu temperament rău – a fost distrus, din cauza unui dresaj greşit şi

nici chiar Beatrix nu poate să-l corecteze.

— Aia nu e Beatrix? întrebă Christopher cuprins de panică.

— Ori Beatrix, ori Rohan – nimeni altcineva nu e suficient de nebun să-l încalece.

Christopher o luă la goană. Nu era Beatrix! Nu putea să fie! Îi promisese că nu o să mai rişte, dar când ajunse la padoc, îi văzu pălăria zburând prin aer şi părul negru desfăcut, în timp ce calul furios se cabra cu o forţă din ce în ce mai mare. Beatrix se ţinea strâns de animal cu o siguranţă uluitoare, murmurând şi încercând să-l potolească. Calul păru că se domoleşte, răspunzând eforturilor lui Beatrix. Dar deodată, cu viteza mercurului se ridică în două picioare imposibil de sus, cu dosul masiv în echilibru pe cele două picioare subţiri din spate.

Apoi se răsuci şi începu căderea.

Chiar şi timpul parcă se scurgea mai încet, în timp ce uriaşa masă zdrobitoare se răsturnă, cu silueta fragilă a lui Beatrix aterizând dedesubt.

Aşa cum se întâmplase atât de des în lupte, instinctele lui Christopher preluară în totalitate conducerea, îndemnând la acţiune, cu o viteză mai mare decât a gândului. Nu auzi nimic, dar simţi cum gâtul îi vibră de un strigăt răguşit, în timp ce trupul sări peste gardul padocului.

Şi Beatrix reacţionă tot din instinct. Când calul începuse căderea, ea îşi smulse cizmele din scările şeii şi se împinse mai departe de el, prin aer. Lovi pământul şi se rostogoli de două, de trei ori, în timp ce trupul calului se prăbuşi lângă ea… ratând-o cu doar câţiva centimetri.

Pe când Beatrix continua să stea întinsă în linişte şi ameţită, calul înnebunit făcea eforturi să se ridice în picioare, copitele lui izbind pământul lângă ea, cu o forţă teribilă. Christopher o înhăţă şi o cără într-o parte a padocului, în timp ce Leo se apropie de calul furios şi reuşi cumva să-l apuce de frâu.

Lăsând-o pe Beatrix pe pământ, Christopher o căută de răni, trecându-şi mâinile peste membrele ei, pipăindu-i craniul. Ea gâfâia şi hârâia, cu respiraţia aproape smulsă din plămâni.

Clipi spre el confuză:

— Ce s-a întâmplat?

— Calul s-a cabrat şi a căzut, se auzi vocea supărată a lui Christopher. Spune-mi cum te cheamă.

— De ce mă întrebi?

— Numele tău, insistă el.

— Beatrix Heloise Hathaway. Se uită la el cu ochii ei rotunzi şi albaştri. Acum că ştim cine sunt eu… tu cine eşti?

Capitolul 20

Văzând expresia lui Christopher, Beatrix chicoti şi îşi încreţi nasul drăceşte.

— Glumesc. Realmente. Ştiu cine eşti. Mă simt bine.

Peste umărul lui Christopher, Beatrix îl zări pe Leo clătinând din cap, avertizând-o şi trecându-şi un deget peste gât.

Ea realiză, prea târziu, că probabil nu era

momentul indicat pentru a glumi. Ceea ce pentru un Hathaway ar fi fost ceva vesel, pe Christopher putea să-l supere.

Se uita ţintă la ea, cu o furie incredibilă. Doar atunci îşi dădu ea seama că tremura, ca o consecinţă a terorii ce-l cuprinsese din cauza ei.

Categoric că nu era timp de umor.

— Iartă-mă… începu ea pocăită.

— Te-am rugat să nu antrenezi calul ăsta, o repezi Christopher, şi tu ai fost de acord.

Beatrix se simţi brusc în defensivă. Era obişnuită să facă ce îi plăcea. În mod cert aceasta nu era prima oară când cădea de pe cal şi nici ultima.

— Nu m-ai rugat asta în mod specific, rosti ea rezonabil. M-ai rugat să nu fac nimic periculos. Şi după părerea mea, nici n-a fost.

În loc să-l calmeze, asta păru că-l înfurie şi mai tare.

— Având în vedere faptul că erai gata să fii strivită ca un pui de ştiucă, aş spune că greşeşti.

Beatrix intenţiona să câştige controversa.

— Ei bine, în orice caz nu contează, pentru că promisiunea făcută intra în funcţie *după ce* ne căsătoream. Şi încă nu suntem căsătoriţi.

Leo îşi acoperi ochii cu mâna, clătină din cap şi se retrase din câmpul ei vizual.

Christopher îi aruncă o privire arzătoare, deschise gura să vorbească şi o închise la loc. Fără altă vorbă, se ridică de lângă ea şi se îndreptă spre grajd, cu nişte paşi lungi, ce înghiţeau pământul.

Stând în capul oaselor, Beatrix se uită după el

perplexă.

— Pleacă!

— Aşa se pare, se îndreptă Leo spre ea şi îi întinse mâna pentru a o ridica.

— De ce pleacă, chiar în mijlocul unei dispute? întrebă Beatrix scuturându-şi pantalonii de praf şi bătându-i cu palma, scurt şi cu forţă. Nu se poate doar *să pleci*, trebuie să termini ce ai început.

— Dacă ar fi rămas, iubito, rosti Leo, exista şansa să fi trebuit să-i desprind mâinile de pe gâtul tău.

Discuţia lor se opri, când îl văzură pe Christopher ieşind călare din grajd, cu silueta lui dreaptă ca o lamă de cuţit, în timp ce-i dădea pinteni calului, într-un mic galop rapid şi graţios.

Beatrix oftă.

— Am încercat să obţin nişte puncte, în loc să mă gândesc cum se simte el, admise ea. Probabil că a fost îngrozit pentru mine, văzând calul rostogolindu-se aşa.

— *Probabil*? repetă Leo. Arăta ca şi cum tocmai văzuse Moartea. Cred că l-a ajuns unul din blestemele lui, sau indiferent cum le spui tu.

— Trebuie să mă duc la el.

— Nu îmbrăcată aşa.

— Pentru Dumnezeu, Leo, doar de data aceasta…

— Fără excepţii, draga mea. Eu îmi cunosc surorile. Dă oricăreia dintre voi un deget, şi-ţi va lua toată mâna. Întinse mâna şi îi dădu pe spate părul despletit. De asemenea… nu pleca fără însoţitoare.

— Nu vreau însoţitoare. N-a fost niciodată prea distractiv.

— Dar, Beatrix, tocmai acesta e scopul unei însoţitoare.

— Ei bine, în familia noastră, oricine m-a însoţit, probabil că ar fi avut nevoie de o însoţitoare, mai mult decât mine.

Leo deschise gura să argumenteze, apoi o închise la loc.

Rare erau ocaziile, când fratele ei era incapabil să dea o replică.

Reprimându-şi un zâmbet, Beatrix plecă cu paşi mari spre casă.

*

Christopher o iertase pe Beatrix chiar înainte să fi ajuns la Casa Phelan. Era perfect conştient că ea era obişnuită cu o libertate aproape incalificabilă şi nu voia să fie strunită, mai mult decât voise afurisitul acela de cal. Îi va lua destul timp să se obişnuiască cu restricţiile. El deja ştia asta.

Dar fusese prea buimăcit pentru a gândi clar. Însemna prea mult pentru el – era viaţa lui. Gândul de a fi rănită era mai mult decât putea suporta inima lui. Şocul de a o vedea pe Beatrix aproape ucisă, combinaţia copleşitoare de teroare şi furie, explodase în el şi îl aruncase în haos. Nu, nu haos, ceva mult mai rău. Beznă. O ceaţă cenuşie şi deasă îl înconjurase, estompând orice sunet sau senzaţie. Se simţise ca şi cum sufletul lui era doar

ancorat de trup.

Aceeaşi detaşare amorţită îl cuprindea din când în când şi în timpul războiului şi în spital. Nu era niciun tratament pentru aşa ceva, decât să aştepţi să dispară.

După ce-i spuse menajerei că nu voia să fie deranjat, Christopher se îndreptă spre întunecatul şi liniştitul sanctuar al bibliotecii. Căutând prin dulapuri, găsi o sticlă de Armagnac şi-şi turnă un pahar.

Lichiorul era aspru şi piperat, arzându-i gâtul. Exact ceea ce voia. Sperând să îl ardă până în fundul sufletului, îl dădu pe gât pe tot şi-şi turnă al doilea pahar.

Auzind nişte zgârieturi la uşă, se duse şi o deschise. Albert trecu pragul, dând din coadă şi adulmecând fericit.

— Corcitură nefolositoare, rosti Christopher aplecându-se să-l mângâie. Miroşi ca duşumeaua unei taverne din East End. Câinele i se împinse în palmă, solicitându-i mângâierile. Christopher se lăsă pe vine şi îl privi cu tristeţe. Ce ai spune, dacă ai putea vorbi? întrebă el. Presupun că e mai bine că nu poţi s-o faci. Aceasta e raţiunea de a avea un câine. Fără conversaţii. Doar priviri admirative şi gâfâieli nesfârşite.

Cineva vorbi de pe prag, din spatele lui.

— Sper să nu fie tot ce aştepţi tu… Reacţionând sub explozia instinctului, Christopher se întoarse brusc şi-şi încleştă mâna pe un gât delicat… şi de la soţie, termină fraza şovăielnică Beatrix.

Christopher îngheţă. Încercând să gândească dincolo de frenezia ce-l cuprinsese, inspiră tremurând şi clipi cu putere.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce făcea?

O împinsese pe Beatrix lipind-o de canatul uşii, imobilizând-o cu o mână în gât şi cu cealaltă încleştată într-un pumn letal. Era la o depărtare de un fir de păr de a o lovi, sfărâmându-i astfel oasele delicate ale feţei.

Fu îngrozit ce efort uriaş i-a trebuit să-şi descleşteze pumnul şi să-şi relaxeze braţul. În mâna care mai era încă pe gâtul ei, simţi palpitaţia uşoară a pulsului ei sub deget şi valul diafan al unei înghiţituri.

Privind în ochii ei de un albastru luxuriant, îşi simţi zbuciumul violenţei transformându-se într-un val de disperare.

Cu o înjurătură înăbuşită, îşi smulse mâna de pe gâtul ei şi se duse să-şi ia băutura.

— Doamna Clocker spune că ai rugat să nu fii deranjat, rosti Beatrix. Şi desigur, primul lucru pe care l-am făcut a fost să te deranjez.

— Să nu-mi mai apari de la spate, rosti dur Christopher. Niciodată.

— Dintre toţi oamenii, eu ar fi trebuit să ştiu asta. N-am să o mai fac, niciodată.

Christopher luă o înghiţitură din lichiorul arzător.

— Ce vrei să spui cui dintre toţi oamenii?

— Pentru că eu sunt obişnuită cu creaturile sălbatice, cărora nu le place să fie contactate pe la spate.

Îi aruncă o privire încruntată.

— Ce noroc că experienţa ta cu animalele se dovedeşte a fi un antrenament aşa de bun pentru căsătoria cu mine.

— N-am vrut să spun... ei bine, intenţia era să zic că ar fi trebuit să fiu mai prudentă cu nervii tăi.

— Eu nu am nervi, se repezi el.

— Iartă-mă. Putem să le spunem şi altfel. Vocea ei era aşa de liniștitoare şi amabilă, că ar fi determinat orice fel de cobre, tigri, volverine şi bursuci să se adune împreună şi să aţipească în grup.

Christopher scrâşni din dinţi şi rămase într-o tăcere împietrită.

Scoţând ceva din buzunarul rochiei, ce părea un biscuit, Beatrix i-l oferi lui Albert, care sări la ea şi apucă trataţia cu lăcomie. Ducând câinele la uşă, îi făcu un semn să treacă pragul.

— Du-te la bucătărie, rosti ea cu un ton încurajator. Doamna Clocker o să-ţi dea de mâncare. Albert o luă la goană.

Închizând şi încuind uşa, Beatrix se apropie de Christopher. Arăta proaspătă şi feminină în rochia de culoarea lavandei, cu părul netezit, ridicat în sus şi fixat cu piepteni. Nimeni n-ar fi putut să observe o imagine mai diferită de fata ciudată în pantaloni.

— Aş fi putut să te ucid, rosti el sălbatic.

— Dar n-ai făcut-o.

— Aş fi putut să te rănesc.

— Şi n-ai făcut nici asta.

— *Dumnezeule*, Beatrix! Christopher se duse şi

se aşează greoi pe un scaun de lângă cămin, cu paharul în mână.

Ea îl urmă într-un foşnet de mătase liliachie.

— De fapt nu sunt Beatrix. Sunt geamăna ei, mult mai drăguţă. Ea a spus că poţi să mă ai deja, încă de pe acum. Privirea ei se îndreptă spre Armagnac. Ai promis să nu mai bei tărie.

— Încă nu suntem căsătoriţi. Christopher ştia că ar fi trebuit să-i fie ruşine de ecoul batjocoritor al propriilor ei cuvinte de mai devreme, dar tentaţia a fost prea mare pentru a rezista.

Beatrix nu tresări.

— Iartă-mă. Nu e deloc distractiv să ai grijă de binele meu. Sunt o nesăbuită. Îmi supraestimez posibilităţile. Se aşeză pe duşumea la picioarele lui, punându-şi braţele pe genunchii lui. Ochii ei albaştri serioşi, împodobiţi cu gene dese şi negre, priveau plini de căinţă în ai lui. Nu ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa cum am făcut mai devreme. Pentru familia mea, să se contrazică e un sport – uităm că unii oameni au tendinţa de a o lua ca pe ceva personal. Unul din degetele ei trasă un mic desen complicat pe coapsa lui. Dar am calităţi compensatorii, continuă ea. Nu-mi pasă niciodată de părul de câine, de exemplu. Şi pot să apuc mici obiecte cu degetele de la picioare, ceea ce e un talent surprinzător de folositor.

Amorţeala lui Christopher începu să se topească, aşa, ca gheaţa primăvara. Şi asta nu avea nimic de a face cu Armagnac-ul. Totul era din cauza lui Beatrix.

Doamne, cum o adora!

Dar cu cât se dezgheţa mai mult, cu atât mai eteric se simţea. Sub pojghiţa subţire a autocontrolului îl bântuia nevoia. Prea multă nevoie.

Punând lichiorul neterminat pe covor, Christopher o trase pe Beatrix între genunchii lui. Se aplecă să-şi apese buzele pe fruntea ei. Putea să adulmece dulceaţa tentantă a pielii ei. Lăsându-se pe spate în scaun, o studie. Arăta angelică şi nevinovată, ca şi cum zahăr i s-ar fi topit în gură.

Ştrengăriţă mică, reflectă el cu un amuzament tandru. Îi mângâie una din mâinile înguste, care se odihnea pe coapsa lui. Inspirând adânc, o dădu încet de o parte.

— Deci cel de al doilea nume al tău e Heloise, rosti el.

— Da, după călugăriţa franceză din Evul Mediu. Tatălui meu îi plăceau scrierile vechi. De fapt, mi-a trecut prin minte că... Heloise a fost renumită mai ales pentru scrisorile de dragoste pe care le-a schimbat cu Abelard. Expresia lui Beatrix strălucea. M-am ridicat la înălţimea tizei mele, nu-i aşa?

— De aceea Abelard a fost până la urmă castrat de familia Heloisei. Nu sunt deosebit de încântat de comparaţie.

Beatrix zâmbi.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. În timp ce-l privea, zâmbetul ei pieri. Sunt iertată? întrebă ea.

— Că ţi-ai pus viaţa în pericol?... Niciodată. Eşti prea preţioasă pentru mine. Christopher îi luă mâna şi i-o sărută. Beatrix, eşti frumoasă în rochia asta şi îmi place compania ta, mai mult decât orice

pe lume. Dar trebuie să te duc acasă.

Ea nu se mişcă.

— Nu, până nu rezolvăm treaba asta.

— E rezolvată.

— Nu, încă mai există un zid între noi. Pot să-l simt.

Christopher scutură din cap.

— Sunt… zăpăcit. El o prinse de coate. Lasă-mă să te ajut.

Ea se opuse.

— Ceva nu e în regulă. Eşti aşa departe.

— Sunt chiar aici.

Nu existau cuvinte, care să descrie această senzaţie infernală a detaşării. Nu ştia de ce a apărut, sau ce o făcea să dispară. Ştia doar că, dacă aştepta suficient de mult timp, va dispărea de la sine. Cel puţin, aşa s-a întâmplat înainte. Poate că într-o zi o să apară şi n-o să-l mai părăsească niciodată. *Cristoase*!

Privindu-l, Beatrix îşi încleştă uşor mâinile pe coapsele lui. În loc să se ridice, îşi mută trupul mai sus, lângă al lui.

Gura ei ajunse la a lui, uşor întrebătoare. El simţi un mic şoc, o zvârcolire bruscă a inimii, ca şi cum tocmai îşi amintea cum să înceapă să bată din nou. Buzele lui Beatrix erau moi şi fierbinţi, aţâţându-l aşa cum o învăţase el. Simţi dorinţa cuprinzându-l, periculos de repede. Greutatea ei se afla peste el, sânii ei, masa fustelor adunată între coapsele lui. El capitulă o clipă, contopindu-şi gura cu a ei şi sărutând-o, ca şi cum ar fi vrut să o posede, profund şi puternic. Imediat, Beatrix

deveni maleabilă, supusă, într-un fel care îl înnebunea şi ea ştia asta.

Voia totul din ea, voia să o supună fiecărei pofte şi fiecărui impuls, dar era prea inocentă pentru fiecare dintre ele. Dezlipindu-şi gura de a ei, Christopher o depărtă la o lungime de braţ.

Ochii ei erau mari şi uimiţi.

Spre uşurarea lui, se depărtă de el şi se ridică.

Apoi începu să-şi desfacă corsajul.

— Ce faci? întrebă el răguşit.

— Nu-ţi fie teamă, uşa e încuiată.

— Aşa nu e ceea ce – *Beatrix*... Când el se ridică la rândul lui în picioare, corsajul ei era desfăcut. Un răpăit gros şi primitiv ca de tobă se iscă în urechile lui. Beatrix, nu sunt în situaţia de a face un experiment virginal.

Ea îi aruncă o privire pură, de ingenuă.

— Nici eu.

— Nu eşti în siguranţă cu mine. Întinse mâna după răscroiala de la gât a corsajului şi trase, pentru a o aduna. În timp ce bâjbâia încercând să-i încheie corsajul, Beatrix îşi ridică poala rochiei. O smucitură, o răsucire şi fusta căzu.

— Pot să mă dezbrac, mai repede decât poţi tu să mă îmbraci, îl informă ea.

Christopher scrâşni din dinţi, când o văzu împingându-şi rochia mai jos de coapse.

— La naiba, nu pot să fac aşa ceva. Nu acum. Transpira, cu fiecare muşchi încordat. Vocea lui şoca, din cauza forţei cu care-şi stăpânea dorinţa. O să-mi pierd controlul. Nu ar fi putut să se oprească să nu o rănească. La primul contact,

trebuia să se apropie de ea cu multă reţinere, să fie degajat, înainte de a ajunge la limita nevoii… dar în clipa aceasta, era gata să cadă peste ea, ca un animal vorace.

— Înţeleg. Beatrix îşi scoase pieptenii din păr şi îi lăsă să cadă peste grămada de mătase liliachie lepădată scuturându-şi buclele strălucitoare. Apoi îi aruncă o privire, ce făcu ca fiecare fir de păr de pe trupul lui să se înfioare. Ştiu că îţi închipui că nu înţeleg, dar nu e adevărat. Şi am nevoie de asta, tot atât de mult ca şi tine. Încet îşi scoase corsetul şi îi dădu drumul pe podea.

Dumnezeule mare! Ce mult timp trecuse, de când o femeie se dezbrăcase pentru el. Christopher nu putea nici să se mişte, nici să vorbească, stătea doar acolo excitat, flămând şi golit de gânduri, devorându-i din priviri imaginea.

Când ea văzu felul în care o privea, se dezbrăcă şi mai încet, trăgându-şi cămaşa peste cap. Sânii ei erau înalţi, frumos curbaţi şi cu sfârcurile roz. Şi săltară delicat, când se aplecă să-şi scoată pantalonaşii.

Se afla în faţa lui.

În ciuda îndrăznelii, Beatrix era nervoasă, o roşeaţă inegală acoperind-o din cap până în picioare. Dar îl privea îndeaproape, realizându-i reacţiile.

Ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse el vreodată, zveltă şi mlădioasă, cu picioarele acoperite de ciorapi roz pal şi jartiere albe. Îl înnebunea. Buclele întunecate ale părului se răspândiseră peste trupul ei, atârnând până la

talie. Micul triunghi dintre coapsele ei arăta ca o blăniţă deasă, în contrast erotic cu pielea de porţelan.

Se simţi slab şi brutal în acelaşi timp, dorinţa pompându-i prin tot trupul. Nimic nu mai conta, decât să intre în ea... trebuia să o aibă, sau să moară. Nu înţelegea de ce în mod deliberat îl împinsese dincolo de limite, de ce nu era speriată. Din gât îi scăpă un sunet gutural. Deşi nu se hotărî în mod conştient să se mişte, traversă spaţiul dintre ei şi o luă în braţe. Îşi lăsă degetele să i se plimbe neîndemânatice pe spate, apoi în jos peste curbele fundului. Ridicând-o mai sus şi strângând-o lipită de el, îi găsi gura şi o sărută aproape sălbatic.

Ea i se abandonă total, oferindu-şi trupul, gura, orice voia el. Şi când gura lui o posedă pe a ei, el îşi plimbă mâinile mai departe, între coapsele ei, forţându-le să se desfacă. Apoi găsi pliurile tandre ale sexului şi desfăcându-i moliciunea, o masă până când îi stârni umezeala şi introduse două degete în fierbinţeala ei suplă. Gâfâind sub gura lui, ea se ridică pe vârful picioarelor. Iar el o ţinu aşa, strâns înfiptă în degetele lui, în timp ce o săruta.

— Lasă-mă să te simt, rosti ea cu răsuflarea tăiată şi cu mâinile acţionând asupra hainelor lui. Te rog... da...

Christopher se luptă cu vesta şi cămaşa, smulgând nasturii în graba lui. Când torsul îi fu gol, o cuprinse în braţe. Amândoi gemeau, apoi rămaseră liniştiţi absorbind senzaţia pielii lipite

dintre ei şi sânii frecându-se blând de părul de pe pieptul lui.

Pe jumătate trăgând-o, pe jumătate luând-o pe sus până la divan, o depuse pe tapiseria cu perne fantezii. Ea ateriză uşor desfăcută, cu capul şi umerii sprijiniţi într-un colţ şi un picior rămas pe podea. Iar el fu acolo, înainte ca ea să-şi apropie picioarele.

Plimbându-şi mâinile pe ciorapii ei, descoperi că erau de mătase. Nu văzuse niciodată înainte ciorapi roz, doar negri sau albi. Îi *plăceau*. Îi mângâie picioarele, îi sărută genunchii prin mătase, îi desfăcu jartierele şi linse urmele roşii lăsate pe pielea ei. Beatrix stătea liniştită. Tremurând. Când el îşi lăsă buzele să pătrundă în interiorul coapselor ei, ea se agită neajutorată. Această uşoară mişcare nestăvilită a şoldurilor ei îl înnebuni, deveni frenetic.

Îi rulă ciorapii dându-i joşi şi îi aruncă deoparte. Beat de excitare îi privi trupul, faţa moleşită de pasiune, ochii pe jumătate închişi, părul întunecat căzând în cascadă. Îi desfăcu coapsele cu mâinile. Inspirând parfumul erotic al trupului ei, îşi trecu limba prin triunghiul moale.

— Christopher, o auzi el implorând, în timp ce cu mâinile îi apăsa cu putere capul. Era şocată şi faţa i se îmbujoră puternic, când realiză ce intenţiona el să facă.

— Tu ai început asta, rosti el cu voce îngroşată. Acum, eu intenţionez să termin.

Fără să-i dea posibilitate de a protesta, se aplecă din nou peste ea. Îşi croi drum cu gura până

în scobitura moale şi secretă, despărţind-o cu limba. Ea gemu şi se ridică mai mult, îndoindu-şi genunchii şi curbându-şi spinarea, ca şi cum ar fi vrut să-şi strângă în jurul lui tot trupul. El o apucă de fund, o apăsă mai tare şi luă ceea ce voia de la ea.

Întreaga omenire nu era nimic, în comparaţie cu fiorul delicat al cărnii, cu gustul de femeie, femeia *lui*, cu elixirul intim mai puternic decât vinul, opiumul şi toate mirodeniile exotice. Ea gemu de asprimea tandră a limbii lui. Răspunsul ei deveni al lui, fiecare sunet al ei făcând să-i zvâcnească vintrele, înfiorările ei disperate înfigând în el suliţe de foc. Se concentră pe cea mai sensibilă parte a ei, urmând-o încet, fascinat de mătasea udă. Începu să o atingă mai cu putere, necăjind-o, încolţind-o nemilos. Rămase liniştită, încordată, când simţi senzaţiile rostogolindu-se în ea şi el ştiu că, nimic nu mai exista pentru ea, în afară de plăcerea pe care i-o oferea. El o făcu s-o simtă, s-o simtă, până când respiraţia ei sacadată se transformă în strigăte repetate. Orgasmul ei fu mai puternic şi mai profund, decât orice altceva îi oferise înainte… îl auzi, îl simţi, îl gustă.

Când ultimul spasm o părăsi, o trase mai aproape sub el, gura lui îndreptându-se spre sânii ei. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Trupul ei sătul era gata să-l primească, picioarele desfăcându-se cu uşurinţă, când el se aşeză între ele. Bâjbâind la şliţul pantalonilor, trase eliberându-se.

Nu-i mai rămăsese nici urmă de control,

întregul lui trup era dureros de dornic. Nu existară vorbe, nici implorări *te rog nu încerca să mă opreşti*, *nu pot*. *Trebuie să te am*. Şi nici nu mai avu putere să reziste. Uitându-se la ea, îi rosti numele cu voce aspră şi întrebătoare. Beatrix scoase un mic sunet melodios şi îi mângâie spatele.

— Nu te opri, şopti ea. Te vreau. Te iubesc… Îl trase mai aproape, arcuindu-se să-l primească, atunci când el o atinse împingându-se direct şi insistent.

Nu avusese niciodată o virgină, întotdeauna îşi închipuise că trebuie să fie o sfâşiere rapidă şi uşoară. Dar ea era strâmtă, peste tot, muşchii neexperimentaţi încordându-se să nu-i permită pătrunderea. El se împinse în rezistenţa inocentă, forţându-şi drumul mai adânc, iar ea suspină agăţându-se de el. Acţionă în interiorul ei, tremurând de efortul de a fi blând, când toate instinctele lui ţipau să pătrundă cu forţă în fierbinţeala excitantă. Apoi, deodată, muşchii ei acceptară că e inutil să încerce să se închidă împotriva lui şi se relaxă. Capul îi rămase pe braţul lui care-l sprijinea, faţa ei lipindu-se de curba tare a bicepsului lui. El începu să se împingă în ea cu un geamăt de uşurare, neştiind nimic în afară de plăcerea orbitoare de a fi în ea, de a fi mângâiat de ea. Extazul a fost sever, absolut ca moartea, eliberându-l.

Nu făcu niciun efort să-l prelungească. Orgasmul veni rapid, năvălind în el cu o putere ce-i tăie respiraţia, scufundându-l apoi într-o uşurare

violentă, zguduitoare, străbătută de spasme. Continuară la nesfârşit, în timp ce o legăna în braţe aplecându-se peste ea, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze, când se înfigea în ea cu izbituri nesăţioase.

Ca urmare, ea tremura, undele reacţiei alergând prin ea din cap până-n picioare. El o ţinea în braţe, încercând să o reconforteze, trăgându-i capul pe pieptul lui. Ochii lui erau înceţoşaţi şi fierbinţi şi îi şterse de o pernă de catifea. Avu nevoie de ceva timp pentru a realiza că frisonul nu izvora din ea, ci din el.

Capitolul 21

Minutele treceau în calmul acela saturat. Beatrix rămase liniştită în îmbrăţişarea lui Christopher, fără să protesteze, chiar dacă strânsoarea lui era prea puternică. Încet-încet fu capabilă să-şi împartă senzaţiile în mai multe părţi… căldura şi greutatea trupului lui, mirosul transpiraţiei, moliciunea umezelii bogate, acolo unde încă mai erau lipiţi. Era inflamată, dar totodată era un sentiment plăcut această senzaţie de plenitudine adâncă şi caldă.

Încet, insistenţa lui Christopher începu să slăbească. O mână se ridică pentru a se juca în părul ei. Gura i se întoarse la pielea gingaşă a cefei ei, în timp ce mâna liberă se plimba pe spatele şi coastele ei. Un fior trecu prin fiinţa lui, un val lent de uşurare. Îşi strecură un braţ sub ea, o arcui în sus şi buzele i se îndreptară spre sânul ei. Ea

inspiră nesigură, la presiunea udă a gurii lui.

El se mişcă şi o răsuci, aşa încât să stea întinsă peste el. Invazia lui alunecă liberă şi ea simţi pe stomac membrul lui tare. Ridicând capul se uită în jos, la faţa lui, la ochii argintii, uşor dilataţi. Savură senzaţia prezenţei lui, o creatură mare şi caldă sub ea. Avea impresia că l-a îmblânzit, deşi mai persista întrebarea dacă realmente ar mai fi fost şi altă cale.

Îşi apăsă buzele pe umărul lui. Pielea era chiar mai moale decât a ei, satin bine întins peste proeminenţele tari ale muşchilor. Găsind cicatricea făcută de baionetă, atinse cu limba pielea inegal vindecată.

— Nu ţi-ai pierdut controlul, şopti ea.

— Ba da, în unele momente. Vocea lui era aceea a unui bărbat care tocmai se trezise, după un somn îndelungat. Începu să adune şuvoaiele unduitoare ale părului ei într-un singur fluviu. Ai plănuit asta?

— Mă întrebi dacă am plănuit deliberat să te seduc? Nu, a fost absolut spontan. La tăcerea lui, Beatrix îşi înălţă capul şi îi zâmbi. Probabil crezi că sunt o neruşinată.

Degetul lui mare se plimba peste curba umflată a buzei ei inferioare.

— De fapt, mă gândeam cum să te duc sus în dormitor. Dar acum, că ai spus asta… Da, eşti o neruşinată.

Zâmbetul îi întârzie pe buze, în timp ce în joacă îl muşcă de deget.

— Regret că te-am scos din sărite mai

devreme. De acum înainte Cam va lucra cu calul acela. Nu a trebuit să dau socoteală nimănui înainte – va trebui să mă obişnuiesc cu asta.

— Da, rosti el. Începând din această clipă.

Beatrix ar fi putut să protesteze faţă de tonul lui dictatorial, doar că tot mai exista o sclipire periculoasă în ochii lui şi înţelese că şi el e supărat, ca şi ea. Nu se simţea confortabil cu nicio femeie, care avea o astfel de putere asupra lui.

Foarte bine! În mod cert nu i se va va supune lui întru totul, dar putea să cedeze în câteva privinţe.

— Promit să fiu mai grijulie de acum înainte, rosti ea.

Categoric, Christopher nu zâmbi, dar buzele i se strâmbară. O depuse cu grijă pe divan, se îndreptă spre hainele lepădate şi reuşi să găsească o batistă…

Beatrix stătea pe jumătate răsturnată pe o parte şi îl privea, nedumerită de dispoziţia lui. Părea că revenise la el însuşi, în cea mai mare parte, dar încă mai exista impresia unei distanţe între ei, a ceva la care renunţa, de la care se abţinea. Gânduri pe care nu le-ar împărtăşi, cuvinte pe care nu le-ar rosti. Chiar şi acum, după ce se angajaseră în cel mai intim act posibil.

Distanţa aceasta nu era nouă, realiză ea. A fost acolo încă de la început. Doar că acum era mult mai conştientă de ea, deprinsă cu subtilităţile naturii lui.

Întorcându-se la ea, Christopher îi dădu batista. Deşi Beatrix s-ar fi considerat incapabilă să

mai roşească, după ceea ce tocmai experimentase, simţi un val de roşeaţă acoperind-o, în timp ce îşi ştergea locul inflamat şi ud dintre coapse. Vederea sângelui nu era o surpriză, dar o făcu şi mai conştientă că se schimbase în mod radical. Nu mai era fecioară. Un sentiment nou şi vulnerabil o năpădi.

Christopher o îmbrăcă cu cămaşa lui, învelind-o în pânza albă şi moale, care încă mai păstra mireasma trupului lui.

— Ar trebui să mă îmbrac cu lucrurile mele şi să mă duc acasă, rosti Beatrix. Familia mea ştie că sunt aici, cu tine şi fără însoţitoare. Şi chiar şi ei au limitele lor.

— Ai să rămâi tot restul după-amiezii, rosti Christopher cu glas egal. Doar n-o să-mi invadezi casă, să-ţi faci cheful cu mine şi apoi să evadezi, ca şi cum aş fi fost o misiune de care a trebuit să te achiţi.

— Am o zi aglomerată, protestă ea. Am căzut de pe cal, te-am sedus, şi acum sunt învineţită şi murdară peste tot.

— Am să am grijă eu de tine. Christopher se uită la ea cu o expresie severă. Intenţionezi să te cerţi cu mine?

Beatrix încercă să pară împăciuitoare.

— Nu, sir.

Un zâmbet leneş îi traversă figura.

— Aceasta a fost cea mai nereuşită încercare de obedienţă, văzută vreodată.

— Hai să mai practicăm, rosti ea înconjurându-i gâtul cu braţele. Dă-mi un ordin şi ai să vezi că am

să-l execut.

— Sărută-mă. Îşi apăsă gura pe a lui şi se aşternu tăcerea, mult timp după aceea. Mâinile lui alunecară sub cămaşă, aţâţând-o blând, până când se lipi de el. Interiorul ei se topea şi se simţea slăbită de orice putere. La etaj, reluă el cu buzele lipite de ale ei şi o ridică în braţe, ca pe un fulg.

Beatrix păli, când se apropiară de uşă.

— Nu poţi să mă duci la etaj în felul acesta.

— De ce nu?

— N-am pe mine decât cămaşa ta.

— Nu contează. Răsuceşte buşonul ăla şi deschide.

— Ce se întâmplă dacă unul din servitori ne vede?

Amuzamentul pâlpâi în ochii lui.

— *Acum* eşti îngrijorată în legătură cu aparenţele? Deschide afurisita aia de uşă, Beatrix.

Ea cedă şi îşi ţinu ochii strâns închişi, în timp ce el o căra în sus, pe scări. Dacă vreunul dintre servitori i-a văzut, nimeni n-a scos nicio vorbă.

După ce a dus-o pe Beatrix în camera lui, Christopher trimise după nişte vase cu apă fierbinte, o baie de şezut şi o sticlă de şampanie. Şi insistă să o spele el, cu toate zvârcolirile şi protestele ei.

— Nu pot să intru acolo, protestă ea, încălecând cada de tablă şi lăsându-se în jos cu grijă, şi să te las să faci ceva ce sunt perfect capabilă să fac eu însămi.

Christopher se duse la măsuţa de toaletă, unde pe o tavă de argint se afla şampania şi două

pahare înalte de cristal. Îi turnă un pahar şi i-l aduse.

— Asta te va ţine ocupată.

Luând o gură din băutura rece şi acidulată, Beatrix se lăsă pe spate şi-l privi.

— Nu am băut niciodată şampanie după-amiaza, afirmă ea. Şi, în mod sigur, niciodată în timp ce făceam baie. N-ai să mă îneci, nu-i aşa?

— Nu poţi să te îneci într-o cadă de şezut, iubito. Christopher îngenunche, cu pieptul lui gol şi neted lângă ea. Şi nu, n-am să las să ţi se întâmple nimic. Am nişte planuri cu tine. Săpuni un burete, apoi şi mâinile lui şi începu să-i facă baie.

Nu fusese spălată de nimeni, din copilărie. Îi conferea o senzaţie curioasă de siguranţă, de alint. Lăsându-se pe spate, atinse alene unul din antebraţele lui, alunecându-şi degetele prin spuma săpunului. Buretele se plimba peste ea încet, peste umeri şi sâni, picioare şi îndoitura genunchilor. Apoi începu să o spele mai intim şi toată impresia de siguranţă se evaporă, când îi simţi degetele alunecând în ea. Gâfâi şi se zbătu puţin, apucându-l de încheietura mâinii.

— Să nu scapi paharul, murmură Christopher, cu mâna în continuare între coapsele ei.

Beatrix aproape se înecă cu următoarea înghiţitură de şampanie.

— Asta e răutate, rosti ea cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce degetul lui explorator găsi un loc sensibil, adânc în ea.

— Bea-ţi şampania, rosti el amabil.

O altă sorbitură ameţitoare, în timp ce

atingerea lui invadatoare făcea mişcări circulare subtile. I se tăie răsuflarea.

— Nu pot să înghit când faci asta, rosti ea neajutorată, strângând paharul în mână.

Privirea lui o mângâia.

— Atunci împarte-l cu mine.

Cu efort, ea duse paharul la buzele lui şi îi dădu o înghiţitură, în timp ce el continua să o palpeze uşor şi să o întărâte, pe sub apă. Apoi gura lui ajunse la a ei, sărutul purtând aroma răcoroasă şi dulce a şampaniei. Limba lui se juca într-un fel, care făcu inima ei să bubuie.

— Acum bea restul, şopti el. Ea îi aruncă o privire uimită, şoldurile ei începând să se ridice şi să coboare după cum aveau chef, agitând apa fierbinte şi plină de spumă. Era aşa de înfierbântată şi pe dinăuntru şi pe dinafară, trupul ei tânjind după plăcerea ce deodată încetă. Gata, hotărî el.

O ultimă înghiţitură convulsivă, apoi paharul îi fu luat din mâna moale şi pus deoparte.

Christopher o sărută din nou, braţul lui liber strecurându-i-se după ceafă.

Apucându-l de umărul gol, Beatrix începu să geamă:

— Te rog, Christopher, vreau mai mult, am nevoie…

— Răbdare, şopti el. Ştiu de ce ai nevoie.

Un oftat frustrat îi scăpă, când atingerea lui încetă şi când o ajută să iasă din baie. Era aşa surescitată, că de abia putea să stea în picioare, genunchii ei ameninţând să cedeze. El o şterse

eficient, ţinând un braţ în spatele ei pentru a o sprijini, când o conduse spre pat.

Se întinse lângă ea, o legănă în braţe şi începu să o sărute şi să o mângâie. Beatrix se întinse ca o pisică, încercând să absoarbă lecţiile pe care intenţiona el să i le predea. Un nou limbaj al pielii, al mâinilor şi al buzelor, mai primitiv decât cuvintele… fiecare atingere promiţând şi provocând.

— Nu face efort să mă primeşti, şopti el cu mâinile furişate din nou între coapsele ei încordate. Lasă-mă pe mine să-ţi dau… Mâna lui o apucă de sex şi se apăsă pe el. Degetele îi intrară, o excitară, se jucară. Dar refuza să-i dea ce voia ea, murmurând să se relaxeze, să cedeze, să-şi dea drumul. Simţea atât teamă, cât şi uşurare dându-i-se, oferindu-şi fiecare bucăţică din ea, fără rezerve. Totuşi aşa făcu. Îşi lăsă capul pe spate, pe braţul lui, trupul ei devenind pliabil, picioarele desfăcându-se. Brusc orgasmul se produse, carnea ei se contractă, cu toată sensibilitatea ei centrată pe locul acela intern şi secret atins de el.

Când în final îşi reveni, ieşind din negura opulentă a plăcerii, descoperi o sclipire de preocupare în ochii lui. Se uita la coastele ei, trecându-şi uşor mâna peste o contuzie purpurie, căpătată cu ocazia căderii de mai devreme, din ziua aceea.

— Nu e nimic, rosti ea. Aproape întotdeauna am pe mine câte o vânătaie sau o zgârietură.

Informaţia nu părea să-i dea lui prea multă siguranţă. Gura i se strâmbă şi clătină din cap.

— Stai aici, rosti apoi. Mă întorc într-o clipă.

Indicaţia nu era necesară. Beatrix nu avea intenţia să se mişte. Se târî puţin mai în sus pe perne, lăsându-şi obrazul să se îngroape în pânza feţei de pernă. Oftă şi aproape adormise, când îl simţi pe Christopher urcând în pat, alături de ea.

Mâna lui se aşează pe şoldul ei, cu palma lunecoasă din pricina unguentului. Ea se mişcă, atunci când o aromă puternică de ierburi îi ajunse la nas.

— O, ce bine miroase. Ce e?

— Alifie din ulei de cuişoare. Cu grijă, întinse balsamul pe contuzia ei. Fratele meu şi cu mine am fost tot timpul acoperiţi de aşa ceva, în cea mai mare parte a copilăriei.

— Ştiu câte ceva despre poznele voastre, rosti Beatrix. John i-a povestit lui Audrey şi ea mi-a spus mie. Atunci, când voi doi aţi furat tarta de prune, înainte de cină… şi atunci când el te-a determinat să sari de pe craca unui copac şi ţi-ai rupt mâna… John spunea că erai incapabil să te sustragi de la o provocare. Spunea că era uşor să te facă să faci orice, doar spunându-ţi că n-ai să poţi.

— Eram un idiot, rosti Christopher întristat.

— Drac împieliţat, au fost cuvintele folosite de el.

— Semănăm cu tata.

— În realitate, nu. Cel puţin nu, după părerea lui John. Spunea că n-a fost corect că ai fost întotdeauna fiul preferat al tatălui tău, când de fapt nu erai ca el. Beatrix se întoarse, când Christopher o înghionti în partea din faţă. Mâinile lui puternice

şi blânde întinseră balsamul peste muşchii ei încordaţi, mireasma uleiului de cuişoare răspândind pe pielea ei o senzaţie liniştitoare de răcoare.

— John a încercat întotdeauna să vadă binele din fiecare, murmură Christopher. Uneori vedea ceea ce voia el să creadă, mai curând decât ce era în realitate.

Beatrix se încruntă, când el acţionă la muşchii de pe umărul ei, eliberând tensiunea cu blândeţe.

— Eu văd binele din tine.

— Nu-ţi face iluzii despre mine. Căsătorindu-te cu mine, va trebui să faci haz de necaz. Tu nu înţelegi situaţia în care te afli.

— Ai dreptate. Beatrix se arcui extaziată, când el îi masă muşchii de pe ambele laturi ale coloanei. Orice femeie m-ar compătimi, că mă aflu în situaţia asta.

— Una e să petreci o după-amiază în pat cu mine, rosti Christopher întunecat. Şi alta e să trăieşti o viaţă, zi-după-zi, cu un lunatic.

— Ştiu totul despre traiul alături de lunatici. Sunt o Hathaway. Beatrix oftă de plăcere, când mâinile lui începură să acţioneze în locurile acelea sensibile, din josul spatelui ei. Trupul ei se simţea relaxat, dar totodată înfiorat, cu contuziile şi durerile uitate. Rostogolindu-se pentru a-l privi peste umăr, văzu liniile austere ale figurii lui. Simţea o nevoie copleşitoare să-l întărâte, să-l facă să se joace cu ea. Ai ratat un loc, i se adresă.

— Care?

Ridicându-se, Beatrix se întoarse şi se târî spre

locul unde Christopher era îngenuncheat pe saltea. Îşi pusese un halat de catifea, care era desfăcut în faţă, dând la iveală puţin din carnea lui ispititoare şi bronzată. Înnodându-şi braţele în jurul gâtului lui, îl sărută.

— Dinăuntru, șopti ea. Acolo e locul care trebuie să fie potolit.

Un zâmbet reţinut se ivi în colţurile gurii lui.

— Balsamul acesta e prea puternic pentru aşa ceva.

— Nu, nu e. Pare plăcut. Aici. Am să-ţi arăt... Apucă cutiuţa cu cremă şi îşi umplu degetul. Mireasma bogată de ulei de cuişoare umplu aerul. Stai liniştit...

— Pe dracu', am să stau! Vocea lui era îngroşată de haz şi o apucă de încheieturi.

Rapidă ca un sconcs Beatrix se răsuci pentru a scăpa din mâna lui. Rostogolindu-se o dată, de două ori, ajunse la cordonul halatului lui.

— Ai pus asta pe tot trupul meu, îl acuză ea chicotind. Laşule. Acum e rândul tău.

— Nicio şansă! O prinse, se luptă cu ea, făcând-o să se înfioare la sunetul râsului lui aspru.

Reuşind cumva să se caţere pe el, i se opri răsuflarea când îi simţi erecţia. Continuă să se lupte cu el, până când el îi dădu un bobârnac uşor şi îi imobiliză încheieturile. Halatul se desfăcuse în timpul încăierării, trupurile lor goale frecându-se unul de altul.

Ochii argintii strălucitori priveau în cei albaştri. Deja fără răsuflare din cauza râsului, Beatrix ameţi uşor, când văzu felul în care se uita la ea.

Aplecându-şi capul, el o sărută şi îi linse zâmbetul de pe buze, parcă ar fi putut să-l guste.

Christopher dădu drumul încheieturilor ei şi o răsturnă spre el, expunându-şi astfel partea din faţă.

Beatrix îi aruncă o privire întrebătoare. Degetele i se agitau uşor.

— Vrei să… să te ung cu asta?

El rămase tăcut, privirea lui provocând-o.

Ruşinoasă dar curioasă, întinse mâna şi-l apucă cu grijă. Amândoi tresăriră puţin la ceea ce simţiră, răceală şi fierbinţeală, alunecarea emolientă a cremei, a mătasei pielii şi a tăriei lui impresionante.

— Aşa? şopti ea cu mişcări blânde şi ritmice.

El inspiră şuierat printre dinţi, cu genele pe jumătate lăsate. Nu făcu nicio mişcare pentru a o opri.

Ea îşi trecu buricul degetului mare peste vârful neted şi mai întunecat, înconjurându-l cu un cerc moale. Apoi îndoindu-şi degetele în jurul falusului greu şi tare, le lăsă să alunece în jos, minunându-se de ceea ce simţea. El o lăsă să-l mângâie şi să-l exploreze după cum voia, în timp ce pielea i se îmbujoră, iar pieptul i se ridică şi se lăsa, din ce în ce mai rapid. Fascinată de forţa lui de abia stăpânită sub mâinile ei, îşi desfăcu degetele şi le plimbă în jos pe şolduri, apoi pe partea din faţă a coapselor. Masă muşchii tari ca piatra ai picioarelor, răsfiră uşor părul strălucitor răspândit pe ele, apoi reveni înapoi la vintre. Delicat îşi făcu palma cupă în jurul greutăţilor de dedesubt, se

jucă cu ele, apucând cu ambele mâini rotunjimea rigidă.

Un sunet gutural îi izvorî lui din piept. Îşi scoase halatul de pe braţe, îl împinse alături şi îi apucă şoldurile. Inima ei făcu un salt, când văzu încordarea trăsăturilor lui, concentrarea primitivă a privirii. O puse în poala lui, falusul tare deschizând-o, împingându-se în moliciunea care îl absorbea. Un scâncet ieşi de pe buzele ei, când el o dădu deoparte, făcând-o să-l încalece, să-l atragă în ea în întregime. O ajunsese într-un loc nou din ea, pe care-l simţea inflamat, dar în acelaşi timp era atât de nemăsurat de bine, încât drept răspuns carnea ei palpită strângându-l.

Christopher rămase liniştit, fixând-o cu o privire mistuitoare.

În câteva secunde, balsamul îşi făcu treaba, ingredientul răcoros alinându-i carnea înfierbântată şi totodată trezind nervii intimi. Se mişca neobosită. Apucând-o de şolduri, Christopher o trase în jos şi se împinse cu forţă în sus.

— Christopher… Era incapabilă să înceteze să se agite, sau să se ridice. La fiecare mişcare neajutorată pe care o făcea, el îi trăgea şoldurile înapoi, spre el. Coapsele i se încrucişară pe dosul ei şi una dintre mâini se îndreptă spre locul unde erau uniţi. Se uită la ea, se jucă cu ea, degetele lui alunecând pe ea, mişcându-se încoace şi încolo, în timp ce trupul lui nu înceta frecarea adâncă, provocatoare.

— Armistiţiu, reuşi ea să rostească. Nu mai pot să suport.

— Dar o vei face. Întinzând mâna după ea, o trase în jos şi o sărută.

— Te rog. Termină.

— Încă nu. Îşi plimbă mâinile în jos pe spatele ei. Eşti aşa frumoasă, şopti el. Aşa sensibilă. Aş putea să fac dragoste cu tine fără să mă opresc.

— Christopher…

— Lasă-mă să te port din nou spre plăcere, încă o dată.

— Nu. Sunt epuizată. Îi luă buza inferioară între dinţi, într-o muşcătură blândă. Termină, acum, ceru ea.

— Nu încă.

— Am să te determin.

— Cum?

Beatrix îi studie trăsăturile frumoase şi arogante, strălucirea provocării din ochii lui, şi lăsându-se peste el, corpul ei se legănă peste pătrunderile lui neîncetate şi îşi lipi gura de urechea lui.

— Te iubesc, şopti prinzând ritmul, călărindu-l. Te iubesc.

Nu era nevoie de nimic mai mult. Respiraţia lui se opri într-un geamăt şi pătrunzând-o adânc rămase acolo, trupul lui puternic tremurând de forţa orgasmului. Înconjurând-o cu braţele, îşi vărsă în ea toţi anii de dorinţe care l-au torturat. Şi ea continuă să-i murmure la ureche, promiţându-i dragoste, siguranţă, visuri noi, care să le înlocuiască pe cele pierdute.

Promiţând, pentru totdeauna.

Capitolul 22

După ce Sezonul londonez se termină, nobilimea continuă distracţiile sociale la ţară. Fură trimise invitaţii la baluri, dineuri şi jocuri, paznicii de vânătoare pregătind potârnichile, cărora să li se dea drumul pentru a fi vânate; puştile fură proaspăt unse şi curăţate pentru vânătoarea de păsări sălbatice; pistele de călărie curăţate şi reparate; şi vinul şi delicatesele aduse din porturile Bristol şi Londra.

Cea mai râvnită invitaţie din Hampshire era la serata de la mijlocul lui septembrie din Casa Ramsay, când se anunţa logodna lui Beatrix cu Christopher Phelan. De obicei, la orice eveniment găzduit de familia Hathaway participa multă lume, dar acesta era altfel. Toţi pe care îi invitaseră acceptară imediat, urmând un fluviu de scrisori şi cereri de la alţi oameni care solicitau invitaţii. Pretinzându-le, în unele ocazii.

Familia Hathaway atribuia noua lor popularitate faptului că urma să participe şi Christopher, cel mai admirat erou de război din Anglia. Iar Christopher, cu sila lui neînduplecată de mulţime, era mohorât în legătură cu întreaga problemă.

— Trebuie să admiţi, remarcă Leo, că este chiar amuzant că acela dintre noi cel mai puţin înclinat să se afle în societate, este cel cu care toată societatea doreşte să fie.

— Mai dă-o naibii, Ramsay, mormăi Christopher şi Leo rânji.

Dar cuvintele „acela dintre noi” folosite aşa, din întâmplare, încălziră inima lui Christopher. Relaţia lor ajunsese la un ataşament uşor, prietenesc, care îi amintea de felul cum obişnuia să se simtă alături de John. Deşi nimeni nu ar fi putut vreodată să ia locul acestuia, Christopher găsi o mare bucurie în compania viitorilor lui cumnaţi. Cel puţin, în compania lui Leo şi a lui Cam. Dacă aceeaşi legătură se va extinde şi la Merripen, rămânea de văzut.

*

Merripen şi soţia lui; Winnifred sau Win, cum îi spunea familia, se întoarseră din Irlanda, cu tânărul lor fiu, pe întâi septembrie. Familia Hathaway, lotul cel mai greu de îmblânzit cu care să începi, irumpse într-o frenezie de veselie. Christopher rămase deoparte, în salonul familiei, în timpul reuniunii haotice, privindu-i implicaţi într-o încâlceală de îmbrăţişări şi hohote de râs. Cam şi Merripen se luară în braţe şi se bătură cu entuziasm pe spate, vorbind într-un schimb rapid de cuvinte ţigăneşti.

Christopher îl întâlnise pe Merripen cu una sau două ocazii, înainte de război. Totuşi, îşi amintea puţin de el, şi nimic altceva decât că era o prezenţă mare şi deprimată, un om care vorbea puţin. Desigur, Christopher nu se aşteptase niciodată că vor aparţine aceleiaşi familii, cândva.

Win era o femeie subţire şi graţioasă, cu nişte ochi mari albaştri şi un păr blond deschis. Avea un

fel de fragilitate aproape eterică, era altfel decât celelalte surori Hathaway. Despărţită de grup în mijlocul camerei, Win se îndreptă spre Christopher şi îi întinse mâna:

— Căpitane Phelan! Ce norocoşi suntem că te-am dobândit ca frate. Bărbaţii din familie erau aproape depăşiţi – patru la cinci. Acum tu ai adus egalitatea, într-un total de zece.

— Eu încă mă simt depăşit, rosti Leo.

Merripen se apropie de Christopher, îi strânse mâna cu putere şi îi aruncă o privire apreciativă.

— Rohan spune că nu eşti rău deloc, pentru un *gagio*, rosti el. Beatrix spune că te iubeşte, ceea ce mă determină să te las să te însori cu ea. Totuşi, încă mă mai gândesc.

— Dacă asta contează, răspunse Christopher, să ştii că vreau să iau şi toate animalele.

Merripen se gândi puţin.

— Aşa că, poţi să o ai.

Discuţiile de la cină se desfăşurară la început într-un ritm rapid şi exuberant. Până la urmă însă, când discuţia se îndreptă spre Irlanda şi moşia pe care Merripen urma să o moştenească în curând, dispoziţia tuturor devenind sumbră.

Cu aproximativ zece ani în urmă, Irlanda suferise de un parazit prelungit al cartofului, care a dus la o magnitudine a dezastrului, din care ţara încă nu îşi revenise. Anglia oferise doar o asistenţă minimală, sub forma unor măsuri temporare de ajutor, considerând că problema se va rezolva de la sine, prin mijloace naturale.

Irlanda, deja sărăcită, a fost victima foametei

naţionale, urmată de o plagă a bolilor, având ca rezultat faptul că familii întregi au murit pe marginea drumului, sau în colibele lor de lut. Iar moşierii, cum era şi Cavan, i-au dat afară din case pe arendaşii lor lipsiţi de bani şi au luptat împotriva celor rămaşi, rezultând procese şi amărăciuni, care vor dura generaţii întregi.

— Pământurile Cavan, ca şi arendaşii, au fost neglijate ani întregi, le aduse la cunoştinţă Merripen. Bunicul a fost prea preocupat de proprietăţile lui din Anglia, pentru a aduce îmbunătăţiri sau reparaţii în Irlanda. Pământurile nu sunt asanate şi nu există nici maşini necesare pentru arat. Arendaşii cunosc doar cele mai primitive metode de cultivare. Trăiesc în colibe făcute din pământ şi piatră. Şi cele mai multe din animalele lor au fost vândute, pentru a achita arenda. Merripen făcu o pauză, cu faţa îndârjită. M-am întâlnit cu Cavan, înainte de a ne întoarce la Stony Cross. Refuză să dea chiar şi un şiling din averea lui, în beneficiul oamenilor care depind de el.

— Cât de mult crezi că mai are de trăit? întrebă Amelia.

— Mai puţin de un an, răspunse Merripen. Aş fi surprins dacă ar supravieţui până la Crăciun.

— Când nu va mai fi, interveni Win, vom fi liberi să-i investim toată averea în pământurile Cavan.

— Dar vor necesita ceva mai mult decât bani, zise Merripen. Va trebui să înlocuim colibele de pământ cu case solide. Va trebui să-i învăţăm pe

arendaşi un întreg sistem nou de a cultiva pământul. Au nevoie de tot: maşini, carburant, vite, seminţe… Vocea i se stinse şi îi aruncă lui Cam o privire insondabilă. *Fral*, ceea ce am realizat noi la moşia Ramsay, pare o joacă de copii, în comparaţie cu ce e acolo.

Cam întinse mâna absent şi trase de o şuviţă de păr de pe frunte.

— Va trebui să începem să ne pregătim, rosti el. Voi avea nevoie de toate informaţiile pe care le putem obţine, în legătură cu situaţia financiară şi proprietăţile lui Cavan. Putem vinde unele dintre proprietăţile englezeşti ale lui – ale tale – pentru capital. Va trebui să faci o estimare de ceea ce e nevoie şi să stabileşti priorităţile. Nu vom putea să facem totul deodată.

— E copleşitor, rosti Merripen cu glas egal.

Din tăcerea împietrită de la masă, Christopher deduse că arareori, dacă nu niciodată, nu declarase Merripen că ceva e copleşitor.

— Am să te ajut, *fral*, rosti Cam cu o privire hotărâtă.

— Încep să am sentimentul neplăcut, rosti Leo, că va trebui să mă ocup eu însămi de moşia Ramsay, în timp ce voi doi vă devotaţi salvării Irlandei.

Beatrix se uita la Christopher cu un zâmbet uşor pe buze.

— Asta trimite situaţia noastră în perspectivă, nu-i aşa? murmură ea.

Exact ce gândea şi el.

Privirea alertă a lui Merripen se îndreptă spre

figura lui Christopher.

— Tu vei moşteni Riverton, acum că fratele tău e mort.

— Da. Buzele lui Christopher se strâmbară într-un zâmbet auto-ironic. Şi în timp ce John era perfect pregătit pentru a-şi asuma responsabilitatea, pentru mine e valabil contrariul. Ştiu mai mult cum să împuşti pe cineva şi să sapi tranşee.

— Ştii cum să-i organizezi pe oameni, sublinie Merripen. Cum să faci un plan şi să-l duci la îndeplinire. Cum să-ţi asumi riscuri şi să te adaptezi, când e nevoie. Aruncă un zâmbet rapid în direcţia lui Cam. Când am început să restaurăm moşia Ramsay, ne-am spus că, cel mai bun lucru pe care puteam să-l facem, era să învăţăm câte ceva.

Atunci a înţeles pe deplin Christopher ce multe avea în comun cu bărbaţii din această familie, cu toate că proveneau din medii şi etnii diferite. Cu toţi luptau cu schimbarea rapidă din lume, făcând faţă provocărilor, pentru care niciunul dintre ei nu fusese pregătit. Întreaga societate fusese răsturnată şi cernută, vechea ierarhie spulberată şi puterea transferată în mâini necunoscute. Un om putea, ori să se lase cufundat în anonimat, ori să facă un pas înainte şi să se adapteze epocii noi, cu care se confrunta. Ambele posibilităţi erau şocante şi epuizante – vedea asta pe faţa lui Merripen şi pe feţele celorlalţi. Dar niciunul dintre ei, nu ezita să facă ceea ce trebuia făcut.

Christopher o contempla pe Beatrix, care

stătea cu câteva locuri mai departe de el. Ochii aceia… albaştri ca miezul nopţii, inocenţi şi inteligenţi, alarmant de receptivi. Ce combinaţie curioasă de calităţi prezenta! Era capabilă de un calm extraordinar şi tot mai dorea să se joace ca un copil. Era o intelectuală, instinctivă, amuzantă. Să vorbeşti cu ea era ca şi cum ai fi deschis o ladă cu comori, pentru a te alege cu plăceri neaşteptate.

Cum nu avea încă treizeci de ani, Christopher era doar cu şase ani mai mare decât Beatrix. Totuşi simţea că diferenţa dintre ei era de o sută. El voia, avea nevoie, să fie aproape de ea, dar în acelaşi timp trebuia să termine cu răul celor văzute şi făcute, astfel încât acesta să nu o atingă niciodată.

Nu mai făcuse dragoste cu ea din după-amiaza aceea de acum două săptămâni, hotărât să nu mai profite de ea, până după ce se vor căsători. Dar amintirea erotică îl chinuia constant. Beatrix era o experienţă, pentru care nu avea niciun punct de referinţă, sau de comparaţie. Femeile pe care le cunoscuse în viaţa lui anterioară îi oferiseră plăceri uşoare şi sofisticate. Nici pe departe asemănătoare cu pasiunea impetuoasă a lui Beatrix.

Era prea inocentă şi fină, pentru a fi ceea ce soarta îi hărăzise lui, dar o dorea prea mult pentru a-i păsa. Ar fi vrut să o ia şi, indiferent cum ar fi ales soarta nenorocită să-l lovească în schimb, să o ţină pe Beatrix în siguranţă.

Sau pe el însuşi, dacă era necesar.

*

Din salonul de recepţie se auzi un ţipăt, întrerupând orice conversaţie de la serata din Casa Ramsay.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă bunicul lui Christopher, lordul Annandale, încruntându-se. Prezida în camera de primire a familiei, ocupând o canapea, în timp ce diverşi oaspeţi veneau să-şi ofere omagiile. Lunga călătorie până în Hampshire îl făcuse cârcotaş şi epuizat. Drept rezultat, Annandale ceru ca Audrey, care îl însoţise de la Londra, să stea alături de el.

Christopher îşi suprimă un rânjet, când o văzu pe cumnata lui uitându-se la uşa salonului, cu o dorinţă evidentă. Deşi întotdeauna se înţelesese destul de bine cu Annandale, petrecuse totuşi toată ziua precedentă închisă împreună cu bătrânul moşneag într-o trăsură particulară.

— De ce ar ţipa cineva la o serată? insistă Annandale încruntându-se din nou.

Christopher îşi menţinu o expresie prevenitoare. Dar pentru că, foarte probabil situaţia implica pe cineva din familia Hathaway, ar fi putut să fie orice.

— Să mă duc să aflu? întrebă Audrey, în mod clar disperată să scape de bunic.

— Nu, tu stai aici, în caz că am nevoie de ceva.

Audrey îşi înăbuşi un oftat.

— Da, my lord.

Beatrix intră în salon şi-şi croi drum printre oaspeţii adunaţi. Ajungând la Christopher, îi spuse

cu voce scăzută:

— Mama ta tocmai s-a întâlnit cu Medusa.

— Mama a ţipat? se minună Christopher.

— Ce a fost asta? întrebă Annandale rămânând aşezat pe canapea. Fiica *mea* a ţipat?

— Mi-e teamă că da, my lord, rosti scuzându-se Beatrix. S-a întâlnit cu ariciul meu de companie, care a scăpat din ţarc. Îşi aruncă privirea spre Christopher, adăugând strălucitoare: Medusa a fost întotdeauna prea durdulie pentru a se căţăra pe pereţii cutiei. Cred că noul antrenament dă rezultate.

— Au fost implicaţi şi ceva ţepi, iubito? întrebă Christopher reţinându-şi un zâmbet.

— O, nu, mama ta n-a fost înţepată. Dar Amelia a dus-o în una din camerele de sus, să se odihnească. Din păcate Medusa i-a stârnit durere de cap.

Audrey se uită în tavan.

— Mereu o doare capul.

— De ce ţii un arici ca animal de companie? o întrebă Annandale pe Beatrix.

— Nu poate supravieţui singură, my lord. Fratele meu a salvat-o dintr-o groapă făcută pentru un stâlp de gard, când era încă pui, şi n-am putut să o găsim pe mama ei. Aşa că, de atunci am avut eu grijă de ea. Aricii sunt nişte animale de companie plăcute, atâta timp cât te porţi cu ei cum trebuie. Făcu o pauză şi îl privi pe Annandale cu un interes deschis: Dumnezeule, eşti vultur, nu-i aşa?

— Ce anume? întrebă bătrânul cu ochii micşoraţi.

— Vultur. Beatrix îl privi de aproape. Ai aşa nişte trăsături izbitoare şi emani putere, chiar şi când stai liniştit. Şi îţi place să-i studiezi pe oameni. Poţi să-i apreciezi pe loc, nu-i aşa? Fără îndoială că întotdeauna ai dreptate.

Christopher fu gata să intervină, sigur că bunicul lui ar putea să o ardă cu răspunsul. Dar, spre uimirea lui, Annandale practic se simţea mândru sub privirea admirativă a lui Beatrix.

— Pot, admise lordul. Şi într-adevăr, foarte rar m-am înşelat în judecăţile mele.

Audrey îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Arăţi puţin înfrigurat, my lord, observă Beatrix. Trebuie că stai în curent. O clipă... Ieşi să aducă o pătură pentru genunchi şi se întoarse punând pe el lâna albastră şi moale.

Nu era nici cea mai mică undă de răcoare în cameră şi nu putea fi posibil să existe curent. Totuşi, Annandale primi pătura cu o plăcere evidentă. Amintindu-şi de camerele supraîncălzite din casa bunicului său, Christopher reflectă că probabil era cu adevărat înfrigurat. Cum a putut să ghicească Beatrix, era un mister.

— Audrey, imploră Beatrix, lasă-mă să stau lângă lordul Annandale. Ca şi cum ar fi fost un privilegiu de invidiat.

— Dacă insişti. Audrey sări de pe divan parcă ar fi fost lansată de un arc.

Înainte de a-i lua locul, Beatrix se aplecă să scotocească sub divan. Trăgând afară o pisică cenuşie somnoroasă, o aşeză în poala lui Annandale.

— Aşa! Nimic nu te încălzeşte mai repede, decât o pisică în poală. Numele ei e Lucky. Toarce, dacă o mângâi.

Bătrânul o privea inexpresiv.

Şi, spre uluirea lui Christopher, începu să mângâie blana cenuşie şi lucioasă.

— Pisica asta nu are un picior, remarcă el către Beatrix.

— Da. I-aş fi spus Nelson, după amiralul cu un braţ, dar e femelă. A aparţinut brânzarului, până când piciorul i s-a prins într-o capcană.

— De ce i-ai spus Lucky? întrebă Annandale.

— Am sperat că asta o să-i schimbe norocul.

— Şi a reuşit?

— Ei bine, stă în poala unul lord, nu-i aşa? sublinie Beatrix şi Annandale râse sincer.

Apoi atinse una din labele pisicii.

— E norocoasă că a fost în stare să se adapteze.

— A fost obligată, rosti Beatrix. Ar fi trebuit să vezi biata fiinţă, nu mult după amputare. Continua să încerce să meargă pe piciorul lipsă, sau să sară jos de pe un scaun. Aşa că se poticnea şi se dezechilibra. Dar într-o zi s-a trezit, şi părea că a acceptat faptul că piciorul dispăruse pentru totdeauna. Şi a devenit aproape la fel de agilă ca înainte. Apoi adăugă semnificativ: şmecheria a fost să uite de ceea ce a pierdut... şi să înveţe să meargă mai departe cu ceea ce i-a rămas.

Annandale îi aruncă o privire fascinată, cu buzele curbate.

— Ce tânără inteligentă eşti!

*

Christopher şi Audrey se uitară unul la altul cu o veselie împărtăşită, în timp ce Beatrix şi Annandale se lansară într-o conversaţie fascinantă.

— Bărbaţii au adorat-o întotdeauna pe Beatrix, rosti Audrey cu glas scăzut, întorcându-se spre Christopher. Ochii ei sclipeau de haz. Ai crezut că bunicul tău va fi indiferent faţă de ea?

— Da. Nimeni nu-i place.

— Aparent face excepţie pentru o tânără care-i flatează vanitatea şi care pare că atârnă de fiecare cuvânt al lui.

Christopher furişă o privire spre faţa strălucitoare a lui Beatrix. Sigur că lordul nu putea să-i reziste. Beatrix avea un fel de a se uita la cineva, plină de atenţie, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi fost cea mai interesantă persoană din cameră.

— Nu voi înţelege niciodată de ce nu s-a măritat până acum, rosti Christopher.

Audrey îşi menţinu vocea scăzută când răspunse:

— Cea mai mare parte din nobilime consideră familia Hathaway inferioară. Şi, deşi majoritatea domnilor sunt încântaţi de Beatrix, nu vor să se însoare cu o fată nonconformistă. După cum bine ştii.

Christopher se încruntă la ironia ei.

— Imediat ce am ajuns să o cunosc, am admis că am greşit.

— Asta te onorează, rosti Audrey. Nu credeam că ai putea să o vezi vreodată fără să ai prejudecăţi. În trecut, au fost mai mulţi bărbaţi gata să o ia pe Beatrix, dar n-au făcut-o. Domnul Chickering, de exemplu. Şi-a implorat tatăl să-i permită să o curteze, dar acesta l-a ameninţat că-l dezmoşteneşte. Şi astfel, s-a mulţumit să o adore pe Beatrix de la distanţă şi să flirteze nebuneşte cu ea în orice ocazie, ştiind totuşi că nu se va ajunge nicăieri.

— Zilele acelea au trecut, rosti Christopher. Dacă se va mai apropia de ea…

Audrey zâmbi.

— Ai grijă. Gelozia nu este deloc la modă în zilele noastre. Oricine trebuie să fie suficient de sofisticat, pentru a fi amuzat de atenţia acordată soţiei lui.

— Mă voi amuza mai mult aruncându-l pe fereastră. Christopher făcu o pauză, când Audrey râse. În mod evident, credea că a glumit. Hotărând să schimbe subiectul, el adăugă: Sunt bucuros să văd că ai ieşit iar în societate. Şi chiar aşa era. Audrey petrecuse aproape întreaga ei căsnicie îngrijindu-l pe John, care fusese diagnosticat cu tuberculoză curând după nuntă. Aceasta, combinată cu perioada de doliu, fusese pentru ea o încercare îndelungată şi singuratică. Merita să găsească puţină distracţie în viaţă şi în mod cert companie. Există vreun bărbat care să-ţi placă?

Audrey se strâmbă.

— Vrei să spui din aceia pe care fraţii mei n-au reuşit să-i îngrozească? Nu, nu există nimeni, care

să recurgă la mine în *acest* fel. Sunt sigură că pot să fiu aleasă de aproape oricare vânător de zestre din Londra, având în vedere generoasa mea parte de moştenire de pe urma soţului. Dar se vor dovedi împotriva mea, pentru că sunt stearpă.

Christopher se uită la ea cu vioiciune.

— Eşti? De unde ştii?

— Trei ani de căsătorie cu John şi niciun copil. Nici chiar un avort spontan. Şi întotdeauna se spune că femeia trebuie acuzată, în această situaţie.

— Asta e o credinţă pe care se întâmplă să nu o împărtăşesc. Femeile nu sunt de vină întotdeauna pentru infertilitate – asta s-a dovedit. Iar John a fost bolnav cea mai mare parte a căsniciei voastre. Ai toate motivele să speri că vei putea să ai copii, cu alt bărbat.

Audrey zâmbi strâmb.

— O să vedem ce mi-a rezervat soarta. Dar nu aspir să mă mărit iar. Sunt obosită până în măduva oaselor. Mă simt ca o femeie de nouăzeci şi cinci, nu de douăzeci şi cinci de ani.

— Ai nevoie de timp, murmură Christopher. Cândva te vei simţi altfel, Audrey.

— Poate, rosti ea părând neconvinsă.

Atenţia lor fu captată de conversaţia din ce în ce mai animată dintre Beatrix şi Annandale.

— … pot să mă urc într-un copac, la fel ca oricare dintre pădurarii moşiei Ramsay, spunea Beatrix.

— Nu te cred, declară lordul, teribil de încântat.

— O, ba da. Jos cu fustele, jos cu corsetul. Îmi

pun o pereche de pantaloni şi…

— Beatrix, o întrerupse Audrey, înainte ca această discuţie scandaloasă, despre apariţia ei în particular, să mai continue. Tocmai am observat-o pe Poppy în camera alăturată. Sunt ani de când n-am mai văzut-o. Şi n-am fost niciodată prezentată soţului ei.

— O! Cu regret, Beatrix îşi întoarse atenţia dinspre Annandale. Să te duc la ei?

— Da. Audrey o apucă de braţ.

Annandale părea nemulţumit, coborându-şi sprâncenele negre, când Audrey o împinse pe Beatrix afară.

Christopher îşi înăbuşi un zâmbet.

— Ce crezi despre ea? întrebă el.

Annandale răspunse fără ezitare:

— Eu însumi m-aş însura cu ea, dacă aş fi cu cinci ani mai tânăr.

— Cinci? repetă sceptic Christopher.

— Zece, naiba să te ia! Dar pe faţa marcată de vreme a lordului apăru un zâmbet uşor. Îţi admir alegerea. E o fată cu caracter. Neînfricată. Drăguţă în felul ei şi cu farmecul ei nu are nevoie de o mare frumuseţe. Va fi nevoie să ţii o mână fermă pe hăţuri, dar merită efortul. Făcu o pauză părând nostalgic. Odată ce ai avut o femeie ca asta, nu vei putea niciodată să fii mulţumit cu un gen obişnuit.

Christopher fu gata să argumenteze în privinţa frumuseţei lui Beatrix, care după părerea lui era de neegalat. Dar această ultimă propoziţie îi atrase atenţia.

— Te referi la bunica? întrebă el.

— Nu. Bunica ta a fost genul de femeie cu care am crezut că trebuie să mă însor. Dar eram îndrăgostit de altcineva – o fată mult mai puţin potrivită. Şi am lăsat-o să plece, spre regretul meu veşnic. Oftă, cântărind amintirea aceea aşa de depărtată. O viaţă întreagă fără ea…

Fascinat, Christopher voia să întrebe mai multe… dar nu era nici timpul, nici locul pentru o astfel de discuţie. Totuşi, asta îi oferise o privire interioară neaşteptată asupra bunicului său. Ce i s-ar întâmpla unui bărbat, dacă s-ar căsători cu o Prudence, când ar fi putut să o aibă pe Beatrix? Ar fi fost suficient să facă pe cineva nefericit.

Seara, mai târziu, fură aduse tăvi cu şampanie şi oaspeţii adunaţi aşteptau nerăbdători să fie anunţată logodna.

Din păcate, omul desemnat să o facă lipsea pentru moment.

După o cercetare rapidă, Leo fu găsit şi îndemnat spre salon, unde se lansă într-un toast încântător şi enumeră un număr de motive amuzante pentru căsătorie. Deşi cea mai mare parte dintre oaspeţi ascultau cu mare atenţie şi chicoteau, Christopher auzi două femei din apropiere flecărind, şoptindu-şi cu ton scăzut şi dezaprobator.

— … Ramsay a fost găsit flirtând într-un colţ cu o femeie. Au trebuit să-l tragă de lângă ea.

— Cine era?

— *Propria lui nevastă*.

— O, Doamne!

— Da. Ce indecent pentru un cuplu căsătorit să

se comporte aşa în public.

— Presupun că familia Hathaway nu ştie altceva mai bun.

Christopher îşi suprimă un zâmbet şi luptă împotriva tentaţiei de a se întoarce şi a le informa pe cele două cloşti, că de fapt familia Hathaway ştia tot ce e mai bun. Şi nu le păsa nici cât negru sub unghie de nimeni. Îşi aruncă privirea spre Beatrix, întrebându-se dacă şi ea a auzit, dar ca de obicei era surdă la flecăreli, atenţia fiindu-i fixată asupra fratelui ei.

Leo termină toastul cu urări din inimă pentru viitoarea fericire şi prosperitate a cuplului logodit. Oaspeţii ridicară paharele şi îşi dădură acordul aclamând.

Luând mâna înmănuşată a lui Beatrix în a lui, Christopher se ridică şi depuse un sărut pe încheietura ei. Ar fi vrut să o ducă departe de salonul acela aglomerat şi să o aibă toată, doar pentru el.

— În curând, şopti Beatrix, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi el o mângâie cu privirea. Şi nu te mai uita la mine aşa, adăugă ea. Face să-mi tremure genunchii.

— Deci n-am să-ţi spun ce mi-ar plăcea să-ţi fac chiar acum. Pentru că te-ai prăvăli ca un popic.

Momentul intim şi plăcut se termină repede.

Lordul Annandale, care stătea lângă Leo, îl dădu de o parte din faţa lui ridicând cupa de şampanie.

— Prieteni, rosti el. Sper să contribui la fericirea oferită de această ocazie împărtăşindu-vă

nişte noutăţi de la Londra.

Mulţimea tăcu respectuoasă.

O senzaţia rece străbătu spinarea lui Christopher. Se uită la Leo, care arăta uimit şi ridica din umeri.

— Ce e? şopti Beatrix.

Christopher scutură din cap privindu-şi bunicul.

— Dumnezeu să mă ajute! Habar n-am.

— Înainte de a pleca spre Hampshire, continuă Annandale, am fost informat de Alteţa Sa Ducele de Cambridge că nepotului meu i se va acorda Crucea Victoriei.

Medalia, creată în ianuarie trecut, este cea mai înaltă decoraţie militară pentru vitejie în faţa inamicului. Însăşi regina îi va înmâna căpitanului Phelan medalia, la o ceremonie de investitură de la Londra, din luna iunie care urmează.

Toată lumea din cameră exclama şi ovaţiona. Christopher simţi că toată căldura din trup i se scurge afară. Nu aceasta voia el, o altă bucată însângerată de metal care să-i fie agăţată pe piept, altă ceremonie afurisită, pentru a onora nişte întâmplări, pe care el nu voia să şi le mai amintească. Şi *asta*, să-i fie băgată pe gât, în unul din cele mai dulci momente din viaţa lui, era ceva revoltător. La dracu’ cu bunicul că i-a făcut asta, fără să-i spună dinainte niciun cuvânt de avertizare.

— Pentru ce va fi acordată Crucea Victoriei, my lord? întrebă cineva.

Annandale îi zâmbi lui Christopher.

— Poate că nepotul meu ar putea să-i

lămurească pe oaspeţi.

Christopher clătină din cap, privindu-l lipsit de expresie.

Supărarea se aşternu pe figura lordului, când văzu lipsa clară de entuziasm demonstrată de Christopher.

— Căpitanul Phelan a fost recomandat pentru această onoare de către un ofiţer din regimentul lui, care a relatat că l-a văzut cărând un ofiţer rănit la adăpost, sub un foc puternic. Oamenii noştri erau retraşi din încercarea de a lua cuiburile de puşti ruseşti. După ce l-a salvat pe ofiţer, căpitanul Phelan a menţinut poziţie aceea, până au sosit ajutoare. Amplasamentele ruseşti au fost cucerite şi ofiţerul rănit, locotenentul Fenwick, a fost salvat.

Christopher nu îndrăzni să vorbească, atunci când salva de ovaţii şi felicitări umplu aerul. Se forţă să-şi termine şampania, să rămână liniştit şi să pară calm, deşi se simţea ca şi cum aluneca într-un abis periculos. Într-un fel, găsi mijlocul de a se opri, a-şi ţine nebunia în şah, ajungând la un sentiment de detaşare, de care avea atâta nevoie, dar se şi temea.

Te rog, *Doamne*, gândi el, *nu pentru că l-am salvat pe Fenwick*.

Capitolul 23

Sesizând cât de exploziv era calmul lui Christopher, Beatrix aşteptă până când îşi termină şampania.

— O, Doamne, rosti ea cu voce suficient de

puternică pentru a ajunge la persoanele din jur. Mi-e teamă că toată această surescitare îmi pricinuieşte un fel de ameţeală. Căpitane Phelan, dacă nu te superi, însoţeşte-mă până în salonul de primire...

Cererea fu întâmpinată de un murmur de simpatie, pentru că dovada structurii delicate a unei femei era întotdeauna încurajată.

Încercând să arate fragilă şi slabă, Beatrix se agăţă de braţul lui Christopher când acesta o scoase din salonul de recepţie. Dar, în loc să se îndrepte spre salonul de primire, găsiră un loc afară, pe o bancă de pe marginea aleii pietruite.

Se aşezară fără o vorbă. Christopher îşi petrecu braţul în jurul ei, apăsându-şi gura pe părul ei. Ea asculta sunetele nopţii din pădurea învecinată; ciripit şi foşnete, dialogul melodios al broaştelor, fâlfâitul păsărilor şi al liliecilor. Până la urmă simţi pieptul lui Christopher ridicându-se şi coborând într-un lung suspin.

— Regret, rosti ea blândă ştiind că se gândea la Mark Bennett, prietenul pe care nu putuse să-l salveze. Ştiu de ce e aşa odioasă pentru tine medalia aceasta.

Christopher nu răspunse. Din tensiunea aproape palpabilă care radia din el, ea înţelese că dintre toate amintirile întunecate pe care le avea, aceasta era cea mai urâtă.

— Ar fi posibil să refuzi medalia? întrebă ea. Să nu o accepţi?

— Nu, deşi aşa vreau şi eu. Însă, ar trebui să fac ceva ilegal, sau să recurg la ceva oribil, pentru

a-mi fi retrasă.

— Am putea plănui un delict, pe care să-l comiţi, sugeră Beatrix. Sunt sigură că familia mea ar avea nişte sugestii excelente.

Christopher o privi, cu ochi de sticlă argintie în lumina lunii. Pentru o clipă lui Beatrix îi fu teamă că încercarea ei iresponsabilă l-a supărat. Dar apoi, el izbucni într-un hohot de râs şi o înconjură cu braţele.

— Beatrix, şopti el. Nu voi înceta niciodată să am nevoie de tine.

Întârziară pe afară, câteva minute mai mult decât ar fi trebuit, sărutându-se şi mângâindu-se, până când amândoi rămaseră fără suflare şi plini de dorinţe frustrate. Lui îi scăpă un geamăt înfundat, o ridică de pe bancă şi o duse înapoi în casă.

În timp ce Beatrix se amesteca printre oaspeţi, sporovăind sclipitoare şi prefăcându-se interesată de sfaturile oferite de ei, continua să furişeze câte o privire spre Christopher, de câte ori era posibil. Părea calm, până la stoicism, menţinându-şi conduita militărească. Toată lumea se gudura pe lângă el, chiar şi cei al căror rang social şi sânge aristocratic îl depăşea de departe pe al lui. În ciuda faţadei controlate a lui Christopher, ea îi simţea tulburarea, poate chiar rezistenţa la încercarea de a se adapta la un mediu, ce cândva îi fusese familiar. Se simţea neavenit printre prietenii vechi, dintre care niciunul n-ar fi vrut să trăiască în realitatea a ceea ce experimentase şi făcuse ei în război. Despre medalii şi trese aurite, ca şi despre

muzica patriotică, era tot ce simţea fiecare plăcut de discutat. Astfel încât nu putea să permită sentimentelor lui să se dezvăluie, decât în abordări scurte şi prudente.

— Beatrix. Audrey era lângă ea, trăgând-o blând deoparte, înainte de a fi implicată într-o nouă conversaţie. Vino cu mine. Vreau să-ţi dau ceva.

Beatrix o duse în spatele casei, la un rând de scări ce duceau într-o cameră cu forme ciudate, de la al doilea nivel. Era una din nenumăratele locuri fermecătoare ale Casei Ramsay. Aceste camere şi spaţii excentrice, fără nicio utilitate aparentă, păreau să fi crescut organic din principala reşedinţă.

Se aşezară pe scară împreună, ca nişte prietene.

— Ai făcut deja pentru Christopher atât de mult bine, afirmă Audrey. Când s-a întors de la război, am crezut că şi-a pierdut întreaga capacitate de a fi fericit. Dar acum, pare mult mai împăcat cu sine însuşi… aproape fără gânduri negre, sau tensiune nervoasă încordată, Chiar mama lui a remarcat diferenţa – şi e recunoscătoare.

— A fost amabilă cu mine, spuse Beatrix. Cu toate că evident, nu sunt ceea ce s-a aşteptat ea să aibă drept noră.

— Nu, încuviinţă Audrey cu un zâmbet. Totuşi, e hotărâtă să facă ce e mai bine. Eşti singura şansă pentru a menţine Riverton în ramura familiei noastre. Dacă tu şi Christopher nu veţi avea urmaşi, moşia va merge la verii ei, ceea ce nu poate suferi. Cred că m-ar fi plăcut mult mai mult,

dacă aş fi fost în stare să am şi eu copii.

— Regret, murmură Beatrix prinzând-o de mână.

Zâmbetul lui Audrey deveni dulce-amar.

— Nu a fost să fie. Asta este lecţia pe care trebuie să o învăţ: unele lucruri nu sunt făcute să se întâmple şi cineva nu poate decât, ori să blesteme, ori să accepte. Aproape de sfârşit, John mi-a spus că trebuie să fim recunoscători pentru timpul ce ni s-a dat. Spunea că vedea lucrurile foarte clar, atunci când viaţa i se îndrepta spre sfârşit. Ceea ce mă aduce pe mine la ce voiam să-ţi dau.

Beatrix o privi în aşteptare.

Cu grijă, Audrey scoase din mânecă o bucată de hârtie frumos împăturită. Era o scrisoare nesigilată.

— Înainte de a o citi, rosti Audrey, trebuie să-ţi explic. John a scris-o cu o săptămână înainte de a muri – a insistat să o scrie chiar el – şi mi-a spus să i-o dau lui Christopher, când – sau dacă – se va întoarce. Dar, după ce am citit-o, nu eram sigură ce să fac cu ea. Când Christopher s-a întors din Crimeea, era aşa de aerian şi tulburat… am crezut că e mai bine să aştept. Deoarece, indiferent ce mă rugase John, ştiam că mai presus de orice nu trebuie să-l mai rănesc pe Christopher, după toate prin câte trecuse.

Ochii lui Beatrix se deschiseră mari.

— Crezi că scrisoarea asta s-ar putea să-i facă rău?

— Nu sunt sigură. În ciuda înrudirii noastre, nu-

l înţeleg suficient de bine pentru a-l judeca. Audrey dădu din cap neajutorată. Ştii ce am vrut să spun, când vei citi scrisoarea. Nu vreau să i-o dau lui Christopher, dacă nu pot fi sigură că îi va face bine, nu să-i creeze o suferinţă în plus. O las în mâinile tale, Beatrix, şi am încredere în înţelepciunea ta.

Capitolul 24

O lună mai târziu, într-o zi de octombrie însorită şi uscată, a avut loc nunta, la biserica parohială din perimetrul satului. Spre plăcerea generală a satului Stony Cross, ceremonia s-a desfăşurat conform tradiţiilor locale, de mult stabilite. Grupul nuntaşilor a coborât din trăsuri la câteva străzi depărtare de biserică şi restul drumului l-a parcurs pe jos, de-a lungul unei străzi acoperită cu flori şi ierburi de fertilitate. În timp ce treceau, din ce în ce mai multe persoane li se alăturau, până când a devenit mai puţin un alai de nuntă şi mai mult o gloată veselă.

Alte flori fuseseră adunate în două coşuri mari fixate pe spatele catârului lui Beatrix, Hector. Micul catâr conducea mulţimea cu un pas demn, în timp ce femeile care mergeau pe lângă el luau din coşuri şi aruncau pe pământ pumni întregi de petale şi flori. O pălărie de paie garnisită cu flori fusese legată pe capul lui Hector, urechile lui pătrunzând îndoite prin găurile de pe bor.

— Dumnezeule mare, Albert, i se adresă cu compasiune Christopher câinelui de lângă el. Între tine şi catâr, cred că tu ai primit cea mai bună

parte a afacerii. Albert fusese proaspăt tuns şi spălat şi un şirag de trandafiri albi îi înconjura gâtul. Câinele părea prudent, în mod clar neplăcându-i mulţimea înghesuită în jurul lor, mai mult decât lui Christopher.

În vreme ce femeile ocupau o jumătate din stradă şi bărbaţii cealaltă, Christopher abia o zărea din când în când pe Beatrix. Era înconjurată de fetele satului îmbrăcate în alb, în mod ostentativ pentru a înşela spiritele rele, care puteau să pună la cale ceva împotriva miresei. În ce-l privea pe Christopher, el era înconjurat de o gardă de onoare, formată din prietenii din *Brigada de Infanterie* şi câţiva bărbaţi din unitatea lui iniţială, de cavalerie.

În final au ajuns la biserica deja plină. Melodia viorilor umplea aerul cu acorduri pline de viaţă.

În timp ce Christopher se duse în faţă pentru a aştepta la altar, Beatrix rămase în spate cu Leo.

— Beatrix, întrebă fratele ei, ce i-ai făcut lui Hector?

— E catârul florilor, rosti ea rezonabil.

— Sper să nu te doară, când ai să afli că şi-a mâncat pălăria.

Beatrix îşi înăbuşi un chicotit.

Aplecându-şi capul peste al ei, Leo murmură:

— Bea, când te predau, la altar, vreau să-ţi aminteşti ceva. Nu te dau cu adevărat. Mai curând îi permit lui să aibă ocazia să te iubească, tot atât de mult ca noi ceilalţi.

Ochii lui Beatrix se umplură de lacrimi şi se sprijini de el.

— Aşa şi face, şopti ea.

— Aşa cred şi eu, îi răspunse fratele ei. Altfel nu te-aş fi lăsat să te măriţi cu el.

*

Restul dimineţii şi după-amiaza trecură într-o zăpăceală fericită. După ce au schimbat jurămintele, au părăsit biserica pe sub un arc de săbii, ţinute de garda de onoare. Poarta din faţă era închisă – o altă tradiţie din Stony Cross – şi nu fu deschisă, până când mirele nu plăti taxa. Christopher băgă mâna într-o tolbă de catifea, scoase un pumn de monezi de aur şi le aruncă mulţimii. Ploaia de monezi smulse ţipete voioase. Încă trei pumni fură aruncaţi în aer, cea mai mare parte dintre monezile strălucitoare fiind prinse, înainte chiar de a atinge pământul.

Când fiecare monedă fu recuperată, adunarea se buluci spre pajiştea satului, unde mese lungi erau pline cu vârf de prăjituri aduse de fiecare locuitor din Stony Cross. Beatrix şi Christopher se hrăniră unul pe altul cu bucăţi de prăjitură, în timp ce sătenii plouau peste ei cu firimituri, pentru a asigura fertilitatea cuplului.

Mulţimea îşi continuă celebrarea pe pajişte, în timp ce grupul nuntaşilor plecă spre Ramsay House. Urmă o uriaşă masă de nuntă, cu runde nesfârşite de toasturi şi cu veselie.

Când îndelungata afacere s-a terminat, Beatrix fu uşurată să poată să se ducă la etaj şi să-şi scoată rochia de mireasă. În timp ce Amelia şi o

cameristă o ajutau să scape de voluminoasa rochie, toate trei începură să râdă, când pe podea se revărsă o ploaie de firimituri de prăjituri.

— Ăsta e obiceiul de nuntă cel mai puţin plăcut din Stony Cross, rosti tristă Beatrix scuturându-şi de pe braţe câteva firimituri rămase. Pe de altă parte, probabil că a făcut fericite o mulţime de păsărele.

— Vorbind de păsări, draga mea... Amelia aşteptă până când camerista plecă să aducă baia. Asta îmi aminteşte un vers din poemul lui Samuel Coleridge despre primăvară: „Albinele bâzâie – păsările sunt în zbor...”

Beatrix îi aruncă o privire ironică.

— De ce menţionezi asta? E toamnă, nu primăvară.

— Da, dar acest poem deosebit vorbeşte despre păsări care se întrec. Cred că s-ar putea să ai nişte întrebări pe această temă.

— Despre păsări? Mulţumesc, dar ştiu mult mai multe despre ele decât tine.

Amelia oftă, abandonând încercarea ei de a fi delicată.

— Uită de afurisitele alea de păsări. E vorba de noaptea nunţii – vrei să mă întrebi ceva?

— *Ooo*! Mulţumesc, dar Christopher a, ăăă... mi-a furnizat informaţiile.

Sprâncenele Ameliei se ridicară.

— Aşa a făcut?

— Da. Deşi a folosit alt eufemism, nu păsări, nici albine.

— Da? Atunci, la ce s-a referit?

— La veveriţe, rosti Beatrix şi se întoarse, pentru a-şi ascunde zâmbetul, când văzu expresia surorii sale.

*

Pentru că a doua zi trebuia să plece pentru două săptămâni în Cotswolds, Beatrix credea că vor petrece noaptea nunţii în Casa Phelan. Trimisese acasă la Christopher un cufăr cu îmbrăcăminte, articole de toaletă şi o cămaşă de noapte. Aşa că fu surprinsă când acesta o informă că are alte planuri în minte.

După ce şi-a luat rămas bun de la familia ei, Beatrix ieşi în drum împreună cu Christopher. El îşi schimbase uniforma, cu medaliile ei zornăitoare şi strălucitoare şi se îmbrăcase cu o haină simplă din postav negru subţire şi o cravată albă la gât. Ea îl prefera îmbrăcat aşa simplu şi obişnuit – splendoarea lui Christopher în uniforma militară era aproape prea uluitoare pentru a fi suportată. Soarele era aur bogat de toamnă, estompat de umbrele negre ale copacilor.

În loc de trăsură, cum se aşteptase Beatrix, pe drum îi aştepta un singur cal. Marele armăsar murg.

Beatrix se întoarse şi îi aruncă o privire întrebătoare.

— Eu nu am cal? Sau o trăsură pentru ponei? Ori trebuie să merg pe jos în urma ta?

Strânse din buze.

— O să călărim împreună, dacă vrei. Am o

surpriză pentru tine.

— Cât nonconformism!

— Da, m-am gândit că ţi-ar plăcea. O ajută să urce pe cal şi apoi încălecă şi el uşor, în spatele ei.

Indiferent ce surpriză e, cugetă Beatrix în timp ce se lăsa pe spate în braţele lui care o legănau, clipa aceasta e o fericire. Savură felul cum îl simţea, toată acea forţă ce o îmbrăţişa, trupul lui care se adapta cu uşurinţă fiecărei mişcări a calului. Când intrară în pădure, o rugă să închidă ochii. Beatrix se relaxă la pieptul lui. Aerul pădurii devenea mai dulce, pe măsură ce se răcea, încărcat de miresme de răşină şi pământ reavăn.

— Unde mergem? întrebă ea cu capul înfundat în haina lui.

— Aproape am ajuns. Nu te uita.

În curând Christopher opri calul şi descălecă, ajutând-o şi pe ea.

Văzând ce o înconjoară, Beatrix zâmbi uluită. Era casa secretă de pe moşia lordului Westcliff. Lumina strălucea la ferestrele deschise.

— De ce ne aflăm aici?

— Urcă şi ai să vezi, rosti Christopher şi se duse să priponească calul.

Ridicându-şi poalele rochiei albastre, Beatrix urcă pe scara în spirală, ce era luminată cu lămpi plasate strategic în brăţările de pe zid, în care în vechime erau fixate torţele. Ajungând la camera circulară de la etaj, Beatrix trecu pragul.

Camera fusese transformată.

Un foc mic strălucea în şemineul cândva întunecat şi lumina aurie a lămpilor umplea aerul.

Duşumelele inegale de lemn fuseseră frecate, curăţate şi acoperite cu covoare turceşti bogate şi groase. Tapiţerii florale înfrumuseţau vechile ziduri de piatră. Arhaicul pat fusese înlocuit cu un pat mare brun, cu tăbliile sculptate şi coloane în spirală. Patul era dotat cu o saltea groasă, pături, lenjerie luxoasă şi perne dolofane şi albe îngrămădite câte trei la capăt. Masa din colţ avea o faţă de masă din damasc mov şi era plină de tăvi de argint acoperite şi coşuri, ce se revărsau de mâncare. Condensul sclipea pe găleata de argint cu şampania la gheaţă. Şi tot acolo era şi cufărul ei, alături de un paravan pictat.

Năucită, Beatrix îşi continuă inspecţia prin cameră, încercând să asimileze tot.

Christopher urcase şi se afla în spatele ei. Când Beatrix se întoarse cu faţa, el îi cercetă figura cu o privire blândă şi curioasă.

— Dacă îţi place, putem petrece aici prima noastră noapte împreună, rosti el, dar dacă nu-ţi convine, mergem la Casa Phelan.

Beatrix de abia putea să vorbească.

— Ai făcut toate astea pentru mine?

El dădu din cap afirmativ.

— L-am întrebat pe lordul Westcliff, dacă putem să petrecem noaptea nunţii aici. Şi n-a avut nicio obiecţie, faţă de redecorare. Vrei…

Fu întrerupt, când Beatrix alergă la el şi îşi aruncă braţele strâns în jurul gâtului lui.

Christopher o ţinu, mâinile lui plimbându-se încet pe spatele şi şoldurile ei. Buzele lui găsiră pielea fină a obrajilor, bărbia, moliciunea maleabilă

a gurii. Prin valurile diafane de plăcere, ce coborau asupra ei, Beatrix îi răspunse aproape orbeşte, inspirând tremurat, când degetele lui lungi o prinseră de bărbie, îi tatonă buzele cu ale lui, limba interogând-o uşor. Gustul lui era plăcut, subtil şi masculin. Otrăvitor. Având nevoie de mai mult din el, se luptă să-l atragă mai în profunzime şi să-l sărute mai tare, dar el rezistă cu un râs liniştit.

— Aşteaptă. Uşor... iubito, mai există şi o altă latură a surprizei, pe care nu vreau să o pierzi.

— Unde? întrebă Beatrix ameţită, mâna ei pipăind partea din faţă a lui.

Christopher scoase un râs înăbuşit, când o prinse de umeri şi o împinse mai departe de el. Se uită în jos la ea, cu ochii lui cenuşii strălucind.

— Ascultă, şopti el.

Când bubuiturile inimii ei se liniştiră, Beatrix auzi muzică. Nu instrumentală, ci voci umane unite într-o armonie. Amuzată, se duse la fereastră şi se uită afară. Un zâmbet îi lumină faţa.

Un mic grup de ofiţeri din regimentul lui Christopher, încă în uniforme, erau aliniaţi în rând şi cântau o baladă lentă bine cunoscută.

Pe coasta Groenlandei, unde stăteam întins,
În braţe îmi ţineam fetiţa;
Căldură emana din gheţarii eterni.
Noaptea de şase luni va trece prea rapid.
Dar te-aş iubi şi toată ziua.
În toiul nopţii te-aş săruta şi m-aş juca cu tine,
Dacă iubindu-mă, ai rătăci cu mine
Pe dealuri şi mult, mult mai departe.

— Cântecul nostru, şopti Beatrix, pe măsură ce melodia dulce plutea spre ei.

— Da.

Beatrix se lăsă cu picioarele pe podea şi îşi puse braţele încrucişate pe pervaz... în acelaşi loc unde aprinsese nenumărate lumânări, pentru un soldat care lupta pe pământuri străine.

Christopher i se alătură la fereastră şi îngenunchind, o înconjură cu braţele. Când cântecul se termină, Beatrix le trimise ofiţerilor un sărut.

— Mulţumesc, domnilor, strigă ea. Am să păstrez această amintire pentru totdeauna, ca pe o comoară.

Unul dintre ei interveni:

— Poate nu ştii, doamnă Phelan, dar conform tradiţiilor de nuntă ale *Brigăzii de infanterie*, fiecare bărbat din garda de onoare a mirelui primeşte un sărut de la mireasă, în noaptea nunţii.

— Ce prostie! replică Christopher prietenos. Singura tradiţie de nuntă a *Infanteriştilor*, pe care o cunosc, este în primul rând să evite să se însoare.

— Ei bine, tu într-un fel ai zbârcit-o, prietene.

Grupul râse pe înfundate.

— Să nu crezi că te acuzăm, adăugă unul dintre ei. Eşti o viziune de vis, doamnă Phelan.

— Tot aşa de frumoasă ca lumina lunii, mai spuse altul.

— Mulţumesc, rosti Christopher. Acum încetaţi să-i mai faceţi curte soţiei mele şi plecaţi.

— Noi am început treaba, rosti unul dintre

ofiţeri. Rămâne ca tu să o termini, Phelan.

Şi cu miorlăituri vesele şi urări de bine, *Infanteriştii* plecară.

— Au luat calul cu ei, zise Christopher cu zâmbet în glas. Acum eşti cu adevărat împotmolită aici, cu mine. Se întoarse spre Beatrix şi-şi strecură degetele sub bărbia ei, determinând-o să se uite la el. Ce e asta? Vocea lui deveni blândă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, rosti Beatrix privindu-l printr-o perdea de lacrimi. Absolut nimic. Doar că eu... am petrecut aşa de multe ore în acest loc, visând să fiu cândva cu tine. Şi niciodată n-am îndrăznit să cred, că s-ar putea întâmpla în realitate.

— Trebuie că totuşi ai crezut, măcar puţin, şopti Christopher. Altfel nu s-ar fi adeverit. Trăgând-o între coapsele lui desfăcute, o înlănţui cu o îmbrăţişare reconfortantă. După o vreme, vorbi liniştit în părul ei: Beatrix, unul din motivele pentru care n-am făcut dragoste cu tine, din după-amiaza aceea, este că nu am vrut să profit de tine din nou.

— Dar n-ai profitat, protestă ea. M-am dăruit ţie de bunăvoie.

— Da. Ştiu. Christopher o sărută pe cap. Ai fost generoasă şi frumoasă şi aşa de pasionată, că nu mai exist pentru nicio altă femeie. Dar nu a fost ceea ce am intenţionat eu pentru tine, la prima ta experienţă. În noaptea asta vreau să aduc îmbunătăţiri.

Beatrix se înfioră la promisiunea senzuală din tonul lui.

— Nu e nevoie. Dar dacă insişti…

— Insist. Îşi purtă mâna pe spatele ei şi, continuând să o ţină în braţe, o făcu să se simtă în siguranţă. Apoi începu să o sărute pe gât, cu o gură fierbinte şi domoală, aşa încât ea începu să nu se mai simtă chiar în siguranţă. Inspiră repede, când el zăbovi pe un loc mai sensibil. Simţind cum înghiţea convulsiv, îi înălţă capul şi îi zâmbi. Să nu cinăm mai întâi? Se ridică cu o mişcare uşoară şi o trase în sus lângă el.

— După masa aceea de nuntă uriaşă, răspunse Beatrix, n-are să-mi mai fie foame niciodată. Totuşi… îi oferi un zâmbet strălucitor… nu m-ar deranja o cupă de şampanie.

Luându-i faţa în palme, Christopher o sărută repede.

— Pentru zâmbetul acesta, poţi să ai toată sticla.

Ea îşi apăsă obrazul în palma lui.

— Mai întâi, eşti bun să-mi deschei rochia?

Întorcând-o, începu să acţioneze la şirul de agăţători ascunse, ce încheiau spatele rochiei.

Părea acţiunea unui soţ această descheiere a rochiei, atât reconfortantă, cât şi plăcută. Când îi goli ceafa, îşi apăsă buzele pe pielea delicată şi depuse şi mai multe sărutări la rând, pe şira spinării.

— Să fac la fel şi cu corsetul? întrebă el cu vocea lângă urechea ei.

În sinea ei, Beatrix era mirată că picioarele încă o mai ţineau.

— Nu, mulţumesc. Asta pot să rezolv singură.

Se repezi în intimitatea paravanului şi trase şi cufărul acolo. Ridicând capacul, Beatrix găsi îmbrăcămintea ei frumos împăturită şi o pungă de muselină legată cu un şiret, conţinând o perie, un stativ cu agrafe de păr şi alte obiecte mici de toaletă. Mai era şi un pachet înfăşurat în hârtie albastră deschis şi legat cu o panglică asortată. Ridicând micul bilet împăturit, ce fusese vârât sub panglică, Beatrix citi:

Un cadou pentru noaptea nunţii, dragă Bea. Această cămaşă a fost făcută de cea mai la modă croitoreasă din Londra. Este destul de diferită de cele pe care le porţi tu de obicei, dar îi va plăcea foarte mult mirelui. În legătură cu asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Poppy

*

Ridicând cămaşa de noapte, Beatrix văzu că era făcută din voal negru şi încheiată cu mici nasturi de agat. Deoarece singurele ei cămăşi de noapte, pe care le purtase vreodată, erau făcute din batist alb sau muselină, aceasta i se păru de-a dreptul şocantă. Totuşi, dacă plăcea mirilor…

După ce-şi scoase corsetul şi toată lenjeria, Beatrix îşi trase cămaşa peste cap şi o lăsă să alunece pe trup, într-o mişcare fluidă, răcoroasă şi mătăsoasă. Materialul subţire se drapă lipindu-se de umeri şi de tors şi rămânând închis în nasturi în

talie, înainte de a flutura până la pământ în falduri transparente. O despicătură laterală se ridica până la şoldul ei, expunându-i piciorul când se mişca. Şi spatele era şocant de dezgolit, decolteul coborând mult pe spinare. Scoţându-şi agrafele şi pieptenii din păr, îi lăsă să cadă în punga de muselină din cufăr. De probă, ieşi de după paravan.

Christopher tocmai termina de turnat şampania în două cupe. Se întoarse spre ea şi înţepeni, cu excepţia privirii, care se plimba peste ea într-o mişcare arzătoare.

— Dumnezeule! bolborosi el şi îşi goli cupa. Punând paharul gol deoparte îl apucă strâns pe celălalt, de parcă i-ar fi fost teamă că s-ar putea să-i alunece printre degete.

— Îţi place cămaşa mea de noapte? întrebă Beatrix.

Christopher încuviinţă din cap, fără să-şi ia privirea de la ea.

— Restul unde e?

— Asta a fost tot ce am putut să găsesc. Incapabilă să reziste să nu-l tachineze, Beatrix se răsuci şi încercă să-şi vadă spatele. Mă întreb dacă nu am pus-o invers...

— Lasă-mă să văd. Când se întoarse, pentru a da la iveală linia goală a spatelui, Christopher inhală cu zgomot.

Deşi Beatrix îl auzi mormăind o înjurătură, nu o consideră ofensă, deducând că Poppy avusese dreptate în privinţa cămăşii. Şi când el reuşi să golească a doua cupă de şampanie, uitând că era a ei, Beatrix îşi înfrână sever un zâmbet. Se duse la

pat şi se urcă pe saltea, savurând moliciunea primitoare a păturilor şi a lenjeriei. Întinzându-se pe o parte, nu făcu nicio încercare să-şi acopere piciorul expus, când voalul se desfăcu pe şold.

Christopher se apropie, aruncându-şi în drum cămaşa de pe el. Vederea lui, toţi muşchii aceia flexibili şi pielea aurită de soare, îţi tăia respiraţia. Era un bărbat frumos, un Apollo uluitor, un iubit de vis. Şi era al ei.

Se întinse după el, cu respiraţia oprită în gât, când mâna i se lipi de pieptul lui. Lăsă degetele să se mişte prin blăniţa aspră şi lucioasă. El se aplecă peste ea, cu ochii aproape închişi, cu gura încordată, aşa cum era când se excita.

Copleşită de amestecul acela de iubire şi dorinţă, îngână cu răsuflarea tăiată:

— Christopher…

El îi atinse buzele cu un deget, mângâind curbele fremătătoare, folosind vârful degetului mare pentru a le desface. O sărută, potrivindu-şi gura pe a ei, în diverse unghiuri. Fiecare sărut provoca nervilor ei un şoc profund şi dulce, împrăştiind în ea foc, făcând-o incapabilă să gândească limpede. Mâinile lui se plimbară peste ea cu uşurinţă sensibilă, ce mai mult promitea decât satisfăcea. Era sedusă, cu mare dibăcie.

Se simţi apăsată pe spate, cu unul din picioarele lui înfipt între ale ei. Degetele lui îi apucară sânul, găsind punctul sensibil al sfârcului învelit în voal. Degetul lui mişcă bobocul acela, îl ocoli uşor, îl apăsă cu o blândeţe, care o făcu să se crispeze agitată. Prinzându-i sfârcul între degetul

mare şi index, îl strânse uşor prin voal, transmiţându-i o undă de dorinţă. Gemu sub buzele lui şi întrerupse sărutul, în timp ce se lupta după aer.

Christopher se aplecă peste pieptul ei, aburul respiraţiei lui pătrunzând prin materialul subţire şi încălzind pielea de dedesubt. Limba atinse vârful excitat, pipăind prin mătase, stimularea imaterială prilejuind atât frustrare, cât şi plăcere. Beatrix întinse o mână tremurătoare să dea la o parte cămaşa din calea lui.

— Încet, şopti Christopher, purtându-şi limba pe pielea ei, fără să ajungă încă la locul unde dorea ea cel mai mult. Degetele ei se îndreptară spre obrajii şi spre barba lui, răzuirea ţepilor raşi se simţea ca o catifea aspră în palmele ei. Încercă să-i dirijeze gura şi el râse blând rezistând. Încet, repetă apoi, depunând sărutări în valea moale dintre sânii ei.

— De ce? întrebă ea printre gâfâieli.

— E mai bine pentru amândoi. Îi ridică sânii de dedesubt şi îi lăsă să-şi reia forma între degetele lui blânde. Şi mai ales pentru tine. Asta face ca plăcerea să fie mai profundă… mai dulce… lasă-mă să-ţi arăt, iubito…

Capul ei se clătina neobosit, când limba lui i se juca pe piele.

— Christopher… Vocea îi tremura. Vreau…

— Da?

Era foarte egoist din partea ei, dar nu se putu abţine să nu-i scape:

— Vreau tot ce nicio altă femeie n-a avut

înaintea mea.

El se uită în jos la ea, într-un fel ce o făcu să se simtă de parcă se dizolva în miere. Gura lui coborî, mângâind-o pe a ei cu tandreţe şi cu o căldură deosebită.

— Inima mea îţi aparţine numai ţie, şopti el. Consideră că n-am făcut niciodată dragoste înainte. Asta e şi pentru mine prima oară.

Fu nedumerită de afirmaţie, privind în ochii lui strălucitori şi jucăuşi.

— Deci e altfel, când cineva iubeşte?

— Beatrix, scumpa mea, e mai mult decât orice am cunoscut vreodată. Dincolo de vis. Mâna lui alunecă pe şoldul ei, degetele trăgând uşor deoparte voalul negru, pentru a ajunge la piele. Stomacul ei se încordă la ispitirea şi certitudinea ce se simţeau în atingerea lui. Tu eşti motivul pentru care trăiesc. Dacă n-ai fi fost tu, n-aş fi venit niciodată înapoi.

— Nu spune asta. Era de nesuportat gândul la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla.

— Totul a apărut doar în speranţa de a fi cu tine… Îţi aminteşti când ţi-am scris asta? Beatrix afirmă din cap muşcându-şi buza, când mâna lui alunecă şi mai departe, pe sub faldurile de mătase transparentă. Am crezut în fiecare cuvânt, murmură el. Ar fi trebuit să-ţi scriu mai multe, dar nu am vrut să te sperii.

— Şi eu am vrut să scriu mai multe, rosti ea şovăind. Am vrut să împărtăşesc cu tine fiecare gând, fiecare… Se opri cu un suspin, când el găsi locul vulnerabil dintre coapsele ei.

— Eşti aşa fierbinte aici, şopti el, mângâind-o intim. Aşa de moale. O, Beatrix... M-am îndrăgostit de tine doar prin cuvinte... dar trebuie să admit, prefer acest fel de comunicare.

Ea de abia putea să vorbească, mintea îi era înnebunită de senzaţii.

— E şi asta o scrisoare de dragoste, afirmă ea strecurându-şi mâna peste forma aurită a umărului lui. Doar că are loc în pat.

El zâmbi.

— Atunci am să încerc să-mi folosesc propria punctuaţie.

— Şi fără participii izolate, adăugă ea făcându-l să râdă.

Dar îşi pierdu imediat orice motiv de amuzament când el o atingea, o mângâia şi o chinuia. Prea multe senzaţii venind din diferite direcţii. Se răsuci în căldura provocată de el. Christopher încercă să o îmblânzească, atunci când extazul se înălţă prea tare, prea repede, punându-şi mâinile blajin pe membrele ei ce vibrau.

— Te rog, rosti ea cu transpiraţia adunată pe piele şi la rădăcina părului. Am nevoie de tine, acum.

— Nu, iubito. Aşteaptă încă puţin. Îi mângâie coapsele, degetele lui trecând peste faldurile ude ale sexului ei. Ea descoperi că cel mai imposibil lucru din lume era să-şi ţină orgasmul în frâu, că, cu cât mai mult îi vorbea, cu atât mai năvalnic o podidea. Şi el ştia asta, afurisitul, şi cu o lumină ce tachina în ochi îi şopti: nu încă. E prea curând. Şi între timp degetele lui treceau leneşe printre

coapsele ei, iar gura lui îi pipăia sânii. Fiecare parte a trupului ei era plină de o poftă disperată. Nu-ţi da drumul, rosti el lipit de carnea ei cuprinsă de frisoane. Aşteaptă…

Beatrix gâfâi şi înţepeni, încercând să reţină valul senzaţiei. Dar buzele lui se deschiseră peste sfârcul ei şi începu să tragă încet, aşa că fu pierdută. Ţipând, se smuci în sus spre gura şi mâinile lui şi lăsă plăcerea covârşitoare să pună stăpânire pe ea. Se zvârcoli şi gemu, când o străbătură spasmele voluptuoase, în timp ce lacrimi întristate îi umplură ochii.

Uitându-se la ea, Christopher scoase murmure de simpatie. Mâinile lui se mişcară peste trupul ei potolindu-i zbuciumul şi îi sărută o lacrimă care-i scăpase.

— Nu fi supărată, şopti el.

— N-am putut să opresc să se întâmple, rosti ea cu o voce jalnică.

— Nici nu se presupunea că ai să poţi, rosti el tandru. M-am jucat cu tine. Te-am întărâtat.

— Dar am vrut să dureze mai mult. E noaptea nunţii noastre şi deja s-a terminat. Făcând o pauză, Beatrix adăugă ursuză: cel puţin în ce mă priveşte.

Christopher îşi întoarse faţa, dar ea putu să vadă că se lupta să-şi stăpânească râsul. Când fu din nou stăpân pe el, se uită în jos la ea cu un zâmbet uşor şi îi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Pot să te pregătesc din nou.

Beatrix rămase liniştită pentru o clipă, când îşi evaluă nervii consumaţi şi trupul moale.

— Nu cred, rosti ea. Mă simt ca un mop de

bucătărie stors.

— *Promit* să te fac gata din nou, rosti el cu vocea plină de haz.

— Va lua o mulţime de timp, rosti Beatrix încă încruntată.

Strângând-o în braţe, Christopher îşi strivi gura de a ei.

— Nu pot decât să sper asta.

După ce s-au dezbrăcat amândoi, Christopher îi sărută tot trupul sătul, gustând-o pe îndelete. Ea se întinse şi se arcui, respiraţia ei accelerându-se. El urmărea semnele subtile ale felului cum răspundea, obţinând ardoarea ca şi cum întreţinea o flacără aprinsă în nişte vreascuri. Vicioase, mâinile ei se plimbau peste textura lui masculină, peste părul aspru şi muşchii tari şi satinaţi, peste cicatricele care încet îi deveniseră familiare.

Întorcând-o pe o parte, el îi trase genunchii în sus. Simţi cum intră în ea pe la spate, apăsarea lui deschizând-o, despărţind strâmtoarea ei imposibilă. Prea mult, şi iată că voia şi mai mult. Îşi lăsă capul pe braţul lui şi suspină, când el se aplecă şi îi sărută ceafa. O înconjură, o umplu… ea îşi simţi carnea umflându-se de fierbinţeală şi senzaţii, trupul ei potrivindu-se din instinct cu al lui.

El îi şopti la ureche, cuvinte de dorinţă, preţuire şi adoraţie, invocându-i toate modurile în care voia să-i facă plăcere. Foarte blând o împinse pe burtă şi îi desfăcu şi mai mult coapsele. Gemu când simţi una din mâinile lui alunecând sub şolduri. Îi cuprinse sexul în palmă, împingându-se

în contrapunct, când iniţie un ritm profund şi insistent. Mai rapid ca înainte, intenţionat... nemilos. Ea gemu şi apucă pătura în pumni, când senzaţia luă foc.

Şi când fu aproape de alt orgasm, el se opri şi o întoarse. Nu putea să-i evite argintul lichid din ochi, furtunile stârnite cu iuţeala fulgerului.

— Te iubesc, şopti el şi tresări când intră din nou în ea. Înconjurându-l cu braţele şi picioarele, îi sărută şi muşcă muşchiul gros şi ispititor al umărului. El scoase un sunet înăbuşit, aproape un mârâit şi îi prinse în mâini posteriorul, pentru a o ridica şi mai tare în pătrundea lui. De fiecare dată când se năpustea în ea, trupul lui se freca intim de al ei, împingându-se în sexul ei iar şi iar şi stârnindu-i un orgasm, ce îi înfioră fiecare celulă şi nerv.

Christopher se îngropă şi mai tare în ea şi se opri, permiţând convulsiilor trupului ei să-l tragă înăuntru în umezeală, puternic, relaxarea reciprocă smulgând gemete de la amândoi. Uşurarea fizică se transformă într-o poftă deşi mai multă intimitate. Răsturnându-se amândoi pe o parte, Christopher o încălecă, cu trupurile prinse unul de altul. Dar chiar şi aşa, parcă nu era suficient de aproape, voia şi mai mult din ea.

Cândva, mai târziu părăsiră patul, pentru a se delecta cu o cină rece, ce le fusese lăsată în cameră, felii de plăcintă, salată, prune negre la cuptor, prăjitură acoperită cu cremă. Totul fu ajutat să alunece cu şampanie, apoi luară ultimele două cupe în pat, unde Christopher rosti o mulţime de

toasturi lascive. Şi Beatrix hotărî să-şi pună gura răcită de şampanie pe părţile nărăvaşe ale trupului lui. Se jucară şi se făcură unul pe altul să râdă, apoi rămaseră tăcuţi o vreme, privind cum se consumă lumânările.

— Nu vreau să adorm, murmură Beatrix. Aş vrea ca noaptea asta să dureze o veşnicie.

Îl simţi pe Christopher zâmbind, lipit de obrazul ei.

— Nu trebuie să dureze. Eu sunt destul de optimist şi în privinţa nopţii de mâine.

— În acest caz, am să dorm. Nu mai pot să-mi ţin ochii deschişi.

O sărută blând.

— Noapte bună, doamnă Phelan.

— Noapte bună. Un zâmbet somnoros îi curbă buzele, când se uită la el părăsind patul, pentru a stinge ultimele lumânări.

Dar mai întâi luă de pe pat o pernă şi îi dădu drumul pe covor, împreună cu o pătură disponibilă.

— Ce faci?

Christopher o privi peste umăr cu o sprânceană ridicată.

— Aminteşte-ţi, ţi-am spus că nu puteam dormi împreună.

— Nici măcar în noaptea nunţii? protestă ea.

— Voi fi aproape, iubito.

— Dar pe podea nu e confortabil.

Se duse să sufle ultima lumânare.

— Beatrix, în comparaţie cu unele dintre locurile în care am dormit în trecut, ăsta e un palat. Crede-mă. Va fi confortabil.

Nemulţumită, Beatrix îşi trase păturile pe ea, aşa cum stătea pe o parte. În cameră se făcuse întuneric şi-l auzea pe Christopher aşezându-se, apoi sunetul ritmic al respiraţiei lui. În curând se simţi adormind în întunericul binevenit... şi îl lăsă să se lupte cu demonii somnului său.

Capitolul 25

Deşi Beatrix considera Hampshire ca cel mai frumos loc din Anglia, Cotswolds aproape îl eclipsă. Cotswolds, despre care adesea se spunea că e inima Angliei, era format dintr-un lanţ de dealuri şi văi, care traversau Gloucestershire şi Oxfordshire. Beatrix fu încântată de satele de basm, cu căsuţele lor mici şi curate, şi de dealurile verzi pline de oi dolofane. De când lâna devenise cea mai profitabilă industrie a Cotswolds, aducând profituri ce erau folosite pentru a îmbunătăţi mediul şi a construi biserici, multe afişe proclamau: OAIA SUPORTĂ TOTUL.

Câinii ciobăneşti, plăcerea lui Beatrix, aveau un statut la fel de ridicat. Atitudinea sătenilor faţă de câini îi amintea lui Beatrix de o zicală ţigănească, auzită cândva de la Cam... „Pentru a face un vizitator să se simtă binevenit, trebuie să-i faci şi câinele să se simtă la fel”. Aici, în satul Cotswold, oamenii îşi luau câinii cu ei peste tot, chiar şi la biserică, unde băncile aveau urme, acolo unde fuseseră legate lesele.

Christopher o duse pe Beatrix la o căsuţă cu acoperişul de paie, de pe moşia lordului Brackley.

Vicontele, un bătrân prieten şi cunoştinţă a familiei Annandale, se oferise să facă locul disponibil pentru ei, fără limite. Căsuţa nu se vedea de la Conacul Brackley, fiind construită de cealaltă parte a unui vechi hambar. Cu uşile sale arcuite şi joase, sub bolta acoperişului de paie şi cu iasomia roz ce înflorea de două ori, iedera ce se căţăra pe zidurile exterioare, căsuţa era o încântare.

Camera principală era dotată cu un şemineu de piatră, tavane cu grinzi aparente şi mobilier confortabil, şi cu ferestre verticale ce dădeau spre grădina din spate. Albert plecă să investigheze camerele de la etaj, în timp ce doi valeţi cărau înăuntru cuferele şi valizele.

— Îţi place? o întrebă Christopher pe Beatrix zâmbind când îi văzu exaltarea.

— Cum s-ar putea să nu-mi placă? întrebă ea, învârtindu-se în cerc pentru a vedea tot.

— Este un loc destul de umil pentru luna de miere, rosti Christopher zâmbind, când ea sări pe el şi îi înconjură gâtul cu braţele. Aş putea să te duc oriunde – Paris, Florenţa…

— Aşa cum ţi-am mai spus, voiam un loc liniştit şi intim. Beatrix depuse sărutări impulsive pe faţa lui. Cărţi… vin… plimbări lungi… şi *tu*. E cel mai minunat loc din lume. Deja îmi pare rău, când va trebui să plecăm.

El chicoti, străduindu-se să-i prindă gura cu buzele.

— Nu va trebui să plecăm timp de două săptămâni. După ce îi captură buzele într-un sărut lung şi puternic, Beatrix se topi lipindu-se de el şi

oftă.

— Cum ar fi posibil ca o viaţă obişnuită să se compare cu asta?

— Viaţa obişnuită va fi tot aşa de minunată, şopti el. Atât timp cât exişti tu.

La insistenţele lui Christopher, Beatrix se culcă în una din cele două dormitoare alăturate de la etaj, separate doar printr-un perete subţire de şipci tencuite. Ştia că o deranja faptul că nu împărţea cu el camera, dar somnul lui era neliniştit, coşmarurile lui prea imprevizibile pentru a avea vreo şansă să doarmă în linişte.

Chiar şi aici, în acest loc de fericire absolută, existau nopţi dificile. Se trezea şi sărea în sus, din cauza viselor despre sânge şi gloanţe, despre feţe schimonosite de agonie şi descoperea că bâjbâie după o puşcă, o sabie, un mijloc de a se apăra. De câte ori coşmarurile erau deosebit de rele, Albert sărea la picioarele patului şi îi ţinea companie. Aşa cum făcuse şi în timpul războiului. Albert îl păzise pe Christopher în timpul somnului, gata să-l anunţe că se apropie inamicul.

Totuşi, indiferent cât de tulburate erau nopţile, zilele erau extraordinare… pline de plăceri, senine, răspândind o senzaţie de bunăstare, pe care Christopher nu o simţise de ani întregi. Era ceva în legătură cu lumina de la Cotswolds, o opalescenţă calmă ce acoperea dealurile şi pământurile ca un liant blând. Dimineaţa de obicei începea cu soare, după-amiază cerul se umplea treptat de nori. Mai târziu, ploaia începea să cadă pe frunzele strălucitoare ale toamnei, le dădea un luciu de

zahăr ars şi extrăgea un parfum întunecat şi proaspăt din argilă şi noroi.

Trecură repede la un anumit şablon în comportament: un mic dejun simplu, urmat de o îndelungată hoinăreală cu Albert, apoi se aventurau mai departe pentru a vizita piaţa din oraşul vecin, cu prăvăliile şi brutăriile sale, sau pentru a explora ruine vechi şi monumente. Alături de Beatrix, nu te puteai plimba cu un anumit ţel. Ea se oprea adesea să se uite la pânze de păianjeni, insecte, muşchi, cuiburi. Asculta sunetele exterioare, cu aceeaşi apreciere pe care alţi oameni o arătau în timp ce ascultau Mozart. Pentru ea totul era o simfonie... cer, apă, pământ. Se apropia de o lume nouă în fiecare zi, trăind pe deplin în prezent, ţinând pasul cu tot ce se afla în jurul ei.

Într-o seară acceptară o invitaţie la conac, la cină, din partea lordului şi lui lady Brackley. Totuşi, cea mai mare parte a timpului se izolau, intimitatea lor fiind întreruptă doar când servitorii de la conacul din apropiere veneau să le aducă mâncare şi aşternuturi curate. Multe după-amiezi fură petrecute făcând dragoste, în faţa căminului, sau în pat. Cu cât Christopher avea mai mult din Beatrix, cu atât mai mult voia.

Dar era hotărât să o apere de partea întunecată a fiinţei lui, de amintirile de care nu putea scăpa. Ea era răbdătoare, când ajungeau la obstacole în conversaţie, când unele din întrebările ei virau spre teritoriul periculos. De asemenea, se stăpânea când o umbră trecea peste dispoziţia lui.

Şi Christopher era ruşinat, că ea trebuia să se obişnuiască cu această complexitate a naturii lui.

Existau momente când curiozitatea ei amabilă declanşa o flacără de iritare şi, în loc să se repeadă la ea, el se retrăgea într-o tăcere rece. Şi aranjamentele lor de dormit erau o sursă frecventă de tensiune. Se pare că Beatrix nu putea să accepte faptul că el nu voia pe nimeni lângă el, în timpul somnului. Nu erau doar coşmarurile lui – era incapabil literalmente să adoarmă, dacă se mai afla cineva lângă el. Fiecare atingere sau sunet îl făcea să se trezească tresărind. Fiecare noapte era o luptă.

— Cel puţin hai să aţipim împreună, încercă să-l convingă Beatrix într-o după-amiază. O mică aţipeală. Va fi drăguţ. Ai să vezi. Lungeşte-te doar aici, lângă mine şi…

— Beatrix, rosti el abia reţinându-şi exasperarea, nu mă bate la cap. N-ai să realizezi nimic, decât să mă înnebuneşti.

— Regret, răspunse ea calmă. Asta doar pentru că vreau să fiu aproape de tine.

Christopher înţelese. Dar apropierea adevărată, pe care o dorea ea, era adesea imposibilă pentru el. Singurul lucru care îi rămânea era să-i intre în voie, în orice alt mod la care se putea gândi.

Nevoia lui de ea era aşa de profundă, încât părea că face parte din sângele lui, ţesută în oasele lui. Şi nu înţelegea motivul unei astfel de alchimii misterioase. Dar oare motivele contau cu adevărat? Chiar dacă cineva putea să descompună

iubirea, să îi examineze fiecare filament şi atracţie, tot nu ar fi putut să o explice pe deplin.

Pur şi simplu, ea exista.

*

La întoarcerea în Stony Cross, Christopher şi Beatrix găsiră Casa Phelan în dezordine. Servitorii se obişnuiseră deja cu noii rezidenţi de la grajduri şi din casă, inclusiv pisica, ariciul, capra, păsările şi iepurele, catârul şi aşa mai departe. Principalul motiv al neorânduielii era, totuşi, că cea mai mare parte din camerele de la Casa Phelan erau închise şi conţinutul lor pregătit pentru ca gospodăria să se mute la Riverton.

Nici Audrey nici mama lui Christopher nu intenţionau să rămână în Casa Phelan. Audrey prefera să stea la oraş cu familia ei, care o înconjura cu afecţiune şi atenţie. Doamna Phelan alesese să rămână în Hertfordshire cu fratele ei şi familia lui. Servitorii care nu puteau sau nu voiau să plece din Stony Cross trebuia să rămână acolo, pentru a avea grijă de Casa Phelan şi de teren.

Doamna Clocker îi dădu lui Christopher un raport amănunţit despre ceea ce se mai întâmplase în absenţa lui.

— Au sosit şi mai multe cadouri de nuntă, inclusiv nişte cristale drăguţe şi argintărie, pe care le-am pus pe masa lungă din bibliotecă, împreună cu cărţile de vizită ce le însoţeau. Există un teanc de corespondenţă, precum şi tot felul de cărţi de vizită lăsate de cei care au trecut pe aici. Şi, sir…

există şi cartea de vizită a unui ofiţer din armată. Nu de la vreunul care a participat la nunta voastră, de la altul. Şi-a lăsat cartea de vizită şi a spus că se întoarce curând.

Figura lui Christopher rămase inexpresivă.

— Numele lui? întrebă liniştit.

— Colonel Fenwick.

Nu răspunse în niciun fel. Totuşi, când Beatrix veni în spatele lui, îi văzu degetele crispându-se şi o abia perceptibilă clipire a genelor. Încruntat şi distant, Christopher îi făcu menajerei un semn din cap.

— Mulţumesc, doamnă Clocker.

— Da, sir.

Fără niciun cuvânt către Beatrix, Christopher părăsi salonul de primire şi se îndreptă spre bibliotecă. Ea era imediat în spatele lui.

— Christopher…

— Nu acum.

— Ce a putut să dorească colonelul Fenwick?

— Cum aş putea eu să ştiu? întrebă el tăios.

— Crezi că ar avea ceva de a face cu Crucea Victoriei?

Christopher se opri şi se întoarse cu faţa la Beatrix, cu o rapiditate plină de agresivitate, care o făcu să se lase înapoi pe călcâie. Privirea lui era grea, tăioasă. Ea realiză că era copleşit de una din furiile ce apăreau când nervii îi erau întinşi la maximum. Însăşi menţionarea numelui Fenwick îl înţepenise cu totul. Cu toate acestea, spre lauda lui, Christopher respiră adânc de câteva ori şi reuşi să-şi controleze emoţiile.

— Nu pot să vorbesc acum, bombăni el. Am nevoie de o păsuire, Beatrix. Se întoarse şi plecă de acolo.

— Din partea *mea*? întrebă Beatrix încruntându-se în urma lui.

Răceala dintre ei persistă tot restul zilei. La cină, Christopher fu monosilabic, ceea ce o făcu pe Beatrix să se simtă oribil şi plină de resentimente. În familia Hathaway, de câte ori apărea un conflict, se afla cineva în casă cu care să stai de vorbă. Când cineva era căsătorit şi fără copii, să se supere pe soţul altcuiva din indiferent ce motiv, însemna ceva lipsit de prietenie. Ar fi trebuit să se scuze? Nu, ceva din ea se împotrivi ideii. Nu făcuse nimic rău, pusese doar o întrebare.

Chiar înainte de a merge la culcare, Beatrix îşi aminti ce o sfătuise Amelia: niciodată să nu te duci la culcare supărată pe soţul tău. Îmbrăcată cu cămaşa de noapte şi un halat, umblă prin casă, până îl găsi în bibliotecă stând în faţa şemineului.

— Nu e corect, rosti ea rămânând pe prag. Christopher se uită la ea. Lumina focului aluneca pe faţa lui în valuri de galben şi roşu, strălucind în şuviţele de ambră ale părului. Mâinile îi erau încleştate strâns una în alta. Albert stătea întins pe podea alături de scaun, cu botul sprijinit pe labe. Ce am făcut? continuă Beatrix. De ce nu vorbeşti cu mine?

Faţa soţului ei era lipsită de expresie.

— Dar am vorbit cu tine.

— Da, aşa cum ai fi făcut cu un străin. Total fără afecţiune.

— Beatrix, rosti el părând obosit. Regret. Du-te la culcare. Totul va reveni la normal mâine, după ce îl văd pe Fenwick.

— Dar ce am făcut…

— Nu ai făcut nimic. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

— De ce trebuie să tac din gură? De ce nu poţi avea încredere în mine?

Expresia lui Christopher se schimbă, îmblânzindu-se. O privi cu o urmă de ceva ce semăna a compasiune. Ridicându-se veni încet spre ea, cu silueta lui mare şi întunecată pe fundalul luminos al căminului. Beatrix îşi lipi spinarea de canatul uşii, inima ei accelerându-şi bătăile când ajunse la ea.

— A fost un act egoist să mă însor cu tine, afirmă el. Ştiam că nu o să-ţi fie uşor să te împaci cu ceea ce pot să-ţi dau şi că o să-mi ceri mai mult. Dar te-am avertizat. Privirea lui opacă alunecă peste ea. Sprijinindu-și o mână de tocul uşii deasupra capului ei, o duse pe cealaltă în partea din faţă a halatului ei, acolo unde o bucăţică din dantela albă a cămăşii de noapte se iţea din decolteu. Se jucă cu dantela şi îşi lăsă capul peste al ei. Pot să fac dragoste cu tine? întrebă blând. Asta ar fi suficient?

Beatrix ştia că era împăcată. Îi fusese oferită plăcere erotică, în locul unei reale comunicări. Dar, atâta timp cât paliativele funcţionau, era un foarte bun înlocuitor. Însă, chiar dacă trupul ei răspundea la apropierea lui, aprinzându-se de mirosul lui cald şi promisiunile senzuale ale atingerii lui, mintea ei

obiectă. Nu voia să facă dragoste cu ea, ca un mijloc de a o distrage. Voia să fie *soţie*, nu un obiect de joacă.

— După aceea, ai să împarţi patul cu mine? întrebă ea încăpăţânată. Şi să stai cu mine până dimineaţă?

Degetele lui înţepeniră.

— Nu.

Beatrix se încruntă şi se depărtă de el cu un pas.

— Atunci am să mă duc la culcare singură. Cedând în faţa frustrării de moment, adăugă în timp ce pleca de lângă el: aşa cum fac în fiecare noapte.

Capitolul 26

— Am neplăceri cu Christopher, îi spuse Beatrix Ameliei după-amiază, când se plimbau braţ la braţ pe cărările pietruite din spatele Casei Ramsay. Şi înainte de a-ţi spune despre asta, vreau să fie clar că nu există decât o singură parte raţională în această problemă. Eu.

— O, las-o naibii! rosti plină de simpatie Amelia. Cu soţii ai uneori neplăceri. Spune-mi punctul tău de vedere şi voi fi complet de acord.

Beatrix începu spunându-i de cartea de vizită lăsată de colonelul Fenwick, şi de comportamentul ulterior al lui Christopher.

Amelia îi aruncă un zâmbet strâmb, din colţul gurii.

— Cred că acestea sunt problemele, despre

care Christopher s-a străduit să te avertizeze.

— E adevărat, admise Beatrix. Dar asta nu uşurează deloc lupta împotriva lor. Îl iubesc la nebunie. Dar văd cum se luptă împotriva unor anumite gânduri ce îi apar în minte, sau reflexe pe care încearcă să le suprime. Şi nu discută despre niciuna cu mine. I-am câştigat inima, dar e ca şi cum ai stăpâni o casă, în care majoritatea uşilor sunt în permanenţă încuiate. Vrea să mă scutească de neplăceri. Dar nu e o căsnicie adevărată – ca a ta cu Cam – până nu va dori să împărtăşească cu mine, atât răul cât şi binele.

— Bărbaţilor nu le place să rişte în felul acesta, afirmă Amelia. Trebuie să ai răbdare. Tonul ei deveni uşor sec şi zâmbetul trist. Dar pot să te asigur, draga mea… nimeni nu poate să împărtăşească vreodată numai ce e mai bun din el însuşi.

Beatrix îi aruncă o privire gânditoare.

— În mod cert am să-l provoc printr-un fel de act disperat, în curând. Acum îl provoc, îl rog, şi el rezistă, mi-e teamă că acesta va fi tiparul căsătoriei noastre pentru tot restul vieţii.

Amelia îi zâmbi drăgăstoasă.

— Nicio căsătorie nu rămâne în acelaşi tipar pentru totdeauna. Aceasta e şi cea mai bună şi cea mai rea parte a căsniciei, că se schimbă în mod inevitabil. Aşteaptă-ţi şansa, draga mea. Promit că va veni.

*

După ce Beatrix plecase să-şi viziteze sora, Christopher se gândea fără voia lui la perspectiva de a-l vizita pe locotenent-colonelul William Fenwick. Nu-l văzuse pe ticălos de când Fenwick fusese trimis înapoi în Anglia, pentru a se reface de pe urma rănilor primite la Inkerman. Şi pentru a nu spune mai mult, nu se despărţiseră în termeni buni.

Fenwick nu făcea niciun secret din resentimentul lui faţă de Christopher, pentru că acesta câştigase toată atenţia şi omagiile, pe care simţea că le merită el. Aşa general detestat cum fusese Fenwick, un lucru totuşi a fost recunoscut de toţi: era destinat gloriei militare. Era un călăreţ inegalabil, fără îndoială curajos şi agresiv în luptă. Ambiţia lui a fost să se distingă pe câmpul de bătaie şi să câştige un loc în panteonul britanic al eroilor de război legendari.

Faptul că Christopher fusese cel care i-a salvat viaţa a fost cât se poate de supărător pentru Fenwick. Or, Fenwick ar fi pierit mai degrabă pe câmpul de bătaie, decât să-l vadă pe Christopher primind o medalie pentru gestul său.

Christopher nu putea să înţeleagă ce ar putea Fenwick să vrea de la el acum. S-ar putea să fi aflat despre decernarea Crucii Victoria şi venea să-şi expună pretenţiile. Foarte bine. Christopher îl va lăsa să vorbească, apoi se va asigura că părăseşte Hampshire. Exista o adresă mâzgălită pe cartea de vizită lăsată de Fenwick. Se pare că stătea într-un han local. Christopher nu avea de ales, decât să îl întâlnească acolo. Ar fi de condamnat dacă i-ar fi

permis să vină acasă la el, sau oriunde în apropierea lui Beatrix.

Cerul după-amiezii era cenuşiu şi bătea vântul, cărările pădurii erau măturate odată cu frunzele cafenii uscate şi ramurile desprinse din copaci. Norii acoperiseră soarele, răspândind un albastru posomorât. Un frig umed se aşternuse peste Hampshire, ca şi cum iarna deja se afla umăr la umăr cu toamna. Christopher o apucă pe principalul drum din marginea pădurii, murgul lui de rasă fiind revigorat de atmosferă şi de dorinţa de a-şi dezmorţi picioarele. În pădure, vântul şuiera prin reţeaua crengilor, făcându-le să se mişte şoptind, parcă nişte fantome neliniştite zburau printre copaci.

Christopher simţi că e urmărit. Până la urmă îşi aruncă privirea peste umăr, aproape aşteptându-se să vadă moartea, sau pe diavol. Era felul de gând morbid, ce-l bântuise fără milă după război. Dar mai puţin des, în ultima vreme.

Totul datorită lui Beatrix.

Simţi o strângere de inimă bruscă, o dorinţă arzătoare să meargă oriunde era ea, să o găsească şi să o atragă strâns la pieptul lui. Noaptea trecută i s-a părut imposibil să vorbească cu ea. Astăzi ideea pare să fie mai uşoară. Va trebui să facă totul, pentru a încerca să fie soţul de care avea ea nevoie. Nu se va întâmpla dintr-odată. Dar ea era răbdătoare, iertătoare şi Dumnezeule mare, tocmai pentru asta o iubea. Gândurile la soţia lui îl ajutară să-şi liniştească nervii, până când ajunse la han. Satul era liniştit, uşile prăvăliilor închise, din cauza

furtunii şi a umezelii lunii noiembrie.

Hanul Stony Cross era bine încălzit şi confortabil, mirosind a bere şi mâncare, cu tencuiala de pe ziduri ce căpătase cu vârsta culoarea mierii întunecate. Hangiul, domnul Palfreyman, îl cunoştea pe Christopher din copilărie. Îi ură cu căldură bun venit, îi puse câteva întrebări joviale despre luna de miere şi îi comunică imediat care era camera ocupată de Fenwick. Câteva minute mai târziu, Christopher bătea la uşă şi aştepta tensionat.

Uşa se deschise, cu un colţ zgâriind duşumeaua inegală a holului.

Era un şoc să-l vadă pe locotenent-colonelul William Fenwick în haine civile, când tot ce văzuse Christopher vreodată pe el era uniforma de cavalerie stacojie cu auriu. Faţa era aceeaşi, cu excepţia tenului gălbejit, de o paloare ce părea de-a dreptul nepotrivită la un om atât de obsedat de echitaţie.

Instinctiv, Christopher nu avu nicio tragere de inimă să se apropie de el.

— Colonele Fenwick, rosti el şi trebui să se controleze, pentru a nu saluta milităreşte. În loc de asta înaintă pentru a-şi strânge mâinile. Felul cum simţi mâna celuilalt, umedă şi rece, îl făcu să se înfioare.

— Phelan! Fenwick se dădu stângaci la o parte. Nu vrei să intri?

Christopher ezita.

— La parter există două salonaşe de primire şi un bar.

Fenwick zâmbi uşor.

— Din păcate, vechile răni mă supără. Aşa că scările sunt un inconvenient. Te rog fii de acord să rămânem aici sus. Arăta trist, parcă se scuza.

Relaxându-se oarecum, Christopher intră în cameră.

Ca şi celelalte camere ale hanului, spaţiul privat era comod, curat şi cu puţină mobilă. Când Fenwick luă unul dintre scaune, Christopher observă că nu se mişca bine, un picior fiind în mod vizibil înţepenit.

— Te rog, stai jos, zise Fenwick. Mulţumesc că ai venit la han. Aş fi trecut din nou pe la reşedinţa ţa, dar sunt încântat că am fost scutit de acest efort. Îşi indică piciorul. Durerea s-a agravat în ultima vreme. Mi s-a spus că a fost un miracol că nu mi-am pierdut piciorul, dar uneori mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine pentru mine să fie amputat.

Christopher aşteptă ca Fenwick să explice de ce se afla în Hampshire. Când deveni evident că acesta nu se grăbea să abordeze subiectul, rosti brusc:

— Te afli aici, pentru că vrei ceva.

— Nu mai eşti aşa răbdător cum obişnuiai să fii, observă colonelul amuzat. Ce s-a întâmplat cu abilul trăgător, renumit pentru însuşirea lui de a aştepta?

— Războiul s-a terminat. Şi am lucruri mai bune de făcut acum.

— Fără îndoială, care o implică şi pe noua ta mireasă. Se pare că ar fi în ordine nişte felicitări.

Spune-mi, ce fel de femeie a reuşit să pună mâna pe cel mai decorat soldat din Anglia?

— Genul de femeie, căreia nu-i pasă în niciun fel de medalii şi laude.

Aruncându-i o privire total neîncrezătoare, Fenwick spuse.

— Cum poate fi adevărat? Sigur că îi pasă de astfel de lucruri. Ea e acum soţia unui nemuritor.

Christopher se uită la el absent.

— Pardon?

— Vei fi amintit zeci de ani, rosti Fenwick. Poate sute. Nu-mi spune că asta nu înseamnă nimic pentru tine. Christopher clătină uşor din cap, cu privirea fixată pe figura celuilalt. În familia mea, există o veche tradiţie privind onoarea militară, continuă Fenwick. Am ştiut că voi înfăptui multe fapte şi voi fi amintit vreme îndelungată. Nu se va mai gândi nimeni la strămoşii care au trăit vieţi neînsemnate, care erau cunoscuţi doar ca soţi şi taţi, stăpâni binevoitori, prieteni loiali. Nimănui nu-i va păsa de aceste nulităţi fără nume. Luptătorii însă sunt respectaţi. Ei nu sunt uitaţi niciodată. Amărăciunea îi trasă cute pe faţă, lăsând-o ridată şi neregulată, ca şi coaja unei portocale răscoapte. O medalie precum Crucea Victoriei – asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

— 15 grame de metal de glonţ ştanţat? întrebă sceptic Christopher.

— Nu folosi cu mine tonul acesta trufaş, nătâng arogant. Ciudat, în ciuda veninului cuvintelor, Fenwick era calm şi controlat. De la început am ştiut că nu erai nimic altceva decât un filfizon fără

minte. Umplutură frumoasă pentru o uniformă. Dar te-ai dovedit că ai o calitate neobişnuită – ştii să tragi. Apoi te-ai dus la *Infanterie*, unde într-un fel ai devenit soldat. Când am citit pentru prima oară rapoartele oficiale, m-am gândit că trebuie să fie vorba de un alt Phelan. Deoarece acesta era un luptător, iar eu ştiam că tu nu eşti aşa ceva.

— La Inkerman, am dovedit că greşeai, rosti liniştit Christopher.

Împunsătura aduse un zâmbet pe faţa lui Fenwick, zâmbetul unui om care se distanţase de viaţă văzându-i ironia de neimaginat.

— Da. M-ai salvat şi pentru asta ai primit cea mai înaltă onoare a naţiunii.

— N-am vrut-o.

— Asta face treaba şi mai rea. Eu am fost trimis acasă, în timp ce tu ai devenit eroul lăudat şi ai luat tot ce ar fi trebuit să fie al meu. Numele tău va fi amintit în viitor şi nici măcar nu-ţi pasă. Dacă aş fi murit pe câmpul de bătaie, cel puţin asta ar fi fost ceva. Dar mi-ai răpit şi această posibilitate. Şi cu acea ocazie, ţi-ai trădat cel mai apropiat prieten. Un prieten care a crezut în tine. L-ai lăsat pe locotenentul Bennett să moară singur. Se uită la Christopher cu acuitate, vânând un semn de emoţie.

— Dacă ar trebui să o fac din nou, aş face aceeaşi alegere, rosti Christopher hotărât. Pe faţa lui Fenwick apăru o privire neîncrezătoare. Crezi că te-am luat de pe câmpul de bătaie de dragul vreunuia dintre noi? întrebă Christopher. Crezi că am dat vreun ban pe tine, sau pe câştigarea unei

medalii lăsate de Dumnezeu?

— Atunci, de ce ai făcut-o?

— Din cauză că Mark Bennett era pe moarte, rosti sălbatic Christopher. Şi în tine rămăsese suficientă viaţă pentru a fi salvată. În toată moartea de acolo, cineva trebuia să supravieţuiască. Dacă ăsta erai tu, aşa să fie.

Se instală o îndelungată tăcere, în timp ce Fenwick digera declaraţia. Apoi îi aruncă lui Christopher o privire cruntă, care-i ridică părul pe ceafă.

— Rana lui Bennett n-a fost aşa gravă cum părea, rosti el. N-a fost mortală. Christopher se uită la el fără să înţeleagă. Se scutură puţin şi îşi fixă din nou privirea pe Fenwick, care continuă să vorbească:... doi husari ruşi l-au găsit şi l-au luat prizonier, afirmă el. A fost tratat de unul din chirurgii lor şi trimis într-un câmp de concentrare departe în interiorul ţării. A fost supus la mari privaţiuni, lipsindu-i hrana şi adăpostul adecvat, iar mai târziu a fost pus la muncă. După câteva încercări lipsite de succes de a evada, locotenentul Bennett a reuşit în sfârşit să se elibereze. Şi-a croit drum până pe teritoriul aliat şi a fost adus înapoi la Londra, aproximativ acum două săptămâni.

Lui Christopher îi era frică să-şi creadă urechilor. Putea oare să fie adevărat? Sigur... sigur... mintea îi bâzâia. Muşchii i se încordară împotriva ameninţării unor frisoane profunde. Nu putea să lase să înceapă să tremure, sau nu se va mai opri.

— De ce n-a fost eliberat Bennett în schimbul

de prizonieri de la sfârşitul războiului? se auzi întrebând.

— Se pare că cei care l-au capturat au încercat să negocieze să-l elibereze în schimbul unei anumite sume de bani, odată cu proviziile şi armele. Suspectez că Bennett a recunoscut la interogatorii că e moştenitorul averii Bennett, adunată din navigaţie. În orice caz, negocierile s-au dovedit problematice şi au fost ţinute secrete de toţi, dar nu la nivelul cel mai înalt al Ministerului de Război.

— Blestemaţi ticăloşi, rosti Christopher cu o furie plină de durere. L-aş fi salvat, dacă aş fi ştiut…

— Fără îndoială că ar fi trebuit, rosti rece Fenwick. Totuşi, indiferent cât de dificil îţi este să crezi, problema s-a rezolvat fără eforturile tale eroice.

— Unde e Bennett acum? Cum se simte?

— De aceea am venit să te văd. Pentru a te avertiza. Şi după asta, nu-ţi mai sunt dator cu nimic, înţelegi?

Christopher se ridică cu pumnii încleştaţi.

— Despre ce să mă avertizezi?

— Locotenentul Bennett nu e cu mintea întreagă. Medicul care l-a însoţit pe vasul ce l-a adus înapoi în Anglia a recomandat să fie internat într-un azil de nebuni. De aceea întoarcerea lui Bennett nu a fost făcută cunoscută în ziare şi în reviste. Familia lui doreşte să menţină o tăcere absolută. Bennett a fost trimis familiei lui din Buckinghamshire, dar apoi a dispărut, fără să

spună o vorbă nimănui. Nu se ştie pe unde umblă. Motivul pentru care te avertizez este că, în conformitate cu cunoscuţii lui, Bennet te acuză pe tine de chinul lui. Ei cred că vrea să te ucidă. Un zâmbet rece şi subţire îi spintecă faţa, ca o crăpătură într-un strat de gheaţă. Ce ironie! Ţi s-a dat o medalie că ai salvat un om care te dispreţuieşte şi probabil că vei fi omorât de unul, pe care ar fi trebuit să-l salvezi. Ar fi mai bine să-l găseşti, Phelan, înainte să te găsească el pe tine.

Christopher ieşi împleticit din cameră şi merse de-a lungul holului cu paşi rapizi. Era adevărat? Sau era un fel de manipulare oribilă a lui Fenwick, sau Mark Bennet era cu adevărat dezechilibrat? Şi în acest caz, ce a suferit? Încercă să împace amintirea despre Bennett cel energic şi plin de umor, cu cel despre care Fenwick tocmai îi vorbise. Era imposibil!

Sfinte Doamne… dacă Bennett îl căuta, ar fi uşor să găsească Casa Phelan.

Un nou fel de teamă îl cuprinse, mai pătrunzătoare decât orice simţise vreodată. Trebuia să facă în aşa fel ca Beatrix să fie în siguranţă. Nimic pe lume nu mai conta, în afară de protejarea ei. Coborî scările, cu inima bubuind, bocănitul paşilor lui părând ecoul silabelor numelui ei.

Domnul Palfreyman stătea lângă intrarea în han.

— O cană de bere înainte de plecare? sugeră el. Întotdeauna gratis pentru cel mai mare erou al Angliei.

— Nu. Mă duc acasă.

Palfreyman întinse mâna să-l oprească, arătând îngrijorat.

— Căpitane Phelan, există o masă în bar – vino şi stai o clipă, fii băiat bun. Eşti pământiu la faţă. Am să-ţi aduc un coniac tare, sau rom. Unul la botul calului, ei?

Christopher clătină din cap.

— Nu am timp. Nu mai era timp pentru nimic. Fugi afară. Era mai întuneric şi mai frig decât înainte. Cerul după-amiezii târzii avea culori de coşmar, înghiţind omenirea.

Călări spre Casa Phelan, cu urechile pline de ţipetele fantomatice ale oamenilor de pe câmpul de bătaie, sunete de suferinţă, implorare şi durere. Bennett, viu… cum a fost posibil? Christopher văzuse rana din pieptul lui, văzuse destul de multe răni similare, pentru a şti că moartea era inevitabilă. Dar ce ar fi fost dacă, printr-un miracol…

Când se apropie de casă, îl văzu pe Albert ieşind în salturi din pădure, urmat de silueta subţire a lui Beatrix. Se întorcea de la Casa Ramsay. O pală puternică de vânt trecu peste mantia ei de culoarea vinului, făcând-o să fluture sălbatic şi îi zbură pălăria de pe cap. Ea râse când câinele se duse să i-o aducă. Văzându-l pe Christopher apropiindu-se pe drum, îi făcu cu mâna.

Era aproape copleşit de uşurare. Panica deveni mai uşoară. Întunecimea începu să se retragă*. Îţi mulţumesc*, *Doamne*! Beatrix era acolo, în

siguranţă. Îi aparţinea, era frumoasă şi vibrantă şi îşi va petrece toată viaţa având grijă de ea. Orice dorea din partea lui, orice cuvânt sau amintire ar fi vrut să cunoască, i le va oferi. Acum, aproape că părea ceva uşor – forţa iubirii lui făcea totul mai uşor.

Christopher îşi încetini calul, lăsându-l la pas.

— Beatrix! Vocea lui fu luată de vânt.

Ea încă râdea, cu părul desfăcut, aşteptându-l să vină la ea.

Fu uimit de un fulger scăpărător de durere, în cap. O fracţiune de secundă mai târziu, auzi zgomotul unei împuşcături. Un sune familiar... Un semnal nepieritor din memoria lui. Împuşcături şi şuierat de şrapnele, explozii, oameni ţipând, nechezatul cailor panicaţi...

Nu se aşeză. Căzu încet: lumea era un amestec confuz de viziuni şi sunete. Cerul şi pământul se inversară. Cădea în jos, sau în sus? Se izbi de o suprafaţă tare, răsuflarea ţâşni din el şi simţi şuvoiul de sânge prelingându-se de-a lungul feţei, până în ureche.

Alt coşmar. Trebuia să se trezească, să se orienteze. Dar ciudat, în coşmar Beatrix era cu el, plângând şi alergând spre el. Albert îl ajunse lătrând furios.

Plămânii lui făceau efort să tragă aerul în piept. Inima îi sălta ca un peşte tocmai scos din apă. Beatrix căzu în genunchi lângă el, cu fustele o maree albastră şi îi aşeză capul în poala ei.

— Christopher – lasă-mă – o, Doamne – Albert lătra şi îşi arăta colţii la cineva care se apropia. O

pauză de o clipă, apoi lătrăturile furioase se amestecară cu schelălăieli asurzitoare.

Christopher încercă să se ridice în capul oaselor, folosindu-şi mâneca hainei pentru a-şi şterge şuvoiul de sânge ce-i izvora din tâmplă. Clipind cu putere, văzu figura osoasă şi răvăşită a unui om, care veni să stea la câţiva metri de ei. Omul avea un revolver.

Pe loc, creierul lui Christopher identifică arma – un revolver cap-şi-glonţ, cu cinci focuri. Armă militară britanică.

Înainte de a ridica ochii la figura ca de nebun a omului, Christopher ştia cine e.

— Bennett.

Capitolul 27

Prima reacţie a lui Beatrix a fost să se interpună între soţul ei şi străin, dar Christopher o împinse la spate. Respirând cu greutate, din cauza fricii şi a şocului, se uită peste umăr.

Omul era îmbrăcat în haine civile, care atârnau pe membrele aproape scheletice. Era înalt şi lat în spate, arătând ca şi cum n-ar fi dormit şi n-ar fi mâncat bine de luni de zile. Şuviţele hirsute ale părului lui negru aveau nevoie urgentă să fie tunse. Se uita la ei cu privirea sălbatică şi demoralizantă a unui nebun. În ciuda tuturor acestora, nu era greu de văzut că fusese cândva arătos. Acum era ca o epavă de abia recuperată. Un tânăr cu faţă bătrână şi ochi hăituiţi.

— Dă-te înapoi de lângă mort, rosti răguşit

Bennett. N-ai crezut că am s-o fac, nu-i aşa?

— Bennett… Mark. Când Christopher vorbi, Beatrix simţi un fior uşor, aproape simţit, alergându-i prin trup. N-am ştiut niciodată ce ţi s-a întâmplat.

— Nu. Revolverul oscila în pumnul lui Bennett. Erai prea ocupat să-l salvezi pe Fenwick.

— Bennett, pune jos obiectul acela afurisit. Eu – *linişte* Albert – aproape m-a omorât gândul că te-am lăsat acolo.

— Totuşi ai făcut-o. Iar eu, de atunci am trecut prin iad. Am putrezit şi am flămânzit, în timp ce tu deveneai marele erou al Angliei. Trădător. Ticălos. Ţinti pieptul lui Christopher cu pistolul. Lui Beatrix i se tăie respiraţia şi se ghemui în spatele lui.

— A trebuit să-l salvez întâi pe Fenwick, rosti rece Christopher cu pulsul accelerat. N-am avut de ales.

— Pe dracu'! Ai urmărit gloria, pentru că salvai un ofiţer superior.

— Am crezut că erai terminat. Şi dacă Fenwick era capturat, ei ar fi făcut totul pentru a scoate de la el informaţii.

— Atunci, ar fi trebuit să-l împuşti şi să mă scoţi de acolo pe mine.

— Ţi-ai ieşit din mintea aia sângeroasă! se repezi Christopher. Ceea ce probabil n-a fost cel mai inteligent lucru, pe care să-l spui unui om în starea lui Bennett, dar Beatrix putea cu greu să-l acuze. Să ucid cu sânge rece un soldat lipsit de apărare? În niciun caz. Nici măcar pe Fenwick. Dacă pentru asta vrei să mă împuşti, dă-i drumul şi

dracu’ să te ia! Dar dacă te atingi doar de un fir de păr de pe capul soţiei mele, am să te trag după mine în infern. Şi acelaşi lucru şi despre Albert – a fost rănit, în timp ce te apăra.

— Albert n-a fost acolo.

— L-am lăsat cu tine. Când m-am întors după tine, el sângera dintr-o rană făcută de baionetă, una din urechi fiindu-i aproape complet tăiată. Iar tu plecaseşi.

Bennett clipi şi se uită la el, cu o urmă de nesiguranţă. Privirea lui se mută la Albert. Apoi, spre surprinderea lui Beatrix, se lăsă pe vine şi făcu un gest către câine.

— Vino aici, băiete.

Albert nu se mişcă.

— Ştie ce înseamnă un pistol, îl auzi Beatrix pe Christopher rostind tăios. Nu se va duce la tine, dacă nu-l pui deoparte.

Bennett ezită. Încet lăsă revolverul pe pământ.

— Vino, i se adresă câinelui, care scâncea confuz.

— Du-te, băiete, rosti Christopher cu ton scăzut.

Albert se apropie prudent de Bennett şi dădu din coadă. Acesta îi mângâie capul miţos şi îl scărpină pe ceafă. Gâfâind, Albert îi linse mâna.

Sprijinindu-se de spatele lui Christopher, Beatrix simţi cum o parte din tensiune scăzuse.

— Albert a fost acolo, zise Bennett cu voce diferită. Mi-l amintesc lingându-mă pe faţă.

— Crezi că l-aş fi lăsat cu tine, dacă nu intenţionam să mă întorc? întrebă Christopher.

— Nu contează. Dacă situaţia ar fi fost invers, eu l-aş fi împuşcat pe Fenwick şi te-aş fi salvat pe tine.

— Nu, n-ai fi făcut-o.

— Ba da, insistă nesigur Bennett. Nu sunt ca tine, tu afurisit şi blestemat onorabil! Se aşează de tot pe pământ şi-şi îngropă faţa în blana aspră a lui Albert. Vocea îi era înăbuşită când adăugă: ar fi trebuit cel puţin să mă termini, înainte de a-i lăsa să mă captureze.

— Dar n-am făcut-o. Şi ai supravieţuit.

— Supravieţuirea n-a meritat preţul plătit. Nu ştii prin ce am trecut. Nu pot să trăiesc cu asta. Bennett îi dădu drumul lui Albert, privirea lui torturată poposind pe revolverul de lângă el.

Înainte de a putea să ajungă la armă, Beatrix porunci:

— *Adu-l*, Albert. Pe loc, câinele ridică revolverul şi i-l aduse. Bun băiat! Cu grijă luă arma în mână şi îl bătu pe Albert pe cap.

Înconjurându-şi genunchii cu braţele, Bennett îşi lăsă faţa pe ei, o poziţie disperată, pe care Beatrix o recunoştea foarte bine. Apoi scoase câteva cuvinte incoerente.

Christopher se duse şi îngenunche lângă el, punându-i un braţ puternic pe spate.

— Ascultă-mă! Nu eşti singur. Eşti printre prieteni. Să te ia naiba, Bennett... vino în casă cu noi. Spune-mi prin ce ai trecut. Am să te ascult. Şi apoi vom găsi un mod de a trăi cu asta. Atunci n-am putut să te ajut. Dar lasă-mă să încerc acum.

*

Îl duseră pe Bennett în casă, unde se prăbuşi de oboseală, foame şi epuizare nervoasă. Înainte ca Christopher să poată să-i spună doamnei Clocker ce trebuia să facă, ea luase deja cunoştinţă de situaţie şi pusese servitorii în acţiune. Era o gospodărie obişnuită cu boala şi nevoile unui bolnav. Fu pregătită o baie, aranjat un dormitor şi o tavă cu mâncare neiritantă şi nutritivă fu adusă sus. După ce fu lăsat în grija ei, doamna Clocker îi administră un tonic şi laudanum.

Ducându-se lângă patul lui Bennett, Christopher se uită în jos, la trăsăturile aproape de nerecunoscut ale vechiului său prieten. Suferinţa l-a schimbat, şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar se va reface. Christopher putea să vadă.

Şi cu această speranţă şi simţ al motivării, Christopher era conştient de un nou şi fragil sentiment de eliberare. Bennett nu era mort. Cu toate păcatele de pe conştiinţă, cel puţin unul îi fusese înlăturat.

Bennett se uită la el într-o stare de somnolenţă, cu ochii lui negri odată vibranţi, acum întunecaţi şi lipsiţi de strălucire.

— Ai să stai cu noi până o să te faci bine, rosti Christopher. Să nu încerci să pleci, da?

— Nu am unde să merg în altă parte, murmură Bennet şi adormi.

Christopher părăsi camera, închise cu grijă uşa şi se îndreptă încet spre cealaltă aripă a casei.

Medusa-ariciul tocmai hoinărea întâmplător de-

a lungul culoarului. Se opri când Christopher se apropie. Un zâmbet slab îi arcui lui buzele. Se aplecă să o ridice, aşa cum îi arătase Beatrix, strecurându-şi palmele pe sub ea. Ţepii ariciului se lipiră natural de spate, când el o întoarse pentru a se uita la ea. Relaxată şi curioasă, îl privea cu zâmbetul ei permanent de arici.

— Medusa, rosti el blajin. Nu te-aş sfătui să ieşi noaptea afară din ţarcul tău. Una dintre cameriste s-ar putea să te găsească şi atunci ce se întâmplă? S-ar putea să fii dusă la spălătorul de vase şi să fii folosită pentru a freca o oală. Ducând-o în camera privată de primire de la etaj, o depuse în ţarcul ei.

Continuând să se îndrepte spre camera lui Beatrix, reflecta că soţia lui îl vedea pe bietul Bennett ca pe o altă creatură rănită. Nu avusese nicio ezitare să-l primească în casa lor. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la mai puţin din partea lui Beatrix.

Intrând în cameră liniştit, o văzu pe soţia lui la masa de toaletă, pilind ghiarele labelor lui Lucky, ce-i mai rămăseseră. Pisica o privea cu o expresie plictisită, dând leneş din coadă.

— ... trebuie să stai departe de pernele de pe divan, o dăscălea Beatrix, sau doamna Clocker ne va lua capul la amândouă.

Privirea lui Christopher se plimbă pe liniile lungi şi elegante ale feţei ei, pe silueta ce se contura în lumina lămpii, ce trecea prin cămaşa de noapte de muselină.

Devenind conştientă de prezenţa lui, Beatrix se ridică şi veni la el, cu graţia ei naturală, inconştientă.

— Te doare capul? întrebă ea îngrijorată, întinzând mâna să-i atingă micul plasture de pe tâmplă. În toată agitaţia prilejuită de aducerea în casă a lui Bennett, nu avuseseră nicio ocazie de conversaţie intimă.

El se aplecă să-i fure de pe buze un sărut blând.

— Nu. Pe un cap aşa de tare ca al meu, gloanţele mai curând ricoşează.

Ea îşi lăsă mâna să întârzie pe obrazul lui.

— Ce s-a întâmplat când ai stat de vorbă cu colonelul Fenwick? A încercat şi el să te împuşte?

Christopher negă din cap.

— Numai prietenii fac asta.

Beatrix zâmbi uşor, apoi oftă.

— Locotenentul Bennet nu e nebun, să ştii. Va fi bine în curând, cu ajutorul timpului şi al odihnei.

— Aşa sper şi eu.

Ochii ei albaştri îi căutară pe ai lui.

— Te acuzi pe tine, nu-i aşa?

El dădu din cap.

— Am luat cea mai bună hotărâre, pe care puteam să o iau la ora aceea. Dar asta nu face să fie mai uşor de suportat consecinţele.

Beatrix rămase liniştită pentru moment, părând că se gândeşte la ceva. Trăgându-se de lângă el, se duse la măsuţa de toaletă.

— Am ceva pentru tine. Preocupată, răscoli prin sertarul mic din faţa mesei şi scoase o coală de hârtie împăturită. E o scrisoare.

El îi aruncă o privire caldă, ironică.

— De la tine?

Beatrix clătină din cap.

— De la John. I-o întinse. Ţi-a scris-o înainte de a muri. Audrey a ezitat să ţi-o dea. Dar eu cred că e timpul să o citeşti.

Christopher nu făcu nicio mişcare pentru a o lua, întinse doar mâna şi o trase pe Beatrix mai aproape. Apoi luând o şuviţă din părul ei castaniu între degete, o frecă blând de obrazul lui.

— Citeşte-mi-o tu.

Împreună se urcară în pat şi se aşezară pe saltea. Christopher îşi ţinu privirea aţintită pe profilul ei, în timp ce despăturea scrisoarea şi începu să o citească.

Dragă Christopher,

Se pare că am mai puţin timp de trăit decât am sperat. Mărturisesc că am descoperit că sunt surprins cât de scurtă a fost viaţa. Când mă întorc, pentru a arunca o privire în urmă, văd că am petrecut prea mult timp stăruind asupra unor lucruri greşite, şi nu destul asupra a ceea ce conta. Dar văd, de asemenea, că am fost binecuvântat cu mult mai multe decât alţi oameni. Nu am nevoie să te rog să ai grijă de Audrey şi de mama. Ştiu că o vei face, atât cât îţi vor permite ele.

Dacă citeşti asta, înseamnă că te-ai întors din război şi faci faţă responsabilităţilor, pentru care n-ai fost pregătit niciodată. Lasă-mă să-ţi dau câteva sfaturi. Te-am urmărit toată viaţa… felul tău

neobosit de a fi, lipsa ta de satisfacţie faţă de orice. Pui oamenii pe care îi iubeşti pe un piedestal şi inevitabil ei te dezamăgesc. Şi faci asta şi cu tine însuţi. Dragul meu frate, eşti cel mai rău duşman al tău. Dacă poţi învăţa să încetezi să te mai aştepţi la o perfecţiune imposibilă, de la tine şi de la alţii, s-ar putea să găseşti fericirea, care totdeauna te-a ocolit.

Iartă-mă că nu am fost în stare să supravieţuiesc... şi iartă-te şi pe tine că ai supravieţuit.

Aceasta este viaţa pe care ai fost menit să o trăieşti. Nici o singură zi nu trebuie irosită.

John

Christopher rămase tăcut pentru multă vreme, cu inima strânsă. Semăna cu fratele lui... tonul acela iubitor şi moralizator.

— Ce mult îmi lipseşte, şopti el. Mă cunoştea aşa bine!

— Te cunoştea aşa cum erai, interveni Beatrix. Dar cred că te-ai schimbat. Acum nu mai cauţi perfecţiunea. Cum altfel ai putea să explici atracţia ta pentru mine?

Blând, Christopher îi prinse faţa în mâini.

— Tu eşti ideea mea de perfecţiune, Beatrix Heloise.

Ea se aplecă înainte, până când nasurile li se atinseră.

— Te-ai iertat pe tine însuţi? întrebă ea blând.

Pentru că ai supravieţuit?

— Încerc. Apropierea trupului ei cald, sumar îmbrăcat, era prea mult pentru a rezista. Îi prinse ceafa cu mâinile şi îi sărută gâtul. Un mic frison îi traversă pielea. O dezbrăcă cu grijă, luptând să-şi reţină dorinţa, care ameninţa să ţâşnească dincolo de control. Îşi menţinu fiecare mişcare blândă, uşoară, în timp ce corpul îl durea de nevoia violentă de a o poseda. Mâinile lui se plimbară peste ea, trasându-i contururile fizice a ceea ce cuvintele exprimaseră deja. Făcând dragoste, creându-le, lăsând senzaţiile să plutească peste ei amândoi. Emoţia deveni mişcare. Mişcarea deveni plăcere.

Îşi lăsă limba să-i sondeze gura, în timp ce pătrundea în ea, cu mâinile încleştate în mătasea întunecată a părului ei revărsat. Ea încercă să se mişte, dar el o ţinu liniştită alimentând-o cu din ce în ce mai multă plăcere, până când fiecare respiraţie a ei deveni un geamăt şi tremura nestăpânită.

Apoi ea îşi propti călcâiele în lenjeria patului, cu degetele înfipte în spinarea lui. El savură micile pâlpâiri de durere, plăcându-i privirea năucă şi pierdută de pe faţa ei. Ritmurile trupului ei se adunară într-un torent, într-un flux impetuos de culoarea unei acuarele delicate, ce să răspândi pe pielea ei fină. Dar el nu voia să termine încă, în ciuda foamei lui vorace. Cu un efort agonizant, se sili să rămână în ea nemişcat.

Ea ţipă, cu şoldurile ridicându-se spre masivitatea lui.

— Christopher, te rog…

— Şşşşt… O împinse în jos, îi sărută ceafa, apoi lucră încet la sânii ei. Îi trase sfârcurile în gură, mângâindu-le cu dinţii şi limba, lăsându-i rămăşiţe ale ardorii lui ude. Ei îi scăpară mici sunete înfometate şi muşchii interiori îl apucară într-un ritm lipsit de apărare. Începu să urmeze schema tandră, împingând mai mult, lăsând-o să-l strângă la fiecare încercare de a se scoate.

— Uită-te la mine, şopti el şi genele ei se ridicară, pentru a da la iveală profunzimea sufletului ei.

Prinzând-o cu o mână de ceafă, îşi contopi buzele cu ale ei, în timp ce o pătrundea mai profund ca înainte. Ea îl primi, înconjurându-l cu braţele şi picioarele, reţinându-l cu tot trupul. El făcu ritmul să devină mai dur, mai rapid, procesul devenind mai sălbatic şi mai nereţinut, în timp ce se adapta ritmului accelerat şi fără oprire al şoldurilor ei. Şi atunci, arcuindu-se în sus, fu cuprinsă de o convulsie violentă, carnea ei apucându-l strâns, iar undele ude aducându-i eliberarea şi se smulse din ea.

Erau amândoi prea copleşiţi de dragoste pentru a se mişca, o vreme. Sătul şi cu o senzaţie de deschidere, de lipsă de apărare, Christopher îşi lăsă mâna să se plimbe peste ea, nu cu intenţii erotice, ci cu adoraţie. Ea se întinse şi se mişcă, pentru a-i apuca picioarele sub coapsele ei fine, cu braţul de-a curmezişul pieptului lui. Apoi căţărându-se pe el, îşi frecă uşor gura şi nasul prin părul de pe pieptul lui. El stătea întins tot sub

eşafodajul fierbinte al trupului ei, lăsând-o să se joace cu el şi să-l exploreze după cum voia.

Când în sfârşit părăsiră patul, erau ameţiţi. Christopher îşi puse în practică intenţia de a-i face baie, de a o şterge şi chiar de a-i peria părul. Apoi ea îşi puse un halat şi se aşeză lângă cada de baie, în timp ce se spăla şi el. Din când în când se apleca şi îi fura un sărut. Inventară dezmierdări reciproce. Micile intimităţi ale celor căsătoriţi, care însemnau totul şi nimic. Le adunau, aşa cum adunau cuvintele şi amintirile, fiecare conţinând rezonanţe speciale pentru amândoi.

Beatrix stinse toate lămpile, cu excepţia celei de pe noptieră.

— E vremea de dormit, murmură ea.

Christopher stătea pe prag privindu-şi soţia culcată sub cuverturi, cu părul căzut pe un umăr, în şuviţe libere. Ea îi aruncă o privire, ce acum îi devenise familiară... încurajându-l răbdătoare. Privirea Beatrix.

O viaţă întreagă cu o asemenea femeie, aproape că nu era suficientă.

Inspirând cu putere, Christopher luă o decizie.

— Vreau pe partea stângă, rosti el şi stinse ultima lampă.

Se urcă în pat alături de soţia lui şi o luă în braţe.

Şi dormiră împreună până dimineaţă.

Epilog

20 iunie 1857

Hyde Park, *Londra*

Christopher aştepta împreună cu *Brigada de Infanterie* într-un spaţiu larg din partea de nord a lui Hyde Park, de un kilometru lat şi un kilometru jumătate lung, rezervat pentru nouă mii de bărbaţi din toate armele. Erau marinari, dragoni, infanterişti, husari, *Garda Călare Personală*, munteni şi mulţi alţii, strălucind toţi în soarele puternic. Dimineaţa era fierbinte şi fără nicio adiere, promiţând să coacă suta de mii de oameni, care aşteptau ceremonia de decernare a Crucii Victoriei.

Soldaţii în uniformele lor complete se simţeau deja îngrozitor, unii dintre ei din cauza căldurii, alţii de invidie.

— Avem cele mai afurisit de urâte uniforme din tot imperiul, bombăni unul dintre infanterişti, aruncând o privire către îmbrăcămintea infinit mai frumoasă a husarilor de alături. Urăsc acest mohorât verde închis.

— Frumoase ţinte am fi fost târându-ne în primele linii în roşu şi auriu strălucitor, răspunse alt infanterist, cu ton scăzut şi batjocoritor. Ţi-ar fi împuşcat fundul.

— Nu-mi pasă. Femeilor le plac hainele roşii.

— Şi ai alege o femeie, chiar dacă ai avea fundul împuşcat?

— Tu nu?

Tăcerea celuilalt bărbat îi admise punctul de vedere.

Un zâmbet slab curbă buzele lui Christopher.

Îşi aruncă privirea spre împrejmuirea de lângă galeriile Grosvenor Gate, unde se aflau şapte mii de deţinători de bilete. Beatrix şi restul familiei Hathaway erau acolo, ca şi bunicul lui şi Audrey, împreună cu mai mulţi veri. După ce această prezentare elaborată şi nedorită se va termina, Christopher şi întregul grup al familiei şi rudelor sale se vor întoarce la hotelul *Rutledge*. Va avea loc un dineu privat, cu petrecere şi veselie şi Harry Rutledge făcuse aluzie şi la o distracţie specială. Cunoscându-l pe Rutledge, putea să fie orice, începând de la un trio de cântăreţi de operă, până la o trupă de maimuţe dresate. Doar două lucruri erau sigure – familia Hathaway era la Londra şi va avea loc o zbenguială sălbatică.

Mai participa un oaspete la dineul familial de la Rutledge – Mark Bennett, care îşi vânduse mandatul de militar şi se pregătea să ia frâiele afacerii lui de familie, din navigaţie. Îi luase luni întregi lui Bennett să-şi revină, în urma traumei provocată de experienţele din timpul războiului, şi procesul era departe de a fi încheiat. Totuşi, o şedere îndelungată în gospodăria Phelan îi făcuse un nesfârşit bine. Bucată cu bucată, Bennett îşi adunase din nou psihicul, într-un proces necesar, dar dureros.

Cu sprijinul prietenilor înţelegători, încet-încet redevenise el însuşi.

Acum, din ce în ce mai mult, Bennett semăna cu ştrengarul energic şi cu mintea ascuţită, care fusese odată. În timpul lungilor şi viguroaselor cavalcade de la ţară, căpătase o culoare şi o

vitalitate sănătoase şi îşi recâştigase muşchii pierduţi. Chiar şi după ce s-a întors la moşia familiei lui din Gloucestershire, Bennett a continuat să-i vizitase adesea pe Christopher şi pe Beatrix, la Riverton. Şi astfel s-a întâmplat ca în timpul uneia din aceste vizite, să o întâlnească pe Audrey, care venise să stea la ei două săptămâni.

Reacţia lui Audrey faţă de fostul soldat înalt şi cu părul negru, fusese mai mult decât ciudată. Christopher nu înţelegea de ce cumnata lui rumenă şi normală devenea aşa ruşinoasă şi stângace, când Bennett se afla prin apropiere.

— Asta pentru că el e tigru, explică Beatrix în particular, iar Audrey e lebădă, şi tigrii le fac întotdeauna pe lebede nervoase. Îl găseşte foarte atrăgător, dar nu se gândeşte că ar fi felul de domn, pe care şi l-ar dori de companie.

Pe de altă parte, Bennett părea prins de Audrey, dar de fiecare dată când îi făcea un avans plin de atenţie, ea dădea înapoi.

Apoi, cu o viteză uluitoare, cei doi păreau că au devenit prieteni apropiaţi. Mergeau la călărie şi la plimbare împreună şi corespondau frecvent, când erau departe unul de altul. Şi când amândoi se aflau la Londra, erau întotdeauna văzuţi împreună.

Uimit de schimbările survenite în relaţia lor, iniţial stângace, Christopher l-a întrebat pe Bennett ce s-a întâmplat.

— I-am spus că sunt impotent de pe urma vechilor răni de război, explică Bennett. Asta a calmat-o considerabil.

Luat prin surprindere, Christopher reuşi să

întrebe precaut:

— Şi eşti, cu adevărat?

— *Pe tot infernul*, *nu*! veni răspunsul indignat al lui Bennett. Am spus asta doar pentru că era aşa de sperioasă în preajma mea. Şi a funcţionat.

Christopher îl privi sardonic.

— O să-i spui vreodată lui Audrey adevărul?

Un zâmbet răutăcios se juca la colţurile buzelor lui Bennett.

— În curând, am să o las să mă trateze, admise el. Văzând expresia lui Christopher, adăugă repede că intenţiile lui erau totalmente onorabile.

Se potriveau. Şi după părerea lui Christopher, fratele lui ar fi aprobat.

Răsunară Salvele Regale, tunurile grele ale artileriei bubuind. Se intonă imnul naţional, când începu trecerea în revistă a trupelor, toate armele coborând drapelele şi prezentând armele. Încet grupul regal trecu de-a lungul liniilor. La terminarea parăzii, regina, însoţitorii ei şi un detaşament din *Garda Regală Călare* înaintă spre centrul publicului, între Guvern şi *Corpul Diplomatic*.

Se stârni o mică agitaţie, când regina nu descălecă la podiumul central, aşa cum era programat, ci insistă să rămână pe calul ei de luptă. Se pare că intenţiona să înmâneze Crucea Victoriei de pe locul ei din spinarea calului, cu prinţul consort la stânga.

Cei ce primeau medalia, şaizeci şi doi în total, erau adunaţi la podium. Ca mulţi dintre ceilalţi, Christopher era îmbrăcat în haine civile, pentru că

renunţase la uniformă, la terminarea războiului. Dar, spre deosebire de ceilalţi, Christopher ţinea în mână o lesă. Ataşată de un câine. Din motive care nu fuseseră explicate, i se spusese să-l aducă şi pe Albert la decorare. Ceilalţi infanterişti şuşotiră încurajări, când Albert merse supus alături de Christopher.

— Ce băiat bun!

— Arată inteligent, tipul!

— Niciun accident în faţa reginei!

— Şi toate astea se referă la amândoi, Albert, adăugă cineva smulgându-le multora dintre ei un chicotit.

Aruncându-le prietenilor o privire acuzatoare, care nu făcu decât să-i amuze şi mai mult, Christopher îl duse pe Albert să o întâlnească pe regină.

Majestatea Sa era chiar mai scundă şi mai trupeşă decât se aşteptase, cu nasul acvilin, fără bărbie şi cu ochi pătrunzători. Era îmbrăcată într-un costum de călărie stacojiu, cu o eşarfă de general pe un umăr şi un panaş de general din pene roşii şi albe la pălăria de călăreaţă. O banderolă neagră de doliu, un obicei luat de la doliul armatei, fusese legată în jurul unui braţ durduliu. Pe spatele calului, lângă podium, era la acelaşi nivel cu medaliaţii.

Christopher era mulţumit de maniera neoficială, în care conducea ea ceremonia. Oamenii treceau în şir prin faţa ei, fiecare oprindu-se pentru a fi prezentat şi pentru ca ea să-i agaţe pe piept crucea de bronz cu panglica roşie, după

care era eficient expediat mai departe. În acest ritm, tot procesul nu va dura mai mult de un sfert de oră.

Imediat ce Christopher şi Albert urcară pe podium, el fu tulburat să audă urale venite din partea mulţimii, răspândindu-se şi crescând, până când zgomotul deveni asurzitor... Lui nu i se părea corect să primească mai multe aclamaţii decât alţi soldaţi – ei meritau la fel de multă recunoştinţă, pentru curajul şi bravura lor. Dar iată că şi militarii aclamau, umilindu-l cu desăvârşire. Albert ridică ochii la el neliniştit şi rămase lipit de el.

— Uşurel, băiete, murmură el.

Când se opriră în faţa ei, regina se uită curioasă la această pereche.

— Căpitane Phelan, rosti ea. Entuziasmul supuşilor noştri te onorează.

Christopher răspunse cu grijă:

— Onoarea aparţine tuturor soldaţilor, care au luptat în serviciul Majestăţii Voastre – şi familiilor, care i-au aşteptat să se întoarcă acasă.

— Bine spus şi cu modestie, căpitane. Zări o uşoară accentuare a ridurilor de la colţurile ochilor ei. Înaintează! Când el se supuse, regina se aplecă de pe cal, pentru a prinde crucea de bronz cu panglica roşie pe haina lui. Christopher era gata să se retragă, dar ea îl opri cu un gest şi un cuvânt: rămâi! Atenţia ei se îndreptă spre Albert, care stătea pe podium şi-şi înălţă capul privind-o curios. Care e numele însoţitorului tău?

— Numele lui e Albert, Majestatea Voastră.

Buzele ei se mişcară, parcă gata să

zâmbească.

Aruncă o privire scurtă la stânga, către prinţul consort.

— Am fost informaţi că a fost alături de tine, la Inkerman şi Sevastopol.

— Da, Majestatea Voastră. A întreprins multe fapte foarte dificile şi periculoase, pentru a-i menţine pe oameni în siguranţă. Această cruce îi aparţine parţial lui – a asistat la recuperarea unui ofiţer rănit de sub focul inamic.

Generalul însărcinat cu înmânarea către regină a ordinelor se apropie şi îi dădu un obiect curios. Arăta ca o… zgardă de câine?

— Vino încoace, Albert, zise ea.

Albert se supuse prompt, aşezându-se la marginea podiumului. Regina se apropie şi prinse zgarda în jurul gâtului lui, cu o eficienţă plină de dexteritate, ce dovedea o experienţă îndelungată. Christopher îşi aminti că auzise că are mulţi câini, dintre care unii erau câini ciobăneşti scoţieni.

— Zgarda asta, i se adresă ea lui Albert, ca şi cum ar fi putut să o înţeleagă, a fost gravată cu onorurile şi distincţiile în bătălie ale regimentului. Am adăugat şi o cataramă de argint, pentru a omagia valoarea şi devotamentul pe care le-ai arătat în serviciul nostru. Albert aşteptă răbdător până când i se prinse zgarda, apoi îi linse încheietura mâinii. Impertinentule! îl mustră ea în şoaptă şi îl bătu uşor pe cap.

Apoi sesiză la Christopher un zâmbet scurt şi discret, când plecau pentru a da locul următorului medaliat.

*

— Albert, prietenul regalităţii, rosti Beatrix mai târziu la hotelul *Rutledge*, râzând când se aşează pe duşumeaua apartamentului lor ca să examineze noua zgardă. Sper că nu o să-ţi ieşi din fire şi să-ţi dai aere.

— Nu, faţă de familia ta, nu o va face, afirmă Christopher scoţându-şi haina şi vesta şi desfăcându-şi cravata. Se întinse pe divan, bucurându-se de răcoarea camerei. Albert se duse să bea din castronul lui cu apă, lipăind zgomotos.

Beatrix merse la Christopher, se întinse cât era de lungă peste el şi îşi puse braţele pe pieptul lui.

— Am fost aşa de mândră de tine astăzi, rosti ea zâmbindu-i. Şi puţin şi cam încrezută, cu toate femeile alea leşinând şi oftând după tine. Eu sunt cea cu care ai venit acasă.

Arcuindu-şi o sprânceană, Christopher întrebă:

— Numai puţin încrezută?

— O, foarte bine. *Enorm* de încrezută. Începu să se joace în părul lui. Acum că toată afacerea asta a medaliilor e rezolvată, am ceva de discutat cu tine.

Închizând ochii, Christopher se bucură de senzaţia degetelor ei mângâindu-i ţeasta.

— Ce e?

— Ce ai spune să adaugi familiei noastre un nou membru?

Nu era o întrebare neobişnuită. De când îşi stabiliseră gospodăria la Riverton, Beatrix mărise

numărul menajeriei ei şi se ocupa în mod constant cu caritatea şi îngrijirea animalelor. De asemenea, trimisese şi un raport nou înfiinţatei societăţi de istorie naturală de la Londra. Dintr-un motiv oarecare, n-a fost deloc dificil să convingă grupul de entomologi, ornitologi şi alţi naturalişti mai vârstnici să includă o femeie tânără şi frumoasă în mijlocul lor. Mai ales când devenise clar că Beatrix putea să vorbească ore întregi despre scheme de migraţie, ciclurile plantelor şi alte probleme legate de mediul şi comportamentul animal. Au existat discuţii şi ca Beatrix să se alăture conducerii, care organiza un nou muzeu de istorie naturală, pentru a oferi părerea unei doamne privind diversele aspecte ale proiectului.

Ţinându-şi ochii închişi, Christopher zâmbi leneş.

— Blană, pene sau solzi? comentă el, ca răspuns la întrebarea ei de mai înainte.

— Nimic din toate astea.

— Dumnezeule! Ceva exotic. Foarte bine, de unde vine creatura? Va trebui să mergem în Australia să o aducem? În Islanda? În Brazilia?

Un fior de amuzament o străbătu.

— De fapt, e deja aici. Dar n-ai să poţi să-l vezi decât, să zicem… peste încă alte opt luni.

Ochii lui Christopher se deschiseră mari. Beatrix zâmbea părând ruşinată, nerăbdătoare şi mai mult decât încântată de ea însăşi.

— *Beatrix*! Se întoarse cu grijă, astfel încât ea să rămână sub el. Mâna lui îi dezmierdă un obraz. Eşti sigură? Ea dădu afirmativ din cap. Copleşit,

Christopher îi acoperi gura cu a lui, sărutând-o cu sălbăticie. Dragostea mea… fată preţioasă…

— Nu este ce ai vrut şi tu? întrebă ea printre sărutări, cunoscând deja răspunsul.

Christopher se uită la ea ca printr-o ceaţă strălucitoare de bucurie, ce făcea ca totul să fie aburit şi radiant.

— Mai mult decât am visat vreodată. Şi în mod cert mai mult decât merit.

Braţele lui Beatrix alunecară în jurul gâtului lui.

— Am să-ţi arăt eu ce meriţi, îl ameninţă şi îi trase capul în jos spre ea, din nou.

Sfârșit

„Caractere superb nuanțate, o chimie ardentă
și inteligență extremă...“
Booklist

Ca iubitoare de animale și de natură, Beatrix Hathaway s-a simțit întotdeauna mai bine în mijlocul naturii decît în saloanele de bal.

Frumoasă și cu o gîndire liberă, Beatrix nu fusese niciodată cucerită și nici curtată în mod serios... și se resemnase la gîndul că nu va găsi niciodată iubirea.

Prietena ei, Prudence Mercer, primește o scrisoare de la nobilul Christopher Phelan, aflat pe front și marcat de grozăviile războiului. Prietena ei o lasă pe ea să răspundă la scrisori, în numele ei.

În curînd corespondența dintre Beatrix și Christopher se transformă în ceva desăvîrșit și profund și cînd el se întoarce, e hotărit să o ceară în căsătorie pe femeia de care s-a îndrăgostit. Dar blonda și cocheta Prudence i se pare o străină lipsită de sensibilitate, spre deosebire de Beatrix, alături de care descoperă bunătatea, devotamentul și iubirea adevărată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-8991-81-1
9 789738 991811